

«Coben je kralj
psiholoških trilera.»
Closer

VIŠE OD 60 MILIJUNA PRODANIH PRIMJERAKA

HARLAN COBEN

BESTSELER #1 NEW YORK TIMES A

DOM

znanje

Harlan Coben
Dom
Naslov izvornika *Home*
Harlan Coben

Mikeu i Georgeu i bratstvima sredovječnih muškaraca

1.

Dječak kojeg nije bilo deset godina izlazi iz sjene.

Nisam od ljudi sklonih histeriji, niti osjećam nešto što bi se moglo nazvati zapanjenošću. Svega sam se nagledao u ovih četrdeseti nešto godina. Zamalo sam poginuo - a i ja sam ubijao. Vidio sam izopačenosti kakve bi mnogima bile teško pojmljive ili posve nezamislive - dok bi neki rekli da sam i i ja radio takve stvari. Tijekom godina naučio sam obuzdavati emocije i, što je još važnije, reakcije usred stresnih i eksplozivnih situacija. Znam napasti munjevito i žestoko, ali ne činim baš ništa bez barem određene razine promišljenosti i svrhe.

Može se reći da su me te odlike nebrojeno puta spasile, kako mene, tako i one do kojih mi je stalo.

Ipak, priznat ću da sam kad sam prvi put ugledao tog dječaka - no, dobro, sad je već i tinejdžer, nije li tako? - osjetio kako mi se puls ubrzao. U ušima mi je počelo pulsirati. Posve nespvesno, stegnuo sam šake.

Deset godina - a sada me od tog dječaka dijeli pedeset metara, samo pedeset metara.

Patrick Moore - tako se zove - naslanja se na grafitima prekriven betonski stup nadvožnjaka. Ramena su mu pognuta. Pogled mu sijeva lijevo-desno, a onda se zaustavlja na ispucalome pločniku pod nogama. Kosa mu je kratko podšišana, vojnički, reklo bi se nekoć davno. Još dvojica tinejdžera vrzmaju se tim prolazom. Jedan puši cigaretu s tolikim žarom da mi već pada na pamet da ga je cigareta nekako uvrijedila.

Drugi ima usku ogrlicu sa zakovicama i mrežastu majicu, pa tako aktualno zanimanje pokazuje najočitijom mogućom uniformom.

Iznad njih jure automobili, ne primjećujući što se događa u prolazu ispod ceste. Nalazimo se u King's Crossu, koji je u protekla dva desetljeća većim dijelom »obnovljen«, inu nove muzeje i knjižnice, vlak Eurostar, pa čak i ploču koja označava Peron 9, na kojem se Harry Potter ukrcao na vlak za Hogwarts. Većina takozvanih »nepoželjnih elemenata« pobjegla je od tih osobnih transakcija i skrasila se u razmjernoj sigurnosti trgovine na internetu - sada je daleko manje potrebe za riskantnim traženjem dama noći iz automobila, a to je još jedna pozitivna nuspojava interneta -no prijedete li na drugu stranu i doslovne i figurativne pruge, udaljite li se od tih novih nebodera, ondje i dalje ima mjesta na kojima se na ljigave elemente nailazi u koncentriranome obliku.

I upravo sam ondje zatekao dječaka koji je nestao.

Dio mene - onaj nagli, nepromišljeni koji obuzdavam - želi odjuriti na suprotnu stranu ulice i ščepati ga. Sada mu je, ako je to doista Patrick, a ne netko tko mu je sličan i ako nisam pogriješio, šesnaest godina. S ove udaljenosti čini mi se da je to doista on. Prije deset godina - sami ćete izračunati koliko mu je tada bilo - u ekstra-bogatome predgrađu Alpine, Patrick je bio na nečemu što ljudi i dalje ustrajno nazivaju »dogovorom za igranje« sa sinom moje sestrične Rhysom.

I u tome se, dakako, sastoji dvojba koja me muči.

Ščepam li sada Patricka, otrčim li do njega, što će biti s Rhysom? Vidim jednog od nestalih dječaka, ali došao sam spasiti obojicu. A to znači da moram biti oprezan. Nema naglih pokreta. Moram biti strpljiv. Što god da se dogodilo prije deset godina, kakav god izopačeni pojedinac (ne vjerujem toliko u okrutnu sudbinu kad su krivci najčešće jednostavno drugi ljudi] da je tog dječaka iz raskoši kamene vile odveo u ovaj prljavi nužnik koji se naziva i pothodnikom, sada me brine mogućnost da zbog nekog mojeg pogrešnog koraka jedan ili obojica dječaka ponovno nestanu, ovaj put zauvijek.

Morat ću pričekati Rhysa. Čekat ću Rhysa, pa onda obojicu odvesti kući.

Na pamet su vam po svoj prilici već pala dva pitanja.

Prvo: kako mogu biti toliko siguran da ću moći pokupiti obojicu kad mi se dječaci nađu u vidokrugu? Recimo, razmišljate, da im je ispran mozak i da se počnu opirati. Recimo da su njihovi otmičari, ili tko već drži ključ njihove slobode, brojni, nasilni i odlučni.

Na to vam odgovaram: budite bez brige.

Drugo pitanje muči me puno više: što ako se Rhys ne pojavi?

Nisam baš od onih koji su skloni reći »o tome ćemo razmišljati kad dođe vrijeme«, pa imam rezervni plan, a on glasi: motriti cijelo ovo područje, a zatim s diskretne udaljenosti pratiti Patricka. Upravo razmišljam kako bi to točno moglo funkcionirati kada se događa nešto što mi nikako ne odgovara.

Pojavljuje se sve više mušterija. Život počiva na kategorizaciji. Isto vrijedi i za ovaj ulični pisoar. Jedan pothodnik namijenjen je heteroseksualnim muškarcima koji traže žensko društvo. I on je najprometniji. Moglo bi se vjerojatno reći da se radi o tradicionalnim vrijednostima. Možete vi pričati koliko želite o rodnoj ideologiji, sklonostima i nastranostima, ali većinu seksualno frustrirane populacije ipak čine heteroseksualni muškarci koji jednostavno ne dobivaju koliko žele. Stara škola. Djevojke mrtva pogleda zauzimaju pozicije uz betonske barijere, automobili prolaze, djevojke odlaze u njima, druge djevojke pojavljuju se umjesto njih. Gotovo kao da gledate automat s gaziranim sokovima na kakvoj benzinskoj postaji.

U drugome pothodniku okuplja se malena skupina transrodnih žena i transvestita u raznim varijantama i fazama, a iza njih. Na samome završetku tog prolaza, gdje sada stoji Patrick, homoseksualcima se nude dječaci.

Gledam kako neki muškarac u roza košulji, šepireći se, prilazi Patricku.

Što ću, upitao sam se čim se Patrick pojavio, učiniti ako neki klijent odluči zatražiti Patrickove usluge? Na prvi pogled čini se da bi bilo najbolje da se odmah umiješam. Čini se da bi to s moje strane bilo najhumanije. S druge strane, ne smijem odvojiti pogled od cilja: kući trebam dovesti *obojicu* mladića. A stvar je u tome da Patricka i Rhysa nema već cijelo desetljeće. Proživjeli su tko zna kakve strahote i premda mi se nikako ne sviđa mogućnost da bilo jednome, bilo drugome dopustim da još pate, makar samo još jednom, već sam zbrojio pluseve i minuse i donio odluku. Tom temom više se nema smisla baviti.

Ali Roza Košulja nije klijent.

To mi je jasno već na prvi pogled. Klijenti se ne šepire s toliko samopouzdanja. Ne dižu nos do neba. Nemaju samozadovoljan osmijeh. Ne nose roza košulju. Klijenti koji su toliko očajni da dođu ovamo ne bi li zadovoljili potrebe osjećaju stid ili se boje da ih netko otkrije, najčešće oboje.

S druge strane, Roza Košulja hoda i drži se kao netko tko se osjeća dobro i opasan je. Ako ste malo upućeni, takve stvari jednostavno osjetite. To osjećate instinktivno, to primitivno unutarnje upozorenje koje ne znate posve objasniti. Suvremeni čovjek, koji se ponekad više boji sramote nego sigurnosti, često zanemaruje takve signale, na vlastitu štetu.

Roza Košulja se osvrće. Sad su na mjestu događaja još dvojica muškaraca, a on se nalazi između njih. Obojica su vrlo krupni i snažni, u maskirnim hlačama, dok preko sjajnih prsnih mišića nose nešto što se nekoć nazivalo potkošuljama. Ostali mladići koji rade u tom prolazu - onaj koji puši i onaj s ogrlicom sa zakovicama - bježe čim su ugledali Roza Košulju, tako da Patrick ostaje sam s trojicom pridošlica.

Ne, to nikako nije dobro.

Patrick i dalje gleda pod noge, dok mu kvazi-izbrijana glava sjaji. Trojicu muškaraca koji mu se približavaju primjećuje tek kada je Roza Košulja već praktički uz njega. I ja se

približavam. Po svoj prilici, Patrick je već neko vrijeme na ulici. Još nekoliko trenutaka razmišljam o tome, o tome kakav mu je zacijelo život otkako je otet iz onog sigurnog i udobnog balona, iz američkih predgrađa i bačen u... tko zna što?

No za to je vrijeme Patrick možda stekao i određene sposobnosti. Možda se iz ove situacije uspije izvući nekom pričom. Cijela situacija možda i nije opasna kako izgleda. Jednostavno ću morati malo pričekati i vidjeti.

Roza Košulja unosi se Patricku u lice. Nešto mu govori. Ne razabirem riječi. A onda, bez ikakvog upozorenja ili uvoda, podiže šaku iza sebe i svom snagom udara Patricka u pleksus.

Patrick pada na tlo, hvata zrak.

Ona dvojica bildera u maskirnim hlačama počinju im se približavati. Ja sada već jurim.

»Gospodo«, dovikujem.

Roza Košulja i obojica bildera naglo se okreću prema meni. U prvi mah izgledaju poput neandertalaca koji prvi put čuju neki neobičan zvuk. A onda me uočavaju, gledaju kroz pomalo stisnute kapke. Vidim kako im se usne razvlače u osmijeh. Fizički nipošto nisam imponantan. Iznad prosječno sam visok, ali više krhak, reklo bi se, plave kose koja polagano prelazi u sijedu, kože koja na toplotne zraku podsjeća na porculan, dok na hladnoći poprima ružičaste nijanse, dok su mi crte lica profinjene, nadam se, barem nekima, u privlačnome smislu.

Danas sam u svijetloplavome odijelu krojenome po mjeri u jednome od najboljih butika. Imam i kravatu Lilly Pulitzer, Hermesov rupčić u džepu na prsima, te cipele Bedfordshire, koje je, također po mjeri i uputama, izradio glavni majstor G. J. Cleverleyja u Old Bond Streetu.

Baš sam pravi kicoš, zar ne?

Dok polagano prilazim trojici nasilnika, žaleći što nemam kišobran koji bih mogao vrtjeti u ruci i tako postići maksimalan dojam, osjećam kako im raste samopouzdanje. I to mi se sviđa.

Inače kod sebe imam pištolj, često i dva, ali u Engleskoj su zakoni u vezi s time vrlo strogi. No to me ne brine. Kod tih strogih britanskih zakona najbolje je to što je vrlo vjerojatno da ni trojica mojih protivnika nemaju vatreno oružje. Pogledom ih ipak munjevito pretražujem, koncentriram se na mjesta na kojima bi čovjek mogao sakriti pištolj. Ti su nasilnici očito skloni iznimno pripijenoj odjeći, prikladnijoj za samoljubivo šepirenje nego za prikriivanje oružja.

Možda imaju noževe - to je vrlo vjerojatno - ali nemaju pištolje.

Noževi me toliko ne brinu.

Patrick - ako je to uistinu on - i dalje leži i hvata zrak i u trenutku kad dolazim do njih. Zastajem, širim ruke i smiješim im se, dajem sve od sebe da budem što simpatičniji. Njih trojica pilje u mene kao da sam nekakav neshvatljivi muzejski izložak.

Roza Košulja približava mi se za korak. »Koji si sad ti, jebote?«

I dalje se smiješim. »Sad biste se trebali udaljiti.«

Poza Košulja gleda Bildera 1, koji je meni zdesna. A onda i Bildera 2, koji mi stoji s lijeve strane. I ja gledam desno, pa lijevo, a onda ponovno Roza Košulju.

Namigujem mu, a on iznenađeno uzdiže obrve.

»Trebamo ga rastrančirati«, kaže Bilder 1. »Razrezati na sitne komade.«

Glumim zatečenost i obraćam se njemu. »O, Bože, tebe nisam vidio.«

»Molim?«

»U tim maskirnim hlačama. Totalno si se stopio s pozadinom. Usput, baš ti dobro stoje.«

»Ti si nam nekakav pametnjaković, ha?«

»Ja sam pametnjaković u puno toga.«

Svi se još više smiješe, pa tako i ja.

Kreću prema meni. Mogu se pokušati izvući riječima, možda im ponuditi i nešto novca da nas ostave na miru. No čini mi se da to ipak ne bi upalilo, i to zbog tri razloga. Kao prvo, ovi

nasilnici tražili bi sav moj novac i sat i sve što bi još pronašli kod mene. Ponuđeni novac neće pomoći. Kao drugo, svi su nanjušili krv - i to slabu krv koja neće raditi probleme - i taj im se miris svidio. A kao treće, i najvažnije, i meni se sviđa miris krvi.

Protteklo je već previše vremena. Pokušavam se ne smiješiti kada mi se počinju približavati. Roza Košulja vadi velik lovački nož. A meni je drago. Nemam baš nikakve moralne dvojbe kad treba nautiti nekome u kome vidim oličenje zla. No zgodno je znati da onima kojima su takve samoracionalizacije potrebne kako bih im bio »simpatičan«, mogu reći da su nasilnici prvi izvukli oružje, pa to znači da sam djelovao strogo u samoobrani.

Ipak, dajem im još jednu, posljednju priliku, da se izvuku.

Gledam Roza Košulju izravno u oči i kažem: »Sad biste zbilja trebali otići«.

Obojica mišićavaca na to se smiju, ali osmijeh na licu Roza Košulje već blijedi. On zna. To jasno vidim. Zagledao mi se u oči i sad zna.

Sve ostalo odvija se u samo nekoliko sekunda.

Bilder 1 prilazi mi na samo nekoliko centimetara, praktički mi se unosi u lice. Riječ je o vrlo krupnome muškarcu. Pred nosom su mi njegovi sjajni i pomno oblikovani prsni mišići. Smiješi mi se s visine, kao da sam nekakav ukusni zalogajčić koji bi mogao pojesti u komadu.

Nema potrebe odgađati neizbježno.

Režem mu vrat britvom koju sam skrivao u dlanu.

Krv me zalijeva u gotovo savršenom luku. Dovraga. Opet ću morati ići po novo odijelo.

»Terence!«

Oglasio se Bilder 2. Slični su i sada, dok mu se približavam, pitam se jesu li braća. Bol ga je omamila toliko da ga se rješavam vrlo brzo, iako mi se čini da mu ne bi osobito pomoglo ni da je bio bolje pripremljen.

Dobro se služim običnom sklopivom britvom.

Bilder 2 umire jednako kao i dragi Terence, koji mu je možda bio brat.

Tako mi preostaje samo Roza Košulja, njihov ljubljani vođa, koji je do tog položaja po svoj prilici došao tako što je bio ponešto okrutniji i prepredeniji od dvojice palih suradnika. Roza Košulja već je, vrlo mudro, počeo pripremati napad još dok sam ja rješavao Bildera 2. Krajčekom oka vidim odsjaj njegova noža koji se prema meni spušta s visine.

To mu je greška.

Na protivnika ne nasrćeš s takve visine. Od takvih se udaraca nije teško obraniti. Protivnik može dobiti na vremenu ako se sagne ili uzdigne podlakticu i odbije udarac. Ako u nekoga pucate, uče vas da gađate torzo, jer tada, čak i ako malo promašite željeno mjesto, možete nešto pogoditi. Pripremate se za mogućnost pogreške. Isto vrijedi i za napad nožem. Udaljenost s koje zamahujete mora biti što manja. Morate ciljati središnji dio tijela, tako da protivnika ranite čak i ako se malo pomakne.

Roza Košulja to nije učinio.

Saginjem se i desnom podlakticom, kao što sam već spomenuo, odbijam udarac. A onda, savijenih koljena, naglo se okrećem i britvom mu prelazim preko abdomena. Ne čekam da vidim kako će reagirati. Ciljam malo više i dovršavam ga jednako kao što sam sredio i onu dvojicu.

Kao što sam i rekao, sve je gotovo već za nekoliko trenutaka.

Ispucali pločnik već je tamnocrven i izgleda sve kaotičnije. Samome sebi dopuštam tek sekundu mira, ni trenutka više, da uživam u uzbuđenju. I vi biste tako postupili da se ne pretvarate da ste drugačiji.

Sada se okrećem prema Patricku.

No njega više nema.

Gledam lijevo, pa desno. I vidim ga. već mi je gotovo izvan vidokruga. Jurim za njim, no

gotovo odmah postaje mi jasno da će to biti uzalud. Ide u smjeru željezničkog kolodvora Kings Cross, jednog od najprometnijih u Londonu. Ući će onamo - naći se na javnome mjestu - prije nego što ga uspijem sustići. A ja sam sav krvav. Istina je da sam dobar u poslu kojim se bavim, no unatoč tome što je Harry Potter u Hogwarts doista krenuo s Kings Crossa, ipak nemam plašt nevidljivosti.

Zastajem, osvrćem se, razmatram situaciju, dolazim do zaključka.

Zeznuo sam stvar.

Vrijeme je da se povučem. Ne brinu me nikakve snimke s nadzornih kamera. Neželjeni elementi s razlogom biraju upravo ovakva mjesta. Zaštićena su od znatiželjnih očiju, pa čak i digitalnih i elektroničkih.

Ipak. Uprskao sam stvar. Nakon toliko godina, nakon svih onih uzaludnih potraga, jedan trag napokon se pokazao točnim, a ako ga sad izgubim...

Treba mi pomoć.

Već se žurno udaljavajući, zovem broj memoriran pod tipkom 1. Taj broj nisam nazvao već gotovo godinu dana.

Javlja se nakon trećeg zvona. »Molim?«

Iako sam se na to pripremao, zvuk tog glasa na trenutak u meni izaziva blagu vrtoglavicu. Broj mi je skriven, a to znači da on nema pojma tko ga je nazvao.

Pitam: »Ne misliš >artikuliraj<?«

Čujem preneraženi uzdali. »Win? Bože moj, pa gdje si ti...?«

»Vidio sam ga«, kažem.

»Koga?«

»Čini mi se.«

Jedva primjetna stanka. »Čekaj malo, obojicu?«

»Samo Patricka.«

»Čovječe...«

Mrštím se. Čovječe? »Мутоне?«

»Da?«

»Sjedni u prvi avion za London. Treba mi tvoja pomoć.«

2.

Dvije minute prije nego što ga je nazvao Win, Myron Bolitar ležao je posve nag i ispružen u krevetu, uz čudesnu ljepoticu. Oboje su piljili u raskošne drvene ukrase na stropu, hvatali zrak, posve izgubljeni u blaženstvu koje čovjek osjeća jedino nakon, ovaj... blaženstva.

»Čovječe«, rekla je Terese.

»Uh, da, baš...«

»Bilo je...«

»Znam, baš...«

Myron je bio majstor za takve postkoitalne pošalice.

Terese je prebacila noge preko ruba kreveta, ustala i prišla prozoru. Myron ju je promatrao.

Sviđalo mu se kako se kreće bez odjeće, poput pantere, sva puna pritajene energije, pomno oblikovana, puna samopouzdanja. Stan je gledao na Central Park, iz West Sidea.

Terese je sada gledala jezero i Bow Bridge. Ako ste ikada gledali film koji se događa u New Yorku i u kojem zaljubljeni par prelazi neki pješački most, onda ste vidjeli Bow Bridge.

»Bože, kakav pogled«, rekla je Terese.

»Baš sam i ja to pomislio.«

»Piljiš mi u dupe?«

»Prije bih rekao da gledam. Promatram i pazim.«

»Dakle, zaštitnički?«

»Bilo bi neprofesionalno da odvratim pogled.«

»No, da, nikako ne bi bilo dobro da ostaviš dojam neprofesionalnosti.« »Hvala.«

A onda je, i dalje okrenuta leđima, njegova zaručnica rekla: »Myrone?« »Da, ljubavi.«

»Sretna sam.«

»I ja.«

»A to me plaši.«

»Užas jedan«, složio se Myron. »Vrati se u krevet.«

»Zbilja?«

»Da.«

»Nemoj davati obećanja koja ne možeš održati.«

»O, mogu, mogu«, rekao je Myron. A onda još: »Ima ovdje neki lokal koji dostavlja kamenice i vitamin E?«

Ona se okrenula, zabljesnula ga najljepšim mogućim osmijehom, tako da mu se srce istog trenutka raspalo na milijune komadića. Bum! Terese Collins se vratila. Nakon svih tih godina odvojenosti, tjeskobe i nestabilnosti, na koncu će se ipak vjenčati. I to je bio nevjerojatan osjećaj. Čudesan. Nekako krhak.

U tom trenutku zazvonio je mobitel.

Oboje su zastali, kao da su nešto naslutili. Kad se sve razvija tako dobro, čovjek suspregnuta daha samo želi da to i potraje. Ne želi se zaustaviti, niti čak malo usporiti, nego samo želi ostati na sigurnome, pod tim malim staklenim zvonom.

A ta zvonjava mobitela, da ostanemo dosljedni njegovoj jednoj metafori, razbila je to stakleno zvono.

Myron je pogledao ekran, no na njemu nije bio prikazan broj. Nalazili su se u zgradi

Dakota¹ na Manhattanu. Kad je Win prije godinu dana nestao, stan je prepisao na Myrona. Veći dio te godine Myron je ipak boravio u kući u kojoj je odrastao, u obližnjem Livingstonu, u New Jerseyju, davao sve od sebe da nekako odgoji nećaka Mickeyja, tinejdžera. No sada se njegov brat, Mickeyjev otac, vratio, pa im je Myron prepustio kuću i vratio se u grad.

Mobitel je zazvonio i drugi put. Terese se okrenula na stranu, kao da ju je taj zvuk nekako pljusnuo po obrazu. On je na njezinu vratu sada jasno vidio ožiljak od metka. U njemu se počeo buditi onaj nekadašnji osjećaj, potreba da je zaštititi.

Myron je još nekoliko trenutaka razmišljao bi li trebao pustiti da se uključi telefonska sekretarica, no Terese je onda sklopila oči i kratko kimnula, samo jednom. Oboje su znali da bi nejavljanjem samo odgodili neizbježno.

Myron se javio nakon što je telefon zazvonio treći put. »Molim?«

Čulo se kratko, neobično oklijevanje, kao i nešto smetnja na vezama, a tek zatim i glas koji tako dugo nije čuo. »Ne misliš >artikuliraj<?«

Myron se pokušavao pripremiti na sve što slijedi, no i dalje je s mukom hvatao zrak. »Win? Bože moj, pa gdje si ti...?«

»Vidio sam ga«, kažem.

»Koga?«

»Čini mi se.«

Myron se to bio pitao, ali se nije usudio i izgovoriti. »Čekaj malo, obojicu?« »Samo Patricka.«

»Čovječe...«

»Myrone?«

»Da?«

»Sjedni na prvi avion za London. Treba mi tvoja pomoć.« Myron je pogledao Terese. U njezinim očima ponovno se vidjela ona potresenost. Ista ona koja je ondje oduvijek, još otkako su davno zajedno pobjegli, samo što je nije primijetio otkako se vratila. Ispružio je ruku prema njoj. Ona ju je prihvatila.

»Život mi je trenutačno malo kompliciran«, rekao je Myron. »Terese se vratila«, rekao je Win.

To nije bilo pitanje. Zna.

»Da.«

»I konačno ćete se vjenčati.«

Ni to nije bilo pitanje.

»Da.«

»Jesi joj kupio prsten?«

»Jesam.«

»Kod Normana u Četrdesetsedmoj?«

»Naravno.«

»Više od dva karata?«

»Win...«

»Baš mi je drago, i zbog tebe i zbog nje.«

»Hvala.«

»Ali ne možeš se vjenčati«, rekao je Win, »bez kuma.«

»Već sam pitao brata.«

¹ Jedna od najprestižnijih stambenih zgrada u New Yorku, u kojoj žive ili su živjele nebrojene filmske i glazbene zvijezde, među njima i John Lennon koji je 1980. pred njom ubijen - prev.

»On će se povući. Avion polijeće iz Teterboroa. Automobil već čeka.«
 Win je prekinuo vezu.
 Terese ga je pogledala. »Moraš ići.«
 Nije znao točno odrediti je li to pitanje ili izjava.
 »Win nikad ne traži ništa bez razloga«, rekao je Myron. »Istina«, složila se ona. »To je točno.«

»Brzo ću se vratiti. A onda ćemo se vjenčati. Obećavam.«
 Terese je sjela na krevet. »Možeš mi reći o čemu se radi?«
 »Koliko si čula?«
 »Tek pokoju riječ.« A onda još: »Ima li prsten više od dva karata?«
 »Ima.«
 »Izvršno. Slušam.«
 »Sjećáš se one otmice u Alpineu prije deset godina?«
 Terese je kimnula. »Naravno. Izvještavali smo o tome.«
 Godinama je bila voditeljica na jednoj od onih televizija koje cijeli dan emitiraju samo vijesti.

»Jedan od otetih dječaka, Rhys Baldwin, u srodstvu je s Winom.«
 »To mi nikada nisi rekao.«
 Myron je slegnuo ramenima. »Zapravo nisam imao puno veze s time. Kad smo se angažirali, praktički više nije bilo tragova. Ipak, uvijek mi je negdje tu, u podsvijesti.«
 »Ali ne i kod Wina.«
 »Kod njega ništa nikada nije u drugom planu.«
 »Znači, ima nov trag?«
 »I više od toga. Kaže da je vidio Patricka Moorea.«
 »Zašto onda ne zove policiju?«
 »Ne znam.«
 »Ali nisi ni pitao.«
 »Vjerujem u njegovu prosudbu.«
 »I treba mu tvoja pomoć.«
 »Da.«
 Terese je kimnula. »Onda će biti najbolje da se počneš pakirati.«
 »Sve OK?«
 »Imao je pravo...«
 »O čemu?«

Ona je sad ustala. »Ne možemo se vjenčati bez tvog kuma.«
 Win je po njega poslao crnu limuzinu. Čekala je ispred natkrivenog ulaza u Dakotu. Limuzinom je tako došao do aerodroma Teterboro, u sjevernome dijelu New Jerseyja, na približno pola sata vožnje. Winov avion. Boeingov Business Jet², već je bio spreman za polazak. Nigdje nije bilo nikakvih čuvara, ni provjera, ni avionskih karata. Limuzina ga je ostavila ispred stuba za ulazak u avion. Stjuardesa, neka ljupka mlada Azijka, srdačno je dočekala Myrona u staromodnoj uniformi, kostimu krojenome po mjeri, zajedno s nabranom bluzom i šeširićem bez oboda.

»Drago mi je, gospodine Bolitar.«
 »I meni, Mee.«

² Privatni mlažnjaci, najčešće preuređene varijante Boeingova modela 737, s luksuznom opremom, kupaonicama, spavaćim sobama itd., obično za 25 do 50 osoba. - prev.

Ako vam je promaknula ta informacija: Win je bogat.

Pravo mu je ime Windsor Horne Lockwood III. i, da, ima veze s tvrtkom Lock-Home Investments and Securities i zgradom Lock-Horne u Aveniji Park. Obitelj mu je bogata oduvijek, valjda su ovamo došli još *Mayflowerom*³, već puni novca i u ružičastim majicama, spremni zaigrati golf.

Myron se sagnuo, kako bi s visinom od 1,93 metra bezbolno ušao u avion. Unutra su ga dočekale kožne fotelje, drveni ukrasi, kauč, raskošni zeleni sagovi, zidne tapete sa zebrastim uzorkom - prijašnji vlasnik bio je neki reper, a Win je odlučio da neće ništa preurediti jer se ovako osjećao »mega« - divovski televizor, sofa na razvlačenje i manji bračni krevet u spavaćoj sobi u stražnjem dijelu.

Myron je u avionu bio sam, zbog čega se osjećao nekako neugodno i nesigurno, no znao je da je to samo kratkotrajan dojam. Sjeo je i zakopčao pojas. Avion je krenuo prema pisti. Mee mu je pokazala mjere sigurnosti. Ona jednostavna kapa i dalje joj je bila na glavi. Myron je znao da Win voli takve šeširiće.

Dvije minute poslije već su bili u zraku.

Mee mu je prišla i upitala: »Mogu li vam nešto donijeti?«

»Jeste li se vidjeli s njim?« upitao je Myron. »Gdje je cijelo vrijeme?«

»O tome ne smijem govoriti«, rekla je Mee.

»Zašto?«

»Win mi je rekao da se pobrinem za vašu udobnost. Da svakako nabavim zalihu vašeg uobičajenog napitka.«

U ruci je držala čokoladno mlijeko Yoo-hoo.

»Da, prestao sam s time«, rekao je Myron.

»Stvarno?«

»Da.«

»Baš šteta. Može onda konjak?«

»Trenutačno mi ne treba ništa. A što mi smiješ reći, Mee?«

Mi, Mee... Myron se pitao je li joj to pravo ime. Winu se svidjelo.

Zacijelo ju je odveo u stražnji dio aviona i namjerno je mučio jednim dvosmislenostima, igrama riječima i insinacijama seksualne prirode.

Win.

»Što mi smiješ ispričati?« ponovio je Myron.

Mee je rekla: »Prognošičari za London predviđaju povremenu slabu kišu.«

»Baš šokantno! Mislim, što mi možeš reći o Winu?«

»To je dobro pitanje«, rekla je ona. »Što vi *Meni*« - pokazala je na sebe - »možete reći o Winu?«

»Nemoj ni počinjali s tim stvarima.«

Nasmiješila mu se. »Ako želite, imate prijenos uživo, igraju Knicksi.«

»Više ne gledam košarku.«

Mee ga je suosjećajno pogledala, zbog čega bi se najradije bio okrenuo na drugu stranu. »Gledala sam vaš sportski dokumentarac na ESPN-u«, rekla je.

»Nije to razlog...« rekao je Myron.

Kimnula je, iako se vidjelo da mu ne vjeruje.

»Ako vas ne zanima utakmica«, rekla je Mee, »možete pogledati jednu videosnimku.«

³ Prvi brod s engleskim puritancima koji je 1620. doplovio na područje današnjeg Plvmoutha u Massachusettsu. - prev.

»Kakvu snimku?«

»Win mi je rekao da vam kažem da je svakako pogledate.«

»To nije, ovaj...«

Win je volio snimati svoje, ovaj... tjelesne eskapade, pa ih reproducirati za vrijeme meditacije.

Mee je odmahнула glavom. »Njih čuva za privatnu upotrebu, gospodine Bolitar.

To dobro znate. To piše i u izjavi o odricanju prava koju potpisujemo.«

»Izjavi?« Myron je uzdignuo ruku prije nego što je stigla odgovoriti. »Nema veze, ne zanima me.«

»Ovdje vam je daljinski.« Mee mu ga je dodala. »Sigurni ste da vam sada ne mogu ništa donijeti?«

»Sve je u redu, hvala.«

Myron se okrenuo prema televizoru učvršćenome na zidu i uključio ga. Već je pomislio da će se na ekranu pojaviti Win s nekakvom porukom u stilu *Nemoguće misije*, ali prevario se. Bila je to jedna od onih emisija o istragama u vezi sa stvarnim zločinima kakve se prikazuju na kablovskim televizijama. Tema su, dakako, bile one otmice. Bio je to svojevrsni osvrt nakon što dječaci nisu pronađeni ni nakon deset godina.

Myron se udobnije smjestio i koncentrirao na emisiju. Bit će mu to dobar podsjetnik. A priča je, ukratko, glasila ovako:

Prije deset godina šestogodišnji Patrick Moore došao je na igranje školskome prijatelju Rhysu Baldwinu u ekskluzivnome - u medijima su uvijek upotrebljavali upravo tu riječ - predgrađu Alpine, u New Jerseyju, u neposrednoj blizini Manhattana. Koliko ekskluzivnome? Srednja cijena kuća u Alpineu u posljednjem je kvartalu iznosila četiri milijuna dolara.

Na dvojicu dječaka pazila je Vada Linna, osamnaestogodišnja *au pair*⁴ iz Finske. Kad je Patrickova majka, Nancy Moore, došla po sina, nitko joj nije otvorio vrata. To je nije osobito zabrinulo. Nancy Moore zaključila je da je mlada Vada dječake odvela na sladoled ili nešto slično.

Dva sata poslije, Nancy Moore ponovno je došla onamo i ponovno zakucala na ulazna vrata. I dalje nije bilo nikog. Još uvijek tek blago zabrinuta, nazvala je Rhysovu majku, Brooke. Brooke je nazvala Vadu na mobitel, no uređaj nije ni zazvonio, nego se odmah uključila telefonska sekretarica,

Brooke Lockwood Baldwin, Winova rođena sestrična, odmah je dojurila kući. Otključala ulazna vrata. Dvije žene počele su dozivati djecu. U početku nije bilo nikakvog odgovora, no uskoro su začule neke zvukove iz uređenog podruma u kojem se nalazila divovska igraonica za malu djecu.

I ondje su zatekle Vadu Linnu, vezanu za stolicu i pokrivenih usta. Djevojka je nogom bila srušila neku svjetiljku, da im tako privuče pozornost. Nije bila ozlijeđena, samo prestrašena.

Ali dvojici dječaka, Patricku i Rhysu, nije bilo ni traga ni glasa.

Vada im je rekla da je dječacima upravo pripremala užinu, u kuhinji, kad su onamo kroz klizna staklena vrata upala dvojica naoružanih muškaraca. Imali su fantomke i crne dolčevite.

Vadu su odvucli u podrum i vezali.

Nancy i Brooke odmah su nazvale policiju. Pozvale očeve. Humera Moorea, liječnika, i Chicka Baldwinu, menadžera u nekom investicijskom fondu, da dođu s posla. Sljedećih nekoliko sati nije bilo baš ničega - nikakvog kontakta, nikakvih znakova, nikakvih tragova. A onda je anonimni pošiljatelj poslao e-mail na Chickovu službenu adresu u firmi. Odmah na početku

⁴ au pair - program kulturne razmjene za mlade koji pomažu obiteljima, osobito u brizi o djeci - prev.

pisalo je da se ne javljaju nikakvim predstavnicima vlasti žele li djecu ponovno vidjeti živu.

Za to je već bilo prekasno.

U poruci se tražilo da obitelji pripreme dva milijuna dolara - »milijun po djetetu« - dok će ostale upute doći naknadno.

Obitelji su skupile novac i nastavile čekati. Otmičari su se ponovno javili nakon tri dana proživljena u neviđenim mukama. Porukom su tražili da se Chick Baldwin, i nitko drugi, samo on, doveze u Overpeck Park i novac ostavi na točno određenome mjestu kraj rampa za spuštanje čamaca.

Chick Baldwin u svemu ih je poslušao.

FBI je dakako držao park pod nadzorom, pokrivši sve ulaze i izlaze. Usto je u torbu stavio GPS-uređaj, iako je prije deset godina ta tehnologija bila nešto nespretnija nego danas.

Sve dotada predstavnici vlasti dobro su skrivali novost o otmiči. Mediji nisu imali pojma. Na traženje FBI-a, nitko od prijatelja i članova šire obitelji, pa tako ni Win, također nije ništa znao. Isto je vrijedilo čak i za ostalu djecu obitelji Baldwin i Moore.

Chick Baldwin ostavio je novac i odvezao se. Prošao je prvi sat. Pa zatim i drugi. Tijekom trećeg sata netko je uzeo torbu, no pokazalo se da je riječ o nekom džoggeru koji je bio naumio vratiti izgubljenju torbu vlasniku.

Nitko drugi nije došao po otkupninu.

Dvije obitelji okupile su se oko računala Chicka Baldwina, iščekujući novi e-mail. U međuvremenu je FBI počeo raditi na nekoliko teorija. Prvo su se malo bolje pozabavili Vadom Linnom, mladom bejbisitericom, no time nisu postigli ništa. Iz Finske je bila došla tek dva mjeseca prije i jedva je natucala engleski. Imala je samo jednu prijateljicu. Pretražili su njezine e-maileve, SMS-ove, povijest posjećenih stranica na internetu, ali nisu pronašli ništa sumnjivo.

FBI je više pozornosti posvetio i roditeljima. Od njih četvero, malo više zadržali su se jedino na Rhysovu ocu, Chicku Baldwinu. Poruke u kojima se tražila otkupnina došle su na njegovu adresu, a osim toga, Chick je bio i pomalo mutan tip. Iza njega su bila dva slučaja nedopuštenog trgovanja na temelju povlaštenih informacija i nekoliko tužba za pronevjeru. Neki su tvrdili da je vodio i financijsku »piramidu« kojom je varao ulagače. Klijenti -od kojih su neki bili i vrlo moćni - jako su se uzrujali.

Ali jesu li se uzrujali baš toliko da učine takvo što?

I stoga su svi sada čekali javljanje otmičara. Prošao je još jedan dan. Pa dva. Tri i četiri. Od otmičara ni glasa. Prošao je i cijeli tjedan Pa mjesec. Godina.

Deset godina.

Ništa. Ni traga o nekome od dvojice dječaka.

Sve do sada.

Na ekranu se vrtjela odjavna špica, a Myron se dublje zavalio u fotelju. Mee mu se lijeno približila i pogledala ga.

»Čini mi se da bi mi sad dobro došao onaj konjak«, rekao je.

»Odmah.«

Kad se vratila, Myron je rekao: »Sjedni, Mee.«

»Neće to baš ići.«

»Kad si se posljednji put vidjela s Winom?«

»Plaćaju me da budem diskretna.«

Myron se suzdržao od šale na taj račun. »Bilo je raznoraznih glasina«, rekao je. »Mislim, o Winu. Zabrinuo sam se.«

Ona je blago nagnula glavu u stranu. »Ne vjerujete mu?« »Povjerio bih mu i vlastiti život.«

»Onda poštujujte njegovu privatnost.«

»To činim već godinu dana.«

»Onda možete pričekati još koji sat,«

Ima pravo, dakako.

»Nedostaje vam«, rekla je Mee.

»Naravno.«

»On vas, znate, jako voli.«

Myron je samo šutio.

»Trebali biste pokušati malo odspavati.«

I u vezi s time imala je pravo. Sklopio je oči, iako je znao da neće moći zaspati. Jedan bliski prijatelj nedavno je nagovorio Myrona da se uputi u transcendentalnu meditaciju i premda nije bio posve zagrizao, jednostavnost i lakoća meditiranja bile su idealne upravo za ovakve trenutke kad mu je san toliko izmicao. Tajmer na aplikaciji za meditiranje - da, imao ju je u mobitelu - namjestio je na dvadeset minuta, pa je zatvorio oči i počeo tonuti.

Ljudi smatraju da meditacija pročišćuje um. A to je čista glupost. Um nije moguće pročititi. Što više pokušavaš *ne* razmišljati o nečemu, to ćeš o tome više razmišljati. Moraš dopustiti mislima da nadiru ako se istinski želiš opustiti. Učiš ih samo promatrati, a ne o njima donositi sud, niti na njih reagirati. Myron se sada prepustio upravo tome.

Razmišljao je o tome kako će se ponovno vidjeti s Winom, razmišljao o Esperanzi i Velikoj Cyndi, o svojoj majci i ocu na Floridi. Razmišljao je svojem bratu, Bradu, i nećaku, Mickeyju, kao i o promjenama koje su im se dogodile u životu. Razmišljao je o tome kako mu se Terese napokon vratila, o vjenčanju koje je pred njima, o novome životu s njom, o tako neočekivanoj, ali već opipljivoj mogućnosti da iskusi sreću.

Razmišljao je o tome koliko sve to izgleda šokantno krhko.

Nakon nekog vremena zrakoplov je sletio, usporio, prišao aerodromskoj zgradi. Kad se posve zaustavio, Mee je povukla ručicu i otvorila vrata. Srdačno mu se nasmiješila. »Sretno, Myrone.«

»I tebi, Mee.«

»Reci Winu da sam ga pozdravila.«

3.

Kraj aviona ga je čekao Bentley. Čim se počeo spuštati stubama, stražnja su se vrata otvorila. Iz automobila je izišao Win.

Myron je pojurio prema njemu, osjećajući kako mu se u očima skupljaju suze. Našavši se na tri metra od prijatelja, zastao je, ubrzano zatreptao i nasmiješio se.

»Myrone.«

»Win.«

Win je uzdahnuo. »Sigurno želiš da ovo bude nekakav važan trenutak, zar ne?«

»A što je život bez takvih trenutaka?«

Win je kimnuo. Myron je krenuo prema njemu. Zagrlili su se snažno i žestoko, držeći se jedan za drugoga grčevito, kao da se drže za pojas za spašavanje.

I dalje ga držeći u zagrljaju, Myron je rekao: »Imam mali milijun pitanja.« »A ja na njih neću odgovoriti.« Napokon su se odvojili. »Moramo se koncentrirati na Rhysa i Patricka.«

»Svakako.«

Win mu je pokazao da sjedne na stražnje sjedalo. Myron je sjeo i pomaknuo se dalje, da ostavi mjesta Winu. Bentley je bio crne boje i izdužen. Staklo koje je stražnji prostor dijelilo od vozača bilo je podignuto. Straga su bila samo dva sjedala, puno slobodnog prostora i dupkom ispunjen mini-bar. U većini takvih limuzina ima više sjedala. Winu se činilo da za tim nema potrebe.

»Može piće?«

»Ne, hvala.«

Automobil je krenuo. Mee je stajala kraj vrata aviona. Win je spustio prozor sa svoje strane i mahnuo joj. Ona je otpozdravila. Na Winovu licu pojavio se čeznutljiv izraz. Myron je samo piljio u prijatelja, najboljeg prijatelja još otkako su bili brucoši na Sveučilištu Duke, pribojavajući se da bi Win, skrene li pogled i nakratko, ponovno mogao nestati.

Win je sada rekao: »Ima vrhunsku pozadinu, zar ne?«

»A-ha. Win?«

»Da.«

»Ti si cijelo ovo vrijeme u Londonu?«

I dalje zagledan kroz prozor, Win je odgovorio: »Ne.«

»A gdje onda?«

»Posvuda pomalo.«

»Govorkalo se svašta...«

»Da.«

»Pričali su da si se posve povukao u osamu.«

»Znam.«

»Nije točno?«

»Ne, Myrone, nije točno. Ja sam izmišljao te glasine.«

»Zašto?«

»Kasnije... trenutačno se moramo koncentrirati na Patricka i Rhysa.« »Rekao si da si vidio Patricka.«

»Mislim da jesam, da.«

»Misliš?«

»Kad je nestao, Patricku je bilo šest godina«, rekao je Win. »Sad bi mu trebalo biti šesnaest.«

»Znači, nisi ga mogao posve pouzdano identificirati.«

»Tako je.«

»Znači da si vidio nekoga za koga si pomislio da je Patrick.«

»Opet točno.«

»A onda?«

»A onda sam ga izgubio.«

Myron se naslonio.

»To te čudi«, rekao je Win.

»Da.«

»Misliš si da to baš nije tipično za mene.«

»Tako je.«

Win je kimnuo. »Preračunao sam se.« A onda je dodao:

»Bilo je kolateralnih žrtava.«

A to kod Wina nikada nije dobro.

»Koliko.«

»Možda bismo prvo trebali krenuti od početka.« Win je uvukao ruku u džep sakoa i izvadio neki papir. »Pročitaj ovo.«

Win mu je, kako se činilo, dodao nekakav isprintani e-mail. Bio je poslan na Winovu osobnu adresu. Myron je na tu adresu tijekom posljednjih godinu dana poslao pet šest poruka. Nijednom nije dobio odgovor. Korisničko ime pošiljatelja glasilo je anon5939413. A poruka je glasila:

Tražiš Rhysa Baldwina i Pathcka Moorea. Veći dio proteklih deset godina proveli su zajedno, ali ne baš stalno. Bili su odvojeni najmanje tri puta. Sada su ponovno zajedno.

Mogu slobodno ići kamo žele, no moguće je da ne bi željeli ići s tobom. Više nisu ono što su bili. Nisu dječaci koje pamтите ti i obitelji. Možda ti se uopće ne bi svidjeli.

Evo gdje su. Zaboravi novac u ime nagrade. Jednog dana zatražit ću jednu uslugu.

Ni jedan ni drugi baš ne pamte nekadašnji život. S njima moraš biti strpljiv.

Myron je osjetio kako mu se jeza spušta sredinom leđa. »Pretpostavljam da si pokušao utvrditi odakle je došao e-mail...?«

Win je kimnuo.

»I pretpostavljam da nisi ništa doznao.«

»Zatvorena virtualna mreža«, odgovorio je Win. »Nikako nije moguće utvrditi odakle je poslan.«

Myron je ponovno pročitao poruku. »Taj posljednji odlomak...«

»Da. znam.«

»Nešto me kopka...«

»Nekako zvuči autentično«, rekao je Win.

»I zato si poruku shvatio ozbiljno.«

»Da«, rekao je Win.

»A to mjesto koje su naveli?« upitao je Myron.

»To je jedan razmjerno malen, ali otužan dio Londona. Nekakav pothodnik, prolaz ispod ceste, u kojem se odvijaju raznorazne mutne transakcije. Dobro sam proučio to mjesto.«

»U redu...«

»I ondje se pojavio netko tko je jako sličan Patricku, odnosno tome kako bi sada trebao izgledati.«

»Kada?«

»Približno sat vremena prije nego što sam te nazvao.«

»Čuo si kako govori?«

»Molim?«

»Je li što rekao? Pokušavam pouzdanije utvrditi identitet. Možda je imao američki naglasak.«

»Nisam čuo da govori«, rekao je Win. »I ne znamo. Možda je ovdje, na ovim ulicama, cijeli život.«

Tišina.

Myron je zatim ponovio: »Cijeli život.«

»Znam«, rekao je Win. »Nema potrebe vraćati se na to.«

»Recimo, znači, da si vidio Patricka. I što je bilo dalje?«

»Čekao sam.«

Myron je kimnuo. »Nadao si se da će se pojaviti i Rhys.«

»Da.«

»A onda?«

»Patricka su napala trojica muškaraca. Činilo se da su zbog nečega njime nezadovoljni.«

»I ti si ih spriječio?«

Prvi put na Winovim se usnama pojavio jedva primjetan osmijeh. »To mi je posao.«

I to je bila istina.

»Svu trojicu?« upitao je Myron.

Win se nasmiješio i slegnuo ramenima.

Myron je sklopio oči.

»Bio je to najgori šljam od gorila«, rekao je Win. »Nitko neće žaliti za njima.«

»U samoobrani?«

»Da, u redu, recimo da je bilo tako. Sad ćemo zbilja još analizirati i moje metode. Myrone?«

Imao je pravo.

»I što se onda dogodilo?«

»Dok sam ja bio zaokupljen tim gorilama, Patrick je pobjegao. Posljednji put vidio sam ga da ulazi na kolodvor Kings Cross. Ubrzo nakon toga nazvao sam tebe.«

Myron se naslonio. Približavali su se Westminsterškome mostu i Temzi. London Eye, taj divovski kotač koji se, želimo li biti velikodušni, okreće brzinom ledenjaka, blistao je na poslijepodnevnoj svjetlosti. Myron je na njemu bio jednom, prije više godina. Umro je od dosade.

»Jasno ti je«, rekao je Win, »koliko je stvar hitna.«

Myron je kimnuo. »Učinit će sve da dečki nestanu.«

»Upravo tako. Izvesti ih iz zemlje, ili, budu li se osjećali ugroženima zbog mogućnosti otkrivanja...«

Win nije morao dovršiti misao.

»Jesi li rekao roditeljima?«

»Nisam.«

»Čak ni Brooke?«

»Ne«, odgovorio je Win. »Činilo mi se da nema razloga ulijevati lažnu nadu.«

Vozili su se na sjever. Myron je gledao kroz prozor. »Nestali su kao šestogodišnjaci, Win.«

Ovaj je šutio.

»Svi su mislili da su odavno mrtvi.«

»Znam.«

»Svi osim tebe.«

»O, i ja sam to mislio.«

»Ali si nastavio tražiti.«

Win je spojio vrške prstiju. Bila je to njegova uobičajena gesta koja je Myrona podsjetila na mlade dane. »Kad sam se posljednji put vidio s Brooke, otvorili smo neko jako skupo vino. Sjedili smo na terasi, zagledani u more. Još neko vrijeme bila je to ona Brooke s kojom sam odrastao. Neki ljudi jednostavno donose jad i nezadovoljstvo. Brooke je sušta suprotnost. Ona donosi sreću i radost. Oduvijek je tako. Znaš kako se ono kaže da neki ljudi obasjaju cijelu prostoriju?«

»Da, svakako.«

»Brook je to bila u stanju učiniti i iz daljine. Mogao si i samo pomisliti na nju i već biti sretniji. Takvu osobu želiš štititi. A kad vidiš da je nekoga takvog shrvala bol, želiš - ne, moraš - je osloboditi te boli.«

Win je stao lupkati jagodicama o jagodice. »I tako smo pili vino i piljili u more. Većini ljudi alkohol služi kao anestetik za bol kakvu je osjećala Brooke. No kod nje je situacija bila obrnuta. Kod nje je zahvaljujući alkoholu nestajala fasada. Više nije bilo osmijeha koji je i dalje silom navlačila. Te mi je večeri nešto priznala.«

Zašutio je. Myron je čekao.

»Brooke je dugo maštala o Rhysovu povratku kući. Kad god bi zazvonio telefon, osjećala je kako joj krv počinje brže kolati tijelom. Nadala se da je zove Rhys, da kaže da je sve u redu. Vidjela ga je tu ulicama prepunima pješaka. Sanjala o tome da ga spašava, da ga vidi, da se u suzama grle. U glavi je neprestano vrtjela onaj dan, ali je u toj maštariji ostajala kod kuće, nije nikamo išla, ili je povela i Rhysa i Patricka, a nije ih ostavila na čuvanje onoj djevojci - mijenjala je neku sitnicu, bilo što, samo da se ne dogodi to što se dogodilo. To jednostavno ostaje u tebi, rekla mi je Brooke. Kao trajna pratnja. Možeš se udaljiti za korak-dva, ali taj dan uvijek ostaje u tebi, tapša te po ramenu, poteže te za rukav.«

Myron je sjedio posve nepomično.

»Sve sam to, dakako, znao. Nije baš neka novost da roditelji tako pate. Brooke i dalje izgleda fantastično. Snažna je to žena. Ali stvari su se u međuvremenu promijenile.«

»Kako to misliš, >promijenile<?«

»To mora prestati.«

»Ne razumijem.«

»To mi je priznala. Kad zazvoni telefon, znaš čemu se nada?«

Myron je odmahnuo glavom.

»Da zove policija. Da su napokon pronašli Rhysovo tijelo. Shvaćaš li što govorim? Ta neizvjesnost - ta nada - postala je bolnija od smrti. A cijela je tragedija zbog toga još odvratnija. Užasno je već i to što majka mora toliko patiti. Ali to - ta želja da sve samo nekako završi, bilo kako - još je, rekla mi je, gora.«

Još nekoliko trenutaka sjedili su u potpunoj tišini.

A onda je Win upitao: »Hej, i što kažeš na Knickse?«

»Baš si duhovit.«

»Moraš se opustiti.«

»Kamo idemo?«

»Do King's Crossa.«

»Gdje ti zapravo ne smiju vidjeti lice.«

»Iznimno sam zgodan. Ljudi me samo tako pamte.«

»I stoga ti treba moja pomoć.«

»Drago mi je što moje izbivanje kod tebe nije otupilo oštrinu istražiteljskih pomagala.«

»Ispričaj mi onda sve«, rekao je Myron. »Osmislimo neki plan.«

4.

Dok su se vozili pokraj kolodvorske zgrade, Myron je pročitao natpis i rekao: »Kings Cross... Nije to iz *Hazzyja Pottera*?«

»Jest.«

Myron je malo bolje pogledao zgradu. »Čišće je nego što sam očekivao.« »Sve se uređuje«, rekao je Win. »Ali prljavštine se zapravo nikada ne riješiš. Samo je pometu u stranu, ostave u mračnim zakutcima.«

»A ti znaš gdje se nalaze?«

»Objašnjeno mi je u onome mailu.« Bentley se uto zaustavio. »Ne možemo doći bliže a da se ne izložimo opasnosti da nas netko vidi. Uzmi ovo.«

Win mu je dodao pametni telefon.

»Imam mobitel«, rekao je Myron.

»Ali ne ovakav. Ovo je potpuni sustav za praćenje. Mogu te pratiti preko GPS-a. Mogu slušati sve razgovore, zahvaljujući mikrofonima. Preko kamere vidim isto što i ti.«

»Ključna je riječ tu«, rekao je Myron, »>preko<.«

»Umirem od smijeha. A kad smo već kod ključnih riječi, trebamo smisliti neki znak koji ćeš mi dati ako upadneš u nevolje.«

»Može >upomoć<?«

Win ga je samo bezizražajno pogledao. »Nisam. Shvatio. Tvoju. Šalu.« »Sjećao se kad smo se tek upoznali?« Myron nije uspio suspregnuti osmijeh.

»Zvao sam te preko onog prastarog mobitela, a ti si onda prisluškiavao.« »Sjećam se.«

»Mislili smo da smo užasno napredni.«

»I bili smo«, rekao je Win.

»Artikuliraj«, rekao je Myron.

»Molim?«

»Nađem li se u frei, reći ću >artikuliraj<.«

Myron je izašao i uputio se pokraj kolodvorske zgrade U jednom trenutku shvatio je da zviždi melodiju iz nekog mjuzikla - stvar »Ring of Keys« iz *Fun Hornea*. To će nekima možda izgledati neobično. Naposljedku, situacija je bila užasna, opasna i smrtno ozbiljna, ali lagao bi samome sebi kad bi rekao i da nije pravi užitak i uzbuđenje ponovno raditi s Winom. Najčešće se događalo da upravo Myron pokreće njihove nerijetko nepromišljeno opasne akcije spašavanja. Štoviše, kad bolje promisli, to je zapravo uvijek inicirao Myron. Win je uvijek bio glas razuma i opreza, pomoćnik koji se šlepa za njim, više radi zabave nego radi zadovoljenja nekakve pravde.

Tako je barem tvrdio Win.

»Ti«, govorio mu je Win, »imaš kompleks junaka. Misliš da možeš promijeniti svijet nabolje. Ti si Don Quijote koji nasrće na vjetrenjače.«

»A ti?«

»Ja sam melem za oko za dame.«

Win.

Još je bio dan, no samo naivni misle da se ovakve transakcije odvijaju samo pod okriljem noći. Ipak, kada je Myron došao na mjesto s kojeg je Win dan prije motrio situaciju, shvatio je da ovo neće biti jednostavno.

Ondje je bila i policija.

Na mjestu na kojem je Win vidio mladića koji je mogao biti Patrick stajala su dvojica uniformiranih policajaca i dvojica, kako se činilo, laboratorijskih tehničara. Čak i s tog povišenog

mještana kojem je sada stajao, krv na pločniku i dalje je izgledala vlažno. I te je krvi bilo puno. Izgledala je kao da je netko s velike visine onamo prolio kante s bojom.

Tijelima nije bilo ni traga. Kao ni, dakako, prostitutkama - znaju da se moraj kloniti takvih prizora. Slijepa ulica, pomislio je Myron. Vrijeme je za novi plan.

Već se okrenuo, da se vrati do mjesta na kojem je izašao iz Bentleyja, kad mu je pogled zapeo za nešto drugo. Myron je zastao. U »mračnome zakutku«, kako se izrazio Win, na završetku ulice Railway, uočio je ženu koja je morala biti prostitutka.

Bila je odjevena poput kakve američke uličarke iz sedamdesetih -mrežaste najlonke, visoke čizme (to dvoje zapravo je bilo nekako proturječno], suknjica koja joj je pokrivala onoliko koliko bi pokrio i kakav pojas, te ljubičast topić pripijen kao da je riječ o ovitku kakve kobasice.

Myron je krenuo prema njoj. Kad joj se približio, žena se okrenula prema njemu. Myron joj je kratko mahnuo.

»Tražiš društvo?« upitala je.

»Ovaj, ne... Zapravo ne.«

»Zapravo ne znaš kako ovo funkcionira, zar ne?«

»Izgleda da ne, žao mi je.«

»Pokušajmo još jednom: tražiš malo društva?«

»Itekako!«

Žena se nasmiješila. Myron je očekivao nekakvo groblje u zubima, no imala je sve zube i to pravilne i bijele. Zaključio je da bi joj moglo biti pedesetak godina, no nije bilo isključeno i da je iza nje četrdeset, ali teških godina. Bila je krupna i puna oblina koje su posvuda nemarno provirivale iz odjeće, no zahvaljujući tom osmijehu sve je nekako dobro funkcioniralo kao cjelina.

»Amerikanac«, rekla je.

»Da.«

»Medu klijentima imam hrpu Amerikanaca.«

»Nekako se čini da nemaš veliku konkurenciju.«

»Više ne. Znaš, djevojke se danas klone ulice. Sve rade preko kompjutera ili aplikacija.«

»Ali ti ne.«

»Ne. to jednostavno nije za mene, kužiš? To je tako hladno i bezlično... svi su na Tinderu ili Ohlalau ili čemu već ne. Prava šteta. Što je bilo s pravim ljudskim dodirom? S osobnim kontaktom?«

»A-ha«, rekao je Myron, jer nije znao što bi točno drugo rekao.

»Ja volim ulice. Zato je moj poslovni model svojevrsni retro-pristup, kužiš? Igram na čovjekovu ... Kako se to zove?« Još je trenutak razmišljala, a onda je pucnula prstima. »Nostalgiju! Kužiš? Mislim ono... ljudi su na odmoru. Dođu na Kings Cross da vide kakvu kurvu, a ne da se igraju na iPhoneu. Shvaćaš što želim reći?«

»A-ha.«

»Traže potpuno iskustvo. Ova ulica, ova odjeća, to kako nastupam, što kažem... kužiš, to se sad naziva tržišnom nišom.«

»Dobro je kad možeš zadovoljiti potrebu.«

»Prije sam radila porniće.«

Čekala je.

»Vjerojatno me ne prepoznaješ. Glumila sam samo u tri filma, u ono doba kad... No, da, poštena cura mora sačuvati i pokoju tajnu. Najpoznatiju ulogu imala sam u Trećoj curi, u prizoru s onim slavnim Talijanom... kako se zvao... Rocky, Rocco ili tako nešto. Ali godinama sam bila vrhunski dizačica. Znaš što je to, zar ne? Dizačica?«

»Čini mi se da mogu pretpostaviti.«
»Većina tipova, zapravo, uz sve te kamere, rasvjetu i toliko pomoćnog osoblja... no, da, nije im baš lako zadržati... kužiš... tvrdoću. Tu onda uskaču dizačice. Iza kulisa. O, to je bio divan posao. Radila sam to godinama, znala sve smicalice, u to budi uvjeren.«
»Uopće ne sumnjam.«
»Ali onda se pojavila Viagra i eto... tableta je puno jeftinija od cure. Prava šteta. Mi dizačice sad smo izumrla vrsta. Kao dinosauri ili videokasete. Pa ja, evo, opet radim na ulici. Ali nije da se žalim, nije li tako?«
»Tako i nikako drukčije.«
»Kad smo već kod toga, naplaćujem ti i ovo vrijeme.«
»Nema problema.«
»Neke cure prodaju tijelo, ja ne. Ja prodajem vrijeme. Kao kakva konzultantica ili odvjetnica. Samo o tebi ovisi što ćeš učiniti s njime - a kao što sam rekla, sat već otkucava minute. Onda, što zapravo tražiš, zgodni mladiću?«
»Pa, zapravo jednog mladića.«
Osmijeh je odmah nestao. »Nastavi.«
»Tinejdžera.«
»Neee.« Samo je odlučno odmahнула rukom. »Nisi ćoravac.«
»Nisam što?«
»Ćoro. Pedofil. Nećeš mi valjda reći da si pedofil, zar ne?«
»O, ne, nisam. Samo ga tražim. Ne želim mu nauditi.«
Položila je dlanove na bokove, pa ga još jednom pošteno odmjerila. »Zašto ti vjerujem?«
Myron je snagom volje razvukao usne u neodoljiv osmijeh. »Zbog mog osmijeha.«
»Ne. ali lice ti nekako ulijeva povjerenje. Taj ti je osmijeh baš ljigav.« »Trebao bi biti neodoljiv.«
»Ali nije.«
»Samo mu želim pomoći«, rekao je Myron. »U velikoj je opasnosti.«
»A zašto misliš da ti ja mogu pomoći?«
»Jučer je bio ovdje. Radio je...«
»Ah...«
»Što?«
»Jučer.«
»Da.«
»Jesi ti onda ubio one gadove?«
»Nisam.«
»Baš šteta«, rekla je ona. »Za to bih te i častila.«
»Taj mali... U velikoj je opasnosti.«
»To si mi već rekao.« Sad je malo oklijevala. Myron je izvadio novčanik. Ona je samo odmahнула rukom. »Ne želim tvoj novac. Mislim, želim. Ali ne za to.«
Činilo se da ne zna što da radi.
Myron je pokazao prema vlastitoj glavi. »Lice koje ulijeva povjerenje, sjećaš se?«
»Nitko od tih klinaca jedno se vrijeme neće vratiti ovamo. Sve dok su tu murjaci. Ići će na svoj rezervni položaj.«
»A gdje bi to bilo?«
»Hampstead Heath. Obično se zadržavaju na zapadnom kraju Merton Lanea.«

5.

Hampstead Heath«, rekao je Win kad se Myron vratio u automobil.

»To je povijesno mjesto.«

»Kako?«

»Onuda je šetao Keats. Pa Kingsley Amis, John Constable, Alfred Tennyson, Ian Fleming - svi su oni živjeli ondje. Ali taj dio grada nije najpoznatiji po tome.«

»Ne?«

»Sjećaš se kad je George Michael uhićen zbog seksa u javnome WC-u?« »Naravno. To je ondje bilo?«

»Da, u Hampstead Heathu. To je oduvijek okupljalište homoseksualaca, no koliko ja znam, prostitucije je vrlo malo. Sve se uvijek najviše svodilo na kolibarenje.«

»A to je?«

»Bože, kako si samo naivan. Anonimni seks među muškarcima u grmlju, javnim nužnicima i tako dalje. Tu gotovo i nema nekakvih novčanih transakcija. Ipak, mladi profići i ondje pokušavaju nešto zaraditi, možda doći do kakvog potencijalnog stalnog sponzora ili mreže klijenata. Predložio bih da uđeš u park i onda skreneš lijevo, prema javnim WC-ima. Nastavi stazom kraj jezerca. Čini mi se da je to mjesto koje tražimo.«

»Dosta si mi upućen u tu temu.«

»Upućen sam u sve teme.«

Što je bilo točno.

»A služim se i tom novotarijom koja se zove Google.« Win mu je pokazao ekran svojeg mobitela. »Trebao bi se malo uputiti... Treba ti ovo?«

Win mu je dodao fotografije Patricka i Rhysa, kompjutorske simulacije njihova izgleda tijekom posljednjih deset godina. Usto je do nevjerojatnih pojedinosti opisao kako je jučer izgledao onaj mladić sličan Patricku, kao i što je imao na sebi.

Myron je promatrao ta lica. »Koliko bi im sada trebalo biti godina?« »Šesnaest, i jednome i drugome. Usput - iako to možda i nije slučajno - to je dob od koje je u Velikoj Britaniji seks uz pristanak zakonski dopušten.«

Myron je kucnuo po fotografijama, a zatim ih vratio Winu. Već uhvativši ručicu na vratima, sada je zastao.

»Nešto smo previdjeli. Win.«

»Vjerojatno.«

»I tebi se čini?«

»Da.«

»Netko nam je namjestio klopku?«

»Moguće«, rekao je Win. pa je ponovno spojio vrške prstiju. »Ali to možemo pouzdano utvrditi jedino ako nastavimo.«

Automobil je s upaljenim motorom stajao na uglu Mertona i Millfield Lanea.

»Sve spremno?«

»Idemo«, rekao je Myron i izašao.

Hampstead Heath je bio prepun raskošnog zelenila i predivan«. Myron je krenuo u šetnju, ali nigdje nije vidio ni Patricka, ni Rhysa. Bilo je tu muškaraca, u velikome broju, od osamnaestogodišnjaka (možda i mladih, pretpostavljao je], do osamdesetogodišnjaka, uglavnom u ni po čemu osobitoj odjeći, no što je Myron zapravo očekivao? Nije uočio nikakve seksualne aktivnosti, no razlog je bilo to, zaključio je, što se ondje nalazio i javni nužnik, kao i grmlje

daleko od samih staza.

Nakon petnaest minuta, Myron je izvadio mobitel.

»Ništa«, rekao je.

»Netko ti se upucavao?«

»Ne.«

»Au, kako bolno!«

»Znam«, rekao je Myron. »Misliš da u ovim hlačama izgledam debelo?«

»I dalje se šalimo«, rekao je Win.

»Molim?«

»Vjerujemo u potpunu ravnopravnost i ljutimo se na svakoga tko iskaže i najmanje predrasude«, rekao je Win.

»Ali se ipak i dalje zezamo«, dovršio je Myron misao umjesto njega.

»Upravo tako.«

I baš je tada Myron primijetio nešto zbog čega je zastao.

»Čekaj malo...« rekao je Myron.

»Slušam.«

»Kad si mi jučer opisivao, ovaj... prizor, spomenuo si dva tipa koji rade na ulici.«

»Tako je.«

»Rekao si da je jedan imao izbrijanu glavu, a drugi usku ogrlicu sa zakovicama.«

»Opet točno.«

Myron je okrenuo mobitel tako da je objektiv okrenuo prema mladiću u kožnoj odjeći u blizini jezera.

»Onda?«

»To je on«, rekao je Win.

Myron je spremio mobitel u džep i prešao stazicu. Pseća Ogrlica držao je ruke duboko u džepovima hlača, kao da traži nešto što ga je razljutilo. Ramena su mu bila pognuta. Na vratu je imao tetovažu - Myron nije uspijevaio odrediti što prikazuje - i uvlačio je dim cigarete kao da je namjerava dovršiti odjednom.

»Hej«, rekao je Myron, želeći mu privući pozornost, ali se istovremeno bojeći da bi preglasnim riječima mogao prestrašiti tog... dječaka? Muškarca? Mladića? Klinca?

Pseća Ogrlica naglo se okrenuo prema Myronu, dajući sve od sebe da ostavi dojam opasnog tipa s ulice. Pod površinom lažne odvažnosti uvijek se krije i neka nelagoda. A Myron je sada to uočio i kod njega. Taj dojam obično potječe od osobe koja je, kao prvo, previše puta pretučena, što izaziva nelagodu, te je, kao drugo, na najteži način spoznala da pokazivanje slabosti još samo pogoršava batine, pa je zato pokazivao tu lažnu neustrašivost. Dojam o počinjenoj šteti - a ovdje je toga bilo u obilju - od mladića je zračio u valovima.

»Imaš vatre?« upitao je.

Myron je već namjeravao reći da ne puši i ne nosi upaljač, no pomislio je da je to možda i neka šifra, pa mu je prišao.

»Možemo na trenutak porazgovarati?« upitao je Myron.

Pogled Pseće Ogrlice sijevao je amo-tamo, poput ptice koja kratko leti s grane na granu. »Znam jedno dobro mjesto.«

Myron nije ništa rekao. Zbunjeno je razmišljao o dječakovu životu, o tome gdje je započeo, o putu kojim se razvijao, o tome kada je sve krenulo pogrešnim smjerom. Je li to bilo polagano propadanje, možda djetinjstvo obilježeno zlostavljanjem ili tako nešto? Je li taj mladić bjegunac? Ima li majku ili oca? Jesu li ga tukli ili se dosađivao ili se drogira? Je li to propadanje, spuštanje spiralom, bilo postupno ili je naglo tresnuo o tlo - uz krik i tresak, samo

jedan snažan, ali nedvosmislen udarac?

»Onda?« rekao je mali.

Myron je još jedno bolje pogledao tog mršavog klinca blijedih i krhkih ruku, nosa koji je više puta slomljen, s pirsinzima u ušima, olovkom za oči, tom prokletom uskom ogrlicom sa zakovicama, te je pomislio na Patricka i Rhysa, dječake koji su odrasli u raskoši iz koje su oteti.

Izgedaju li i oni sada ovako?

»Da«, rekao je Myron, trudeći se ne zvučati odviše bezvoljno. »Spreman sam.«

»Pođi za mnom.«

Pseća Ogrlica krenuo je malenom kosinom prema stazi koja je vodila između dva jezera. Myron nije bio siguran treba li ubrzati korak i hodati uz dječaka - Myron je sada pretpostavljao da mu je između osamnaest i dvadeset godina, te da je još dovoljno mlad da ga naziva dječakom - ili treba hodati iza njega. Pseća Ogrlica grabio je sve brže, pa je Myron krenuo za njim, ne pokušavajući ga sustići.

Ovaj još nije bio tražio novac. A to je Myrona sada malo kopkalo. Krajičkom oka gledao je i što se zbiva oko njih. Sve više približavali su se gustišu. Ljudi je sada bilo manje. Myron je svu pozornost usmjerio na Pseću Ogrlicu. Kad su prošli kraj nekog tipa u maskirnim hlačama, Myron je primijetio da su njih dvojica jedan drugome kimnuli, kratko, gotovo neprimjetno.

Hmmm.

Myron je svakako htio upozoriti Wina.

»Tko je to?« upitao je Myron.

»Ha?«

»Tip kojem si upravo kimnuo. U maskirnim hlačama.«

»Nemam pojma o čemu pričaš.« A onda je još rekao: »Amerikanac si.«

»Da.«

Mali je zaobišao neki grm i stao iza njega. Sada su bili posve izvan vidokruga drugih ljudi. Myron je na tlu uočio upotrijebljeni kondom.

»Onda, što te zanima?« upitao je klinac.

»Razgovor.«

»Molim?«

Myron je bio visok tip, metar devedeset tri, bivša zvijezda sveučilišne košarke. U igračkim danima imao je devedeset osam kilograma. U međuvremenu je dobio još četiri i pol. Sada je stao tako da Pseća Ogrlica ne može samo tako pobjeći. Myron nije znao bi li ga zaustavio silom, samo mu nipošto nije htio olakšati bijeg.

»Jučer si bio ondje«, rekao je Myron.

»Ha?«

»Kad se dogodio... onaj incident. Sve si vidio.«

»Ti si... Čekaj, ti si murjak?«

»Nisam.«

»Zašto bi onda jedan Amerikanac...?« Nije dovršio pitanje, odjednom ga je gledao razrogačenih očiju. »Slušaj... nisam ništa vidio.«

Myron se upitao je li Win ondje progovorio i je li sada Pseća Ogrlica složio ovakvu priču: jedan Amerikanac ubio je trojicu, a drugi Amerikanac pronalazi svjedoka.

»Briga me za to«, rekao je Myron. »Tražim klinca koji je bio ondje. Pobjegao je.«

Pseća Ogrlica sumnjičavo ga je gledao.

»Čuj, ne želim nauditi ni tebi, ni bilo kome.«

Izrazom lica pokušavao mu je pokazati da mu može vjerovati, no za razliku od one retro-uličarke, ovaj mali takav izraz po svoj prilici nije vidio nikad. Ljudi su u njegovu svijetu ili

zlostavljači ili mete.

»Spusti hlače«, rekao je Pseća Ogrlica.

»Molim?«

»Zbog toga smo ovdje, zar ne?«

»Ne, čuj, platit ću ti. I to puno.«

Mali je zbog tih riječi malo zastao. »Za?«

»Znaš li klinca koji je pobjegao?«

»A što ako znam?«

»Platit ću ti petsto funta ako me odvedeš do njega.«

Oči su ponovno sijevale amo-tamo. »Petstotki?«

»Da.«

»Imaš toliko kod sebe?«

Uh. Ali koliko god bude trebalo...

»Da, imam.«

»Znači da vjerojatno imaš i više.«

Kao da su čekali upravo te riječi, dva tipa ukazala su se iza grma. Jedan je bio onaj tip u maskirnim hlačama kojeg je Myron uočio i prije. Drugi je bio krupni nasilnik u pripijenoj crnoj majici kratkih rukava, s kromanjonskim čelom i nadlakticama nalik na dva manja pršuta.

Taj drugi žvakao je duhan poput krave i po svemu odgovarao ulози: čak je pucketao zglobovima prstiju.

»Dat ćeš nam svu lovu«, rekao je Maskirni, »ili će te Dex malo propustiti kroz šake - a onda ćemo ga lijepo uzeti sami.«

Myron je pogledao Dexa. »Ti zbilja pucketaš zglobovima?«

»Molim?«

»Mislim, kužim. Opasan si tip... Ali to pucketanje? To ti je pretjerano.«

To je Dexa zbunilo. Namrštio se. Myron je dobro poznao taj tip ljudi. Najčešće se tuku u barovima. Napadaju slabije od sebe. Nikada ne idu na ljude koji raspolažu određenim vještinama.

Dex se sada unio Myronu u lice. »Ti si nam neka vrsta pametnjakovića?«

»A koliko ima takvih vrsta?«

»O, čovječe, čovječe, čovječe...« Dex je čak počeo trljati dlanove. »Ovo će baš biti fora.«

»Nemoj ga ubiti, Dex.«

Dex se nasmiješio, pokazujući sitne i oštre zube, nalik na morskog grabežljivca koji kruži oko nemoćne ribice. Nema razloga čekati. Myron je prstima oblikovao vršak koplja, malko savio dlan, pa onda prstima snažno pogodio Dexa točno u vrat. Pogodio ga bolno poput strelice.

Dex se objema rukama uhvatio za vrat, te je tako ostao posve nezaštićen, Myron nije bio raspoložen za nanošenje nekakvih ozbiljnijih ozljeda. Munjevito mu je izmaknuo nogu i oborio ga na tlo. Onda se okrenuo prema Maskirnome, no ovaj ni slučajno nije htio imati veze s njim. Možda je stvar bila u tome što je gledao kako je Myron bez problema sredio njegovog gorilu. Možda je stvar bila u tome što je znao što je Win jučer učinio onoj njegovoj otmjenoj braći. Pobjegao je.

Kao i Pseća Ogrlica.

Do bijesa.

Myron je bio brz, no kada se okrenuo, osjetio je kako mu se koljeno zategnulo od stare ozljede. Vjerojatno je previše sjedio, što u avionu, što u automobilu. Trebao je bolje istegnuti koljeno tijekom hoda.

Mali je, pak, jurio poput zeca. Myron je zaključio da je često bio prisiljen bježati i premda

bi Myron inače suosjećao, sada nije bilo šanse da dopusti da samo tako izgubi trag.

Ne može dopustiti da mu Pseća Ogrlica previše odmakne.

Udalji li se mali previše - dođe li do ljudi i civilizacije - Pseća Ogrlica bit će zaštićen od svega što bi mu Myron, ono... htio raditi. Može čak pozvati pomoć. Na takvim mjestima ljudi se obično i sami organiziraju radi zaštite.

S druge strane, bi li lopov koji u ovakvome parku želi opljačkati tipa zapravo htio privući pozornost na sebe?

To možda i nije važno. I Myron je sada već bio na stazi, no mali je imao značajnu prednost, a ona se, kako se činilo, samo povećavala. Izgubi li Myron taj trag, bit će to još jedna propuštena prilika. Veza s onim što je Win vidio jučer - veza s Patrickom i Rhysom - u najboljem je slučaju tek slabašna. Umakne li mu ovaj klinac, cijela priča mogla bi tako završiti.

Pseća Ogrlica naglo je zamaknuo za jedan stup ulične rasvjete i nestao iz vidokruga. Dovraga. Nema šanse, pomislio je Myron. Nema šanse da ga sustignem.

A onda je Pseća Ogrlica poletio.

Noge su mu se našle u zraku, a tijelo se ispružilo na tlu. Netko je učinio nešto najjednostavnije na svijetu.

Netko mu je podmetnuo nogu.

Win.

Pseća Ogrlica ležao je na trbuhu. Myron je skrenuo. Win ga gotovo nije ni pogledao prije nego što je ponovno nestao u sjeni. Myron je dojurio do Pseće Ogrlice i opkoračio ga, pa ga okrenuo na leđa. Pseća Ogrlica pokrio je lice, iščekujući udarce.

Mali je jadrnim glasom već cendrao: »Molim te...«

»Neću ti ništa«, rekao je Myron. »Samo se smiri. Sve će biti u redu.«

Malome je trebalo još nekoliko trenutaka da povuče ruke s lica. U očima su mu se sad vidjele suze.

»Obećajem«, rekao je Myron, »da ti neću ništa učiniti. Dobro?«

Dječak je kimnuo kroz suze, no jasno se vidjelo da mu uopće ne vjeruje. Myron se odlučio na rizik, te je ustao s njega. Pomogao mu je da sjedne.

»Pokušajmo još jednom«, rekao je Myron. »Znaš li mladića koji je jučer pobjegao, onog oko kojeg su se sukobili?«

»Onaj drugi Amer...« rekao je Pseća Ogrlica. »On ti je trend?«

»Je li to važno?«

»Ubio je svu trojicu, kao od šale. Jednostavno im tek tako prerezao grkljan.«

Myron je pokušao s drukčijim pristupom. »Jesi li znao te tipove?«

»Naravno. Terence, Matti Peter. Sva trojica često su me mlatila. Na mrtvo ime. Kad sam u džepu imao funtu, tražili su da im dam dvije.« Podignuo je pogled prema Myronu. »Ako si imao neke veze s time, onda bih ti stisnuo ruku.«

»Nisam«, rekao je Myron.

»Samo tražiš klinca kojeg su napali.«

»Da.«

»Zašto?«

»Duga priča. Treba ga spasiti.«

Pseća Ogrlica se namrštitio.

»Znaš ga, da ili ne?«

»Da«, rekao je Pseća Ogrlica. »Naravno da ga znam.«

»Možeš me odvesti do njega?«

U klinčevim očima ponovno se pojavio određeni oprez. »I dalje imaš onih petsto funta?«

»Da.«

»Daj mi odmah.«

»A kako mogu znati da nećeš ponovno pobjeći?«

»Jer sam vidio što je tvoj frend učinio. Ubit ćeš me ako pokušam pobjeći.«

Myron bi mu najradije bio rekao da nije tako, no vjerojatno neće škoditi ni da mali bude u strahu. Pseća Ogrlica ispružio je dlan. Myron mu je dao petsto funta. Mali je novac odmah ugurao u cipelu.

»Nećeš nikome reći da si mi to dao?«

»Neću.«

»Onda dođi. Odvest ću te k njemu.«

6.

Kada su ušli u gradski vlak u Gospel Oaku, Myron je pokušao razgovarati s malim. Tijekom prvog dijela vožnje, klinac je stavio slušalice i toliko pojačao glazbu, da je i Myron jasno čuo mizogine stihove.

Myron se pitao dopire li signal njegova mobitela još do Wina. Prilikom presjedanja kod Highburyja i Islingtona, mali je isključio glazbu i upitao: »Kako se zoveš?«

»Myron. A ti?«

»Myron i kako još?«

»Myron Bolitar.«

»Dosta si opasan s tim šakama. Sredio si Dexa kao od šale.« Myron nije znao što bi točno rekao na to, pa je samo rekao: »Hvala.«

»Gdje si iz Amerike?«

Neobično pitanje. »Iz New Jerseyja.«

»Krupan si tip. Igraš ragbi?«

»Ne... U školi sam igrao košarku. A ti?«

Klinac je samo prijezirno otpuhnuo. »Škola... A-ha. Gdje si se ti školovao?« »Na jednom sveučilištu, zove se Duke«, odgovorio je Myron. »Kako se ti zoveš?«

»Pusti to.«

»Kako to da ovako radiš na ulici?« upitao ga je Myron.

Mali je pokušao ostaviti dojam da je opasan i nedodirljiv, ali kao i kod većine djece, izgledao je više mrzovoljno nego uistinu opasno. »A što to tebi znači?«

»Ne mislim te vrijeđati, ni išta slično. Samo čujem da se većina... ovaj... posla danas odvija na internetu. Na Grindr. Scruffu i sličnim aplikacijama.« Mali je pognuo glavu. »Ovo je kazna.«

»Što je kazna?«

»Rad na ulici.«

»Za što?«

Vlak se zaustavio. »Ovdje silazimo«, rekao je klinac i ustao. »Dođi.«

Na ulici ispred postaje vladale su gužva i buka. Uputili su se Brixton Roadom, kraj jedne samoposluge iz lanca Sainsbury's, pa ušli u neki lokal iznad kojeg je pisalo AdventureLand.

Osjetila je prvo pogodila kakofonija zvukova, od kojih niti jedan nije bio ugodan, osim ako je eventualno bio povezan s nostalgijom. Čuo se tresak kugle koja pogađa čunjeve, digitalni zvuk novih bodova osvojenih na raznoraznim igricama na brojnim automatima, prodoran zvuk koji označava promašaj, mehanički zvuk za slobodna bacanja. Čuli su se i zvukovi koji su simulirali obaranje virtualnih aviona, kao i čudovišta koja umiru pod udarima teškog naoružanja. Bilo je tu neonskih svjetala i kričavih boja. Uređaja za virtualnu kuglanu i flipera, automata za zračni hokej i pucačine, simulatora trkaćih automobila i onih hvataljka kojima se iz staklom okruženog prostora pokušavaju vaditi plišane životinje. Bilo je autića iz luna-parka i stolova za ping-pong i biljar, a jedan bar nudio je karaoke.

I sve je bilo puno tinejdžera.

Myron je pogledom prelazio po masi dječaka i mladića. Kraj vrata su stajala dvojica zaštitara. Ni da su ih podvrgnuli kakvome neurokirurškom zahvatu vjerojatno ne bi izgledali kao da im je dosadnije nego ovako. On se na njih nije osobito obazirao. No Myron je, gotovo odmah, primijetio nekolicinu muškaraca koji su se vrzmali uokolo i pokušavali se uklopiti - ne, pokušavali su se uklopiti tako da budu posve *neprijetni*.

Imali su maskirne hlače.

Klinac s uskom ogrlicom probijao se kroz gužvu prema prostoru koji se zvao »laserski labirint«, a koji je izgledao poput nekog prizora iz *Nemoguće misije*, gdje se čovjek mora pokušati kretati tako da ne prijeđe niti jednu lasersku zraku i tako aktivira alarm. Iza tog prostora nalazila su se vrata s natpisom **izlaz za NUŽDU**. Klinac im je prišao i pogledao nadzornu kameru. Myron mu se pridružio. Mali mu je pokazao da i on pogleda prema objektivu. Myron ga je poslušao, srdačno se smiješeći i kratko mahnuvši u kameru.

»Kako izgledam?« upitao je maloga. »Kosa mi je totalno neuredna, zar ne?«

Mali se samo okrenuo na drugu stranu.

Vrata su se otvorila i njih su dvojica ušli. Vrata su se za njima zatvorila. Ondje su bila još dvojica muškaraca u maskirnim hlačama. Myron je pokazao prema tim hlačama.

»Pogodili ste nekakvu veliku rasprodaju tog uzorka?«

Pitanje nikome nije bilo zabavno.

»Imaš kakvo oružje?«

»Samo ovaj neodoljivi osmijeh.«

Myron ih je zabljesnuo osmijehom. Činilo se da se nije osobito dojmio ni jednoga, ni drugoga.

»Isprazni džepove. Novčanik, ključeve, mobitel.«

Myron ih je poslušao. Imali su čak i onu posudu u koju čovjek stavi ključeve i sitniš prije kontrole na aerodromu. Jedan od njih dvojice uzeo je ručni detektor i njime prošao uz Myronovo tijelo sa svih strana. Ni to nije bilo dovoljno. Potom ga je počeo pipati, i to uz malo previše gorljivosti.

»O, Bože, kako je to dobro«, rekao je Myron. »Još malo više lijevo.«

Ovaj je odmah prestao.

»U redu, druga vrata desno.«

»Mogu uzeti svoje stvari?«

»Kad se vratiš.«

Myron je pogledao Pseću Ogrlicu. Ovaj nije odvajao pogled od poda.

»Zašto imam osjećaj da iza tih vrata neću pronaći što tražim?«

I ta su vrata bila zaključana. Iznad njih se također nalazila nadzorna kamera. Mali je pogledao izravno u nju. Zatim je pokazao Myronu da također pogleda gore. Myron ga je poslušao, ali ovaj put nije bilo neodoljivog osmijeha. Mora im pokazati da s njim nema šale.

Uto se začuo nekakav zveket. Vrata od ojačanog čelika sada su se otvorila. Mali je ušao prvi. Myron za njim.

Na pamet mu je prvo pala riječ »napredna tehnologija«. Ili su to ipak dvije riječi? AdventureLand je svojevrsna rupa, s igricama koje su vidjele i bolje dane. Ovdje je sve bilo elegantno i moderno. Unutra se nalazilo vjerojatno i desetak, možda i više, velikih i skupih monitora, ekrana postavljenih na zidove, stolove, posvuda. Myron je izbrojao četvoricu muškaraca. Niti jedan nije imao maskirne hlače.

Usred prostorije stajao je neki krupan Indijac obrijane glave. Na ušima je imao slušalice, dok je u ruci je držao uređaj za upravljanje nekom igricom. Svi su igrahi neku ratnu videoigru s puno pucanja. I dok su svi oko njega nešto mahnito nasrtali na kontrole, taj krupni muškarac izgledao je opušteno, gotovo nehajno.

»Šššš, samo trenutak, može? Prokleti Talijani misle da su nas dotukli.«

Krupni Indijac okrenuo im je leđa. Sve oči bile su prikovane za središnji ekran na suprotnome zidu. Myron je zaključio da je riječ o tablici s bodovima u nekoj igri. Na prvome mjestu bio je romavslazio. Na drugome FATGANDH147. Na trećemu hunGSTALLI0N12. A-ha,

samo ti sanjaj, mali. Među ostalim ekipama na tablici bili su i unechanef.detrop, girth-vader (po svoj prilici prijatelj hungstalliona 12] i mommy's-basement (iskrenost -napokon igrač svjestan sebe]⁵.

Onaj krupni Indijac polagano je uzdignuo ruku, poput dirigenta koji priprema orkestar za početak nastupa. Pogledao je nekog mršavog crnca koji je sjedio uz tipkovnicu.

»Sada!« rekao je krupni Indijac i naglo spustio ruku.

Mršavi crnac pritisnuo je neku tipku.

Još nekoliko trenutaka nije se događalo ništa. A onda se poredak na onoj tablici promijenio i FATGANDH 147 je izbio na prvo mjesto.

Svi prisutni stali su klicati i slaviti, prvo visoko uzdignutim rukama, pa onda tapšanjem i zagrljajima. Myron i Pseća Ogrlica samo su tako stajali i gledali kako se proslava stišava. Ona trojica vratili su se za terminale. Myron im je na naočalama vidio odraz ekrana. Onaj veliki monitor u sredini, na kojem je dotada bila prikazana tablica, sada se ugasio. Istog trenutka onaj krupni Indijac okrenuo se prema Myroni.

»Dobro došao.«

Myron je načas pogledao Pseću Ogrlicu. Činilo se da je mali okamenjen od straha.

Tog Indijca nazivati krupnim bilo je politički korektno. Tip je zapravo bio posve okrugle grade, s beskonačnim slojevima presavijene kože, te trbuhom koji je izgledao kao da je progutao veliku kuglu. Majica kratkih rukava nije mu posve sezala do struka i stršala je naprijed poput kakve minijature suknje. Vrat mu je izravno prelazio u glatko izbrijanu glavu, tako da je zajedno s njom izgledao poput samo jednog trapezoida. Imao je slabašne brkove, naočale žičanog okvira i osmijeh koji bi čovjek na prvi pogled mogao nazvati i blagim.

»Dobro došao, Myrone Bolitaru, u moje skromno sjedište.«

»Drago mi je što sam ovdje«, rekao je Myron, »Debeli Gandhi.«

Zbog tih mu je riječi bilo drago. »A, da, da. Vidio si tablicu?«

»Jesam.«

Raširio je ruke, tako da su mu se tricepsi zalelujali, kao na nepostojećem povjetarcu. »Nije li ime prikladno?«

»Poput čarape krojene po mjeri«, rekao je Myron, iako nije imao pojma što bi to trebalo značiti.

Debeli Gandhi sada je pogledao Pseću Ogrlicu. Mali se toliko povukao u sebe da je Myron osjetio potrebu da stane ispred njega i nekako ga zaštititi.

»Nećeš pitati odakle znam kako se zoveš?« upitao je Debeli Gandhi.

»Mali je tražio da mu se predstavim u podzemnoj«, rekao je Myron. »Pitao me i odakle sam i gdje sam se školovao. Pretpostavljam da ste sve slušali.«

»Istina.«

Debeli Gandhi još mu se jednom blaženo nasmiješio, no Myron je sada -iako je to možda samo umislio - u pozadini vidio i trulež.

»Misliš da samo ti možeš koristiti mobitel za prislušivanje?«

Myron je samo šutio.

Debeli Gandhi pucnuo je prstima. Na velikome ekranu pojavio se neki zemljovid. Po cijelome prikazu treperile su plave točkice. »Svi moji zaposlenici imaju takve mobitele. Služe nam kao uređaji za prislušivanje, kao GPS, kao *pageri*. U svakom trenutku točno znamo gdje nam je koji zaposlenik.« Pokazao je plave točkice na ekranu. »Kad nam se na nekoj od aplikacija pojavi zahtjev koji odgovara - recimo da je netko od naših klijenata poželio pothranjenog bijelog

⁵ Razna maštovita korisnička imena, iare riječima. često onscene i/ili samodonadne - prev.

klinca s psećom ogrlicom sa zakovicama...«

Mali je počeo drhtati.

»... znamo gdje nam je baš takav zaposlenik, pa bilo kada možemo zakazati susret. Ako želimo, možemo i prislušivati. Možemo otkriti postoji li kakva opasnost. Ili...« - a sada se izvan svake sumnje smiješio poput pravog grabežljivca - »možemo utvrditi varaju li nas ili ne«

Mali je uvukao prste u cipelu, izvadio novčanicu od petsto funta, pa je u ispruženoj ruci ponudio Debelom Gandhiju. Ovaj je nije uzeo. Mali je novčanicu odložio na jedan od radnih stolova. A onda se doista zaklonio iza Myrona. Myron mu je to dopustio.

Debeli Gandhi okrenuo se prema onome prikazu grada. I ponovno raširio ruke. Ostali muškarci nisu podizali glavu, nego su i dalje nešto tipkali.

»Ovo je naš mozak.«

Baš, pomislio je Myron. Tip bi još samo trebao maziti bezdlaku mačku, pravi dr. Evil. Zvuči poput kakvog bondovskog zlikovca.

Sada se osvrnuo prema Myronu. »Znaš zašto ti se ne bojim sve to otkriti?«

»Jer moje lice ulijeva povjerenje? To mi je večeras baš dobro došlo.«

»Ne.« Naglo se okrenuo prema Myronu. »Nego jer zapravo ne možeš baš ništa. Uočio si naše osiguranje. Naravno, predstavnici vlasti nakon nekog bi vremena ipak ušli, možda i taj netko tko je već povezan s tvojim mobitelom. Usput, jedan od mojih ljudi sad se vozi uokolo s tvojim telefonom. Samo da sve postane još malo zabavnije, nije li tako?«

»Zvuči urnebesno.«

»Ali gledaj kako stoje stvari, Myrone. Možemo biti na ti?«

»Svakako. Da ja tebe zovem Debeli?«

»Ha-ha. Sviđaš mi se, Myrone Bolitaru.«

»Super.«

»Myrone, možda si primijetio da ovdje nema nikakvih tvrdih diskova. Sve

- sve informacije o našim klijentima, našim zaposlenicima, našim poslovima

- čuvaju se u oblaku. Ako netko i uđe ovamo, samo pritisnemo tipku i gotovo!« Debeli

Gandhi pucnuo je prstima. »Neće pronaći baš ništa.«

»Lukavo.«

»Ne govorim ti to kako bih se pohvalio.«

»A ne?«

»Htio bih da shvatiš s kime imaš posla prije nego što počnemo nešto dogovarati.«

Ponovno je pucnuo prstima.

Kad se na onom ekranu pojavila slika, Myron je zamalo glasno zastenjao.

»Čim smo čuli kako se zoveš, nije nam trebalo puno vremena da o tebi doznamo i daleko više.« Debeli Gandhi pokazao je prema ekranu. Netko je bio zaustavio videosnimku na naslovu:

SUDAR: PRIČA O MYRONU BOLITARU

»Gledali smo tvoj dokumentarac, Myrone. Vrlo je dirljiv.«

Ljubitelji sporta određene dobi znali su »legendu« o Myronu Bolitaru, nekadašnjem prvom izboru na *draftu* Boston Celticsa. Oni koji ne prate sport, ili su mlađi ili stranci poput ovih ljudi, zahvaljujući nedavno snimljenom dokumentarcu ESPN-a podnaslovom *Sudar*, koji se naveliko gleda, ipak znaju i više nego što bi trebali.

Debeli Gandhi ponovno je pucnuo prstima i snimka je krenula.

»Da«, rekao je Myron. »Gledao sam taj film.«

»No, hajde... Ne budi tako skroman.«

Dokumentarac je počinjao u optimističnome tonu: živahna glazba, jarko sunce, navijanje publike. Autori su se nekako domogli snimke na kojoj Myron igra košarku u amaterskoj ligi

AAU, kao učenik šestog razreda. Onda je išlo sve dalje, redom. Myron Bolitar bio je srednjoškolska košarkaška zvijezda iz Livingstona u New Jerseyju. Tijekom studija na Dukeu legenda je samo rasla. Jednoglasno je izabran u sveameričku momčad sezone, dvaput osvojio je sveučilišno prvenstvo NCAA, te čak bio igrač godine u sveučilišnoj ligi.

Muzika se također pojačavala.

Kad su ga Celticsi iz Bostona izabrali u prvome krugu odabira novih igrača, činilo se da su se Myroni ostvarili svi snovi.

A onda se, kako je svečanim i apokaliptičnim tonom najavio spiker u dokumentarcu, »dogodila tragedija...«

Glazba je odjednom utihnula. Film je poprimio zlokobniji ton.

»Tragedija se dogodila« u trećoj četvrtini prvog Myronovog nastupa u pripremnoj utakmici. Bilo je to prvi - i posljednji - put da je navukao zeleni dres Celticsa s brojem 34. Celticsi su igrali protiv washingtonskih Bulletsa. Sve dotada Myronov premijerni nastup opravdao je velika očekivanja. Ubacio je osamnaest koševa. Uklopio se u momčad, borio se svom snagom, posve izgubljen u tome tako slatkome, oznojenom blaženstvu do kojeg je dolazio jedino na košarkaškome parketu, a onda...

Bit će da su autori dokumentarca taj »užasni« trenutak prikazali najmanje dvadeset puta, iz raznoraznih kutova. Prikazali su ga normalnom brzinom. Prikazali ga usporeno. Prikazali iz Myronove perspektive, iz gornjeg rakursa, s klupe. I sve je uvijek bilo isto, ishod se nije mijenjao.

Početak Myron Bolitar bio je okrenuo glavu na drugu stranu kad ga je posve iznenadio Veliki Burt Wesson, iskusni krilni centar. Myronovo koljeno izokrenulo se na način koji nisu predvidjeli ni Bog, ni čovjekova anatomija. Čak se i iz daljine čuo mučan zvuk, pucanje nečega živog i vlažnog.

Zbogom, karijero.

»Dok smo to gledali«, rekao je Debeli Gandhi, pretjerano glumeći zdvojnost, »uhvatila nas je tuga.« Pogledao je uokolo. »Nije li tako, dečki?«

Svi, čak i Pseća Ogrlica, počeli su oponašati njegov izraz lica. A onda su se svi zagledali u Myrona.

»Da, sve sam to prebolio.«

»Doista?«

»Čovjek snuje, a Bog se smije«, rekao je Myron.

Debeli Gandhi se nasmiješio. »To mi se sviđa. Je li to nekakav američki izraz?«

»Potječe iz jidiša.«

»Ah... Mi na hinduskome kažemo da je znanje iznad rasprave. Kužiš? Tako smo prvo doznali kako se zoveš. A onda smo pogledali taj dokumentarac, pa smo ti ušli u e-mail...«

»Molim?«

»Ništa osobito zanimljivo, ali još nismo gotovi. Provjerili smo i ispise tvojih telefonskih poziva. Netko te s broja kojemu nije moguće ući u trag nazvao prije manje od dvadeset četiri sata, dok si još bio u New Yorku. Pozivatelj je bio u Londonu.« Ispružio je ruke, dlanova okrenutih prema gore. »A sad si nam ovdje. S nama.«

»Vrlo temeljito«, rekao je Myron.

»Trudimo se.«

»Onda znate zašto sam došao.«

»Znamo.«

»I?«

»Pretpostavljam da radiš za dječakovu obitelj?«

»Je li to bitno?«

»Zapravo i nije. Bavimo se i spašavanjem, naravno. Ako baš hoćeš iskreno, sve je to stvar zarade. To sam naučio od velikog Eshana, koji je vodio religiju - ti bi rekao kult - nadomak Varanasija u Indiji. Bio je to divan čovjek. Govorio je o miru, skladu i milosrđu. Bio je nevjerovatno karizmatičan. Tinejdžeri su hrlili k njemu i njegovu hramu darivali svu zemaljsku imovinu. Živjeli su u šatorima na strogo čuvanoj pustoj zemlji. Roditelji su ponekad željeli vratiti djecu. Veliki Eshan ispunjavao im je želje. Nije tražio previše - nikad ne pretjeruj s pohlepom, govorio je često - ali ako bi od roditelja mogao izvući više nego što bi mu dijete donijelo radom, prošnjom ili nekim angažmanom, prihvatio bi novac. Kod mene vrijedi isto načelo. Ako netko od mojih zaposlenika da je najveći doprinos seksom, onda radi upravo to. Ako je taj netko najbolji u pljačkanju, kao što je naš prijatelj Garth pokušao učiniti s tobom, onda ga raspoređujemo na takvo mjesto.«

Čovječe, kako ovaj tip voli pričati.

»Koliko?«

»Stotinu tisuća funta u gotovini po klinču.«

Myron je samo šutio.

»O iznosu ne možemo pregovarati.«

»I ne pregovaram.«

»Divno. Koliko će ti trebati da skupiš taj iznos?«

»Lovu možeš dobiti odmah«, rekao je Myron. »Gdje su dečki?«

»No, hajde, hajde. Nemaš toliko love kod sebe.«

»Mogu je pribaviti u roku od sat vremena.«

Debeli Gandhi se nasmiješio. »Trebao sam tražiti više.«

»Nikad ne pretjeruj s pohlepom. Govorio je veliki Eshan.«

»Kužiš se u *bitcoin*?«

»Baš i ne.«

»Nema veze. Transakciju ćemo obaviti kripto valutom.«

»Ne znam ni što je to.«

»Nabavi lov. Dobit ćeš upute za dalje.«

»Kada? «

»Sutra«, rekao je Debeli Gandhi. »Nazvat ću te i sve dogovoriti.«

»Što prije, to bolje.«

»Da, jasno mi je. Ali ti također moraš imati razumijevanja, Myrone. Pokušaj li bilo kako izigrati naš dogovor, ubit ću dečke i nitko ih nikada neće pronaći. Ubijati ih polagano i bolno, a od njih neće ostati ni prah ni pepeo. Je li to jasno?«

Prah i pepeo? »Da«, odgovorio je Myron.

»U tom slučaju možeš ići.«

»Samo jedna stvar.«

Debeli Gandhi je čekao.

»Kako mogu znati da ovo nije neka prevara?«

»U pitanje dovodiš moju riječ?«

Myron je slegnuo ramenima. »Samo pitam.«

»Možda i jest prevara«, rekao je Debeli Gandhi. »Možda se ne trebaš ni truditi doći sutra.«

»Ne namjeravam pobjeći. A ti si« - Myron je pokazao prema njemu - »dovoljno pametan da ti je to jasno.«

Debeli Gandhi pogladio se po bradi i kimnuo.

Myron je dobro znao da psihopati gotovo uvijek padaju na laskanje.
»Samo mi se čini«, nastavio je Myron, »da bi za toliki novac bilo zgodno dobiti i pokoji dokaz. Kako mogu znati da su dečki kod tebe?«

Debeli Gandhi ponovno je uzdignuo ruku i pucnuo prstima.

Na ekranu više nije bilo dokumentarna.

Još nekoliko trenutaka nije se vidjelo ništa. Myron je pomislio da su možda isključili ekran. No stvar nije bila u tome. Debeli Gandhi prišao je nekoj tipkovnici i polagano počeo pojačavati svjetlinu ekrana. Na njemu je slika postajala sve svjetlija. Myron je ugledao prostoriju betonskih zidova.

A u njoj, u samoj sredini, nalazio se Patrick.

Oči su mu bile crne. Usna natečena i krvava.

»Držimo ga podalje odavde«, rekao je Debeli Gandhi.

Myron se trudio održati postojanost glasa. »Što ste mu učinili?«

Debeli Gandhi ponovno je pucnuo prstima. Slike je nestalo.

Myron je piljio u crni ekran. »A drugi mladić?«

»Mislim da bi to bilo dovoljno. Sada je vrijeme da pođeš.«

Myron ga je pogledao u oči. »Sad smo se sve čvrsto dogovorili.«

»Jesmo.«

»Stoga ne želim da ih itko više dira. Očekujem tvoju riječ.« »I nećeš je dobiti«, rekao je Debeli Gandhi. »Javit ću ti se sutra. A sad te molim da iziđeš.«

7.

Kad su prošli put boravili u Londonu, Win ih je bio smjestio u svoj najdraži apartman, Davies, u hotelu Claridges u ulici Brook. Taj izlet završio je loše za sve. Ovaj put, možda da to nekako malo promijeni, Win je odabrao manji hotel, Covent Garden, u ulici Monmouth, u blizini trga Seven Dials. Kad je došao u sobu, Myron je s jeftinog mobitela za jednokratnu uporabu, koji je dobio od Wina, nazvao Terese.

»Sve u redu?« upitala je ona.

»Da.«

»Ne sviđa mi se ovo.«

»Znam.«

»Toga je ranije bilo previše.«

»Slažem se.«

»Željeli smo sve to ostaviti za sobom.«

»I jesmo. Ostat će iza nas.«

»Nisam baš stvorena za ulogu supruge koja zabrinuto čeka.«

»To si lijepo rekla. Te riječi nekako baš imaju zgodan ritam.«

»Godinama sam bila među najgledanijim televizijskim voditeljicama«, rekla je Terese.

»Iako nije da se volim hvaliti.«

»To je tek jedna od tvojih brojnih vještina.«

»Baš se ne možeš suzdržati, ha?«

»Voli me zbog svih mojih mana.«

»A što mi preostaje? U redu, da čujem. Molim te samo da se suzdržiš od uobičajenih dvosmislenosti i insinucija.« »Insinucija?«

»Znaš da te volim.«

»I ja tebe«, rekao je Myron.

I potom joj je sve ispričao.

Nakon što je završio, Terese je rekla: »I voli da ga zovu Debeli Gandhi ?« »To obožava.«

»Kao da ste se ti i Win našli u nekom starom filmu s Humphreyjem Bogartom.«

»Premlad sam da shvatim što to znači.«

»Moš mislit'. Ti ćeš, znači, dostaviti lovnu za otkupninu?«

»Da.«

Tišina.

»Nešto sam razmišljao...« rekao je Myron.

»A-ha...«

»Mislim, o obiteljima. Uglavnom o roditeljima.«

»Misliš na Patrickove i Rhysove roditelje.«

»Da.«

Tišina.

»I«, rekla je ona, »želiš moje stručno mišljenje o toj temi« Terese je jednom davno izgubila dijete. "To ju je zamalo posve dotuklo.

»Nisam to trebao spomenuti.«

»Pogrešna reakcija«, rekla je ona. »Ako je zaobilaziš kao mačak vruću kašu. stvar postaje još puno gora.«

»Želim s tobom zasnovati obitelj.«

»I ja to želim.«

»Kako ćemo onda to učiniti?« upitao je Myron. »Kad nešto toliko voliš. Kako živjeti sa strahom od toga da se tome nečemu svakog trenutka može nešto dogoditi, da može poginuti?«

»Mogla bih ti reći da je život takav«, rekla je Terese.

»Mogla bi...«

»Ili bih te mogla upitati imaš li izbora...«

»Slutim da se sprema neki >ali<«, rekao je Myron.

»I to je točno. Ali čini mi se da postoji još jedan odgovor, nešto što sam shvatila tek nakon puno vremena.«

»A to je?«

»Blokiramo«, rekla je Terese.

Myron je čekao. Ništa. »I to je sve?«

»Očekivao si nešto dubokoumnije?«

»Možda.«

»Blokiramo«, rekla je ona. »jer inače ne bismo mogli ujutro ustati.« »Volim te«, ponovio je on.

»I ja tebe. I ako te izgubim, od boli se neću moći ni pokrenuti. To ti je jasno, zar ne?«

»Da.«

»Želiš li iskusiti ljubav, moraš biti spreman i na bol. Jedno ne ide bez drugoga. Da te ne volim, ne bih morala zabrinuto razmišljati o tome da bih te mogla i izgubiti. Želiš li smijeh, očekuj i suze.«

»To je nekako logično«, rekao je Myron. A onda još: »Znaš što?«

»Slušam.«

»Vrijedna si svega toga.«

»U tome i jest stvar.«

Myron je začuo ključ u ključanici. Win je ušao u sobu. Myron se pozdravio s Terese i prekinuo vezu.

»Kako je Terese?« upitao je Win.

»Zabrinuta je.«

»Idemo u neki pub, može? Umirem od gladi.«

Krenuli su prema Seven Dialsu. U kazalištu Cambridge na programu je bio *Mjuzikl Matilda*.

»To oduvijek želim pogledati«, rekao je Myron.

»Molim?«

»*Matildu*.«

»Čini mi se da ovo baš nije najpovoljniji trenutak...«

»Samo sam se šalio.«

»Da, znam. Humor je kod tebe obrambeni mehanizam. Vrlo šarmantna karakterna odlika.« Win je počeo prelaziti ulicu. »A predstava je tako...«

»Čekaj, gledao si je?«

Win je nastavio hodati.

»Gledao si mjuzikl bez mene?«

»Evo nas.«

»Mrziš mjuzikle. Morao sam te silom odvući na *Rent*.«

Win nije ništa rekao. Kao što se moglo zaključiti i prema samome nazivu, Seven Dials bilo je mjesto na kojem se sječe sedam ulica, sa svih strana, kao na kakvom satu, pa se tako oko kruga nalazi sedam uličnih uglova. U sredini kruga nalazio se stup sa sunčanim satom, visok približno tri etaže. Na jednome uglu nalazilo se kazalište Cambridge. Na drugome maleni pub

koji se zvao Crown. Win je sada ušao onamo.

Bio je to pravi, tradicionalni pub, s ulaštenim šankom i zidnim oblogama od tamnog drva, kao i pikadom, iako je udaljenost za bacanje bila manja od metra. Bio je to ugodan i tijesan lokal, prepun gostiju koji stoje. Win je uhvatio konobarev pogled. Ovaj je kimnuo, masa se malo razdvojila, prostor se oslobodio i odjednom su se našli pred dvije slobodne barske stolice. Na podmetačima su ih već očekivala dva velika točena piva Fullers London Pride.

Win je sjeo na jednu, Myron na drugu stolicu. Win je uzdignuo ukrašenu keramičku kriglu. »Živio, stari moj.«

Kucnuli su se. Dvije minute poslije, konobar im je donio dvije porcije pohane ribe i prženih krumpirića. Od samog mirisa Myronov se želudac oduševljeno probudio.

»Mislio sam da ovdje ne poslužuju hranu«, rekao je Myron.

»I ne.«

»Divan si, Win.«

»Da. Znam.«

Uživali su u hrani i piću. Što god da je Win još imao reći, moglo je pričekati. Dovršivši jelo, naručili su još jednu rundu piva. Na televizoru su prenosili ragbi. Myron nije znao mnogo o tom sportu, ali je ipak pratio što se događa na ekranu.

»Znači da je naš prijatelj Debeli Gandhi«, rekao je Win, »pogledao tvoj dokumentarac s ESPN-a?«

»Da.« Myron se sada okrenuo prema njemu. »Ti si ga gledao?«

»Naravno.«

Glupo pitanje.

»Ali zanima me«, rekao je Win, »tvoja reakcija.«

Myron je samo slegnuo ramenima, zagledan u pivo. »Mislim da je dosta točan.«

»Dao si im intervju.«

»Da.«

»To prije nisi radio. Nisi razgovarao o toj ozljedi.«

»Istina.«

»Nisi htio čak ni gledati snimke događaja.«

»Istina.«

Bilo je to preteško gledati. I to je normalno, zar ne? San, životni cilj, sve što si ikada želio sada ti je nadohvat ruke, u dobi od dvadeset dvije godine, i onda buuum, svjetla se gase, do viđenja, sve je gotovo, *nada mas*⁶.

»Činilo mi se da nema smisla«, rekao je Myron.

»A sada?«

Myron je otpio velik gutljaj piva. »Neprestano su govorili da me ta ozljeda >odredila<.«

»U jednom trenutku tako je i bilo.«

»Upravo tako. U jednom trenutku. Ali više nije. Sada sam napokon mogao gledati kako se Burt Wesson svom snagom zabija u mene i više nisam osjetio gotovo ništa. Taj glupi spiker. Neprestano je ponavljao da mi je ozljeda« -

Myron je prstima pokazao navodne znakove - »uništila život« No sada znam da je to bilo tek jedno raskrižje na putu. Svi ti dečki s kojima sam počeo igrati, sve te superzvijezde koje su uspjele i ostvarile blistavu karijeru u NBA-u - svi su se sada već povukli iz sporta. I njima se ugasilo svjetlo.«

»Ali su u međuvremenu«, rekao je Win, »povalili hrpe komada.«

⁶ španj. »više nema ničega« - prev.

»Da, to svakako.«
»I svjetlo se nije samo tako ugasio, naglo i neočekivano, nego se prigušilo postupno.«
»Polagano«, rekao je Myron.
»Da.«
»Možda je tako još teže.«
»Kako misliš?«
»Ono kad naglo povučesh flaster ili kad ga odvajaš od kože dio po dio.«
Win je otpio gutljaj piva. »Ima tu nešto.«
»Mogao bih dodati i klišeje o bacanju u duboku vodu. Zbog te iznenadne promjene morao sam reagirati. Krenuo sam na studij prava. Postao sportski agent.«
»Nije to bilo >zbog< toga«, rekao je Win.
»Nije?«
»Uvijek si se volio nadmetati - ne, uvijek si bio pretjerano ambiciozan -pravi mali gad.«
Myron se na to nasmiješio i uzdignuo pivo. »Živio, stari moj.«
Win se ponovno kucnuo s njim, a zatim se nakašljao i rekao: »*Der mentsh trakht un got lakht.*«
»Čovječe«, rekao je Myron.
»Malo sam učio jidiš«, rekao je taj plavokosi i plavooki Anglo-Saksonac. »Djeluje čudotvorno kad se nabacujem Židovkama.«
Der metitsh trakht un got lakht. U prijevodu: Čovjek snuje, a Bog se smije.
Čovječe, kako je lijepo ponovno biti u Winovu društvu.
Obojica su još neko vrijeme šutjela. Obojica razmišljala o istome.
»Možda ozljeda više i nije toliko krupna stvar«, rekao je Myron, »jer znam da u životu ima i puno gorih stvari.«
Win je kimnuo. »Patrick i Rhys.«
»Što znaš o kripto valutama?«
»Njima se uvijek isplaćuje otkupnina, ali s obzirom na sve nedavno donijete zakone za suzbijanje pranja novca, to postaje iznimno teško. Moj stručnjak kaže da moraš prvo kupiti tu valutu, staviti je u svojevrсни virtualni novčanik, na internetu, pa im ga odande prebaciti. To spada u *mračni internet.*«
»Opet taj mračni internet.«
»Tip se pomalo bavi prostitucijom, seksualnim robljem, pljačkama, ucjenama...«
»Pomalo bavi?«
»To kažem ja. ne oni. I... da, ni to nije nikakvo iznenađenje... Bavi se i hakiranjem računalnih sustava. Njegova organizacija vodi više različitih prijevara na internetu.«
»Misliš, poput onog nigerijskog princa koji ti želi darovati sav svoj novac?«
»Ipak na malo višoj razini od toga, nažalost. Debeli Gandhi - skloniji sam njegovu umjetničkom imenu, ako nemaš ništa protiv.«
»Nemam.«
»Debeli Gandhi vješt je s računalima. Diplomirao je na Oxfordu. Kao što obojica dobro znamo, pravosudne vlasti mrze kad se kriminalce naziva
> genijima < i > mozgom operacija < - no naš mali anđeo mogao bi vrlo lako biti i jedno i drugo. Hmmm...«
»Što je?«
»Debeli Gandhi poznat je i po tome što je - a to je njihov izraz - >kreativno nasilan<.«
Win je zastao i nasmiješio se.
»Malo podsjeća na tebe«, rekao je Myron.

»Zato se i smiješim.«

»Bavi se i otmicama?«

»Krijumčarenje ljudi oblik je ropstva radi seksualnog iskorištavanja. To su već po definiciji otmice.« Win je uzdignuo ruku prije nego što ga je Myron stigao prekinuti. »Ali ako misliš na otimanje bogate djece kako bi ih se prodalo u seksualno roblje, ne... nema indicija da se bavi time. Osim toga, Debelom Gandhiju u doba tih otmica bilo je devetnaestak godina. Prema svim dostupnim informacijama, tada je studirao na Oxfordu.«

»Ima li onda kakvih teorija o tome kako su Patrick i Rhys završili kod njega?«

Win je slegnuo ramenima. »Nekoliko teorija. Otmičar ih je jednostavno prodao. Dečki su u posljednjih deset godina i nekoliko desetaka puta mogli promijeniti vlasnika. On im možda nije prvi grabežljivac.«

»Uuuh.«

»Da, uh. Moguće je da su Patrick i Rhys nekako pobjegli i da su živjeli na ulici. Parazit poput Debelog Gandhija mogao je i tako doći do njih. Ponuditi im posao. Pomoći im da se navuku na drogu, pa da budu prisiljeni zarađivati. Sve to moglo se zbiti na nebrojeno načina.«

»A niti jedan nije dobar«, rekao je Myron.

»Niti jedan koji pada na pamet, istina. Ali kao što smo već vidjeli, ljudi su otporni, a osobito mladi. Trenutačno se koncentriramo na njihovo spašavanje.«

Myron je sjedio zapiljen u pivo. »Vidio si Patricka na ulici.«

»Da.«

»Ako je imao takvu slobodu...«

»Zašto nije nazvao kući?« dovršio je Win rečenicu umjesto njega. »Znaš odgovor. Stockholmski sindrom, strah, možda je bio pod prismotrom ili se možda ne sjeća nekadašnjeg života. Kad su ga oteli bilo mu je šest godina.«

Myron je kimnuo. »Što još?«

»Moji ljudi nadziru onaj lokal s igrama.«

»Razlog?«

Win nije odgovorio. »Jedan od mojih ljudi pratit će Debelog Gandhija kad iziđe. Novac će doći za desetak minuta. Smješteni smo u susjednim sobama. Kad te nazovem, krećemo. Inače samo...«

»Čekamo.«

Telefon je zazvonio u četiri ujutro.

Myron je jedva došao k svijesti i ispružio ruku prema mobitelu. Win se pojavio na vratima, i dalje odjeven. Glavom je pokazao Myronu da se javi, dok je svoj mobitel, isto kao Myronov, prinio uhu.

»Dobro jutro, gospodine Bolitar.«

Bio je to Debeli Gandhi. Namjerno je nazvao u četiri ujutro. Myronu je to bilo razumljivo. Pokušava zateći Myrona nespregnog, usred dubokog sna. Nada se da će Myron biti dezorijentiran i ne baš posve spreman. Klasičan potez.

»Bok«, rekao je Myron.

»Imaš novac?«

»Imam.«

»Divno. Molim te da pođeš do banke NatWest, u Fulham Palače Roadu.«

»Sada?«

»Da, što prije.«

»Ali četiri su sata ujutro.«

»Znam. Jedna zaposlenica, Denise Nussbaum, stajat će kraj vrata. Obrati se njoj. Pomoći

će ti da otvoriš račun i položiš novac kako treba.«

»Gubim se od količine informacija...«

»Nećeš se izgubiti budeš li slušao. Idi tamo kamo sam ti rekao. Denise Nussbaum uputit će te kako prebaciti novac.«

»Očekuješ da ću ti novac prebaciti prije nego što dečki budu kod mene?«

»Ne. Očekujem da činiš što ti kažem. Dečki će se pojaviti čim otvoriš račun. Kad ih ugledaš, dovršit ćeš prebacivanje novca na naš račun za kriptovalute. I onda ćeš ih dobiti.«

Myron je pogledao Wina. Win je kimnuo.

»U redu«, rekao je Myron.

»Vama je draže sve raditi kao nekada, gospodine Bolitar? Mislili ste da ću vas tjerati da se služite raznoraznim telefonskim govornicama i da uskočite u podzemnu i možda ostavite otkupninu u nekakvom šupljem stablu?« Debeli Gandhi se smijuljio. »Previše gledaš telku, prijatelju moj.«

Čovječe... »Jesmo li završili?«

»Samo polako, gospodine Bolitar. Imam još nekoliko, da se tako izrazim, zahtjeva.«

Myron je čekao.

»Dođi bez ikakvog naoružanja.«

»U redu.«

»I sam. Pratit ćemo te i nadzirati. Jasno nam je da u ovoj zemlji imaš još nekoga iza sebe. Da još neki ljudi rade s tobom. Ugledamo li ikoga od njih u široj zoni ove transakcije, posljedice će biti ozbiljne.«

»Tko onda sad previše gleda televiziju?«

Debelom Gandhiju to se svidjelo. »Nikako ti ne bi bilo pametno pokušati me prevariti, stari moj.«

»Neću ni pokušati«, rekao je Myron.

»Izvršno.«

»Ali imam još nešto.«

»Da?«

»Znam da si gadan i opasan i sve to«, rekao je Myron. »Ali i mi smo takvi.«

Myron je čekao odgovor, no veza se prekinula. Myron i Win samo su se pogledali.

»Prekinuo je?« upitao je Win.

»Da.«

»Kako nepristojno.«

8.

Sjedili su na stražnjem sjedalu onog Bentley'a. Win je novac bio stavio u poprilično otmjen kožni kovčeg. Myron je pročitao oznaku proizvođača

»Torba Swaine Adeney Brigg za dostavu otkupnine?«

»Pri ruci nisam imao ništa jeftinije.«

»Poznaješ Fulham Palače Road?« upitao je Myron.

»Ne baš najbolje.«

»Gdje ćeš me onda ostaviti, a da nas ne vide zajedno?«

»Iza hotela Claridge's.«

»To je blizu te banke?«

»Nije. Vožnja traje približno dvadeset do dvadeset pet minuta.«

»Ne shvaćam.«

»Sinoć sam ti zamijenio mobitel.«

»Da, znam.«

»Kad ti je onaj okrugli prijatelj jučer privremeno zaplijenio taj telefon, u njega je ubacio čip za praćenje.«

»Zbilja?«

»Da.«

»Znači da prati moje kretanje.«

»Ne tvoje, naravno. Jedan od mojih ljudi odnio je taj mobitel u Claridge's. U hotel se prijavio pod imenom Myrona Bolitara.«

»Je li moj dvojniki odsjeo u apartmanu Davies?«

»Nije.«

»Moj je dvojniki naviknut na luksuz.«

»Jesi završio?«

»Samo što nisam. Znači da Debeli Gandhi misli da sam u Claridge'su?« »Da. U hotel ćeš ući na pokrajnji ulaz, za zaposlenike. Moj čovjek vratit će ti mobitel. Na sebe ćeš postaviti i dva uređaja za prisluškivanje.«

»Dva?«

»Ovisno o tome kamo budeš išao, mogli bi te opet pretražiti. Po svoj prilici neće pronaći oba uređaja.«

Myron je sve shvatio. Kad je Win stavljao uređaje za praćenje na automobile, uvijek je jedan stavljao pod odbojnik - gdje ga je lako pronaći - a drugi na neko teže mjesto.

»Vrijedit će ista riječ za opasnost«, rekao je Win.

»Artikuliraj.«

»Da, baš je lijepo što se sjećaš.« Win se okrenuo i izravno pogledao Myrona. »Upotrijebi je i ako misliš da ti neće koristiti.«

»Molim?«

»Cijelu večer i noć motrili smo onaj lokal s igrama«, rekao je Win. »Tvoj kompić Debeli Gandhi nije izišao odande. A onamo nije ušao nitko tko bi opisom odgovarao Patricku ili Rhysu.«

»Teorije?«

»Možda ih drži. u tom kompleksu. Uočili smo znakove...« - Win je zašutio, pa prstom dodirnuo usne - »znakove života koji dopiru iz podruma.«

»Misliš kao da je netko dolje?«

»Kao da je dolje više njih, ne samo jedna osoba.«

»Služili ste se termalnim skenerom?«

»Da, ali zidovi podruma vrlo su debeli. Ipak...«

»Što?«

Win je samo odmahnuo. Automobil se zaustavio.

»Moj je čovjek odmah unutra, s lijeve strane. Uđi, uzmi svoj telefon, postavi prislušne uređaje, pa taksijem pođi na onu adresu u Fulham Palače Roadu.«

Myron ga je poslušao. Nakratko su mu se ukazale slike posljednjeg boravka u tom hotelu, smrti i razaranja koji su uslijedili, ali ih je brzo potisnuo. Myron nije prepoznao muškarca koji mu je pomogao. Ovaj je sve obavio bez riječi. Prvo mu je stavio prislušni uređaj na prsa, pod košulju.

»Au, kako je to hladno!« rekao je Myron.

Ništa.

Drugi uređaj ovaj je stavio u Myronovu cipelu. Myron se uputio kroz glavna vrata. Vrtar u uniformi i s cilindrom upitao ga je: »Mogu li vam kako pomoći, gospodine?«

Malo pregrčevito držeći torbu s novcem, Myron je diskretno pogledao uokolo, tražeći neku sumnjivu osobu koja ga eventualno motri. Na ulicama još nije bilo nikoga - nitko se nije naslanjao na zid i pretvarao da čita novine, niti zastajao da zaveže cipele ili učini nešto slično.

Jedino vrijedno spomena: neki sivi automobil zatamjenjenih stakala, malo dalje u ulici njemu slijeva.

»Taksi, molim.«

Vrtar je upotrijebio zviždaljku, iako je crni taksi stajao na samo nekoliko metara od Myrona. Zatim mu je teatralno otvorio vrata. Myron je počeo nespretno tražiti sitniš, ali ga nije imao, pa je samo nemoćno slegnuo ramenima. Činilo se da se vrtara to nije osobito dojmilo. Myron je sjeo straga, uživajući u velikome slobodnom prostoru za noge, te je vozaču dao adresu banke u Fulham Palače Roadu.

Nakon tri ulice, Myronu je postalo jasno da ga onaj sivi automobil slijedi. Myron je znao da je linija između njega i Wina otvorena te da Win sve čuje. No još nije bilo razloga za igrice. Myron je uzeo mobitel i prislonio ga na uho.

»Tu si?«

»Da.«

»Prati me neki sivi auto«, rekao je Myron.

»Marka?«

»Ne znam. Ne kužim se baš u aute, to dobro znaš.«

»Opiši mi ga, molim te.«

»Logotip podsjeća na nekakvog agresivnog lava. Stoji uspravno.«

»Sivi Peugeot. Francuski auto. A ti voliš Francuze.«

»Istina.«

Iako je bilo tek pet ujutro, promet u Fulham Palače Roadu bio je gust. Taksi je Myrona ostavio ispred banke NatWest. Poslovnica je, dakako, bila zatvorena. Myron je platio vožnju i izišao. Taksi se udaljio. Myron je sada stajao ispred banke, s onom torbom s novcem. Novčanice su bile »označene« - odnosno, Win im je znao serijske brojeve - ali Debeli Gandhi nije zatražio neobilježeni novac. Ili je to još jedan filmski kliše? Tko provjerava serijske brojeve kad trošiš novac?

Nakon što je cijelu minutu ondje odstajao poput kakvog tupana, Myron je začuo da mu zvonit mobitel. Broj nije bio prikazan, no to je morao biti Debeli Gandhi. Myron se javio, loše hineći britanski naglasak, te glumeći tipičnog butlera u aristokratskoj kući. »Wayne Manor. Pozvat ću ga, gospodine.«

»Iz Batmana«. rekao je Debeli Gandhi, zabavljeno se smijuljeći. »Tko ti je bio najbolji? Christian Bale, zar ne?«

»Samo je jedan Batman, a zove se Adam West.«

»Tko?«

Ta današnja mladež.

»Vidiš sivi auto sa zatamnjenim prozorima?« upitao ga je Debeli Gandhi.

»Peugeot«, rekao je Myron, razmećući se novostečenim znanjem.

»Da. Uđi.«

»A Denise Nussbaum u banci?«

Debeli Gandhi prekinuo je vezu.

Automobil mu je prišao. Onaj mršavi crnac iz kontrolnog centra otvorio mu je vrata i rekao: »Idemo, stari.«

Myron je bolje pogledao auto. Jedan vozač. Jedan mršavi tip.

»Gdje su dvojica mladića?«

»Vodim te k njima.«

Mršavi Tip pomaknuo se u stranu i oslobodio prostor Myronu. Myron je malo oklijevao, ali je ipak ušao, Mršavi crnac kraj njega već je nešto radio na prijenosnom računalu. »Daj mi mobitel«, rekao je.

»Ne.«

»Ionako ti neće biti od koristi.« Nasmiješio se od uha do uha. »Mobitel ti ne radi.«

»Molim?«

Ovaj mu se nasmiješio. »Ovim kompjutorom remetim ti signal. Kao jučer, kad si razmjenjivao sve one podatke s onim tko te već slušao...? E. pa on te više ne čuje. I ako si na sebe postavio neke uređaje za prisluškivanje...? Ista stvar.«

»Samo da budem posve siguran...« rekao je Myron. »Tvoj kompjutor prekida sve signale?«

Ovaj se sada još više smiješio. »Upravo tako.«

Myron je kimnuo. A onda je otvorio prozor, mršavome tipu iz ruku istrгнуo prijenosno računalo, pa ga bacio kroz prozor.

»Hej! Koji je to sad...?« Kroz stražnji prozor osvrnuo se prema mjestu na kojem je ležalo posve razbijeno računalo. »Ti to ozbiljno? Znaš li ti koliko to košta?«

»Milijardu funta?«

»Nije smiješno, stari.«

»U to sam uvjeren. A sad je dosta igrice. Nazovi Debelog Gandhija.«

Mali je izgledao kao da bi svakog trenutka mogao zaplakati. »To baš nisi trebao učiniti«, rekao je, gotovo cendrajući. »Samo sam radio što mi je rečeno.«

»A sad učini što ti ja kažem. Nazovi Debelog Gandhija. Reci mu da imam lov. I da tražim dečke.«

Ramena su mu se odmah spustila. »Znaš koliko me stajao taj laptop?«

»Fućka mi se. Razljuti me još jednom, pa ću i tebe izbaciti kroz prozor. A sad ga nazovi.«

»Nema potrebe.« Pokazao je prema vjetrobranskom staklu. »Stigli smo. Nisi se mogao samo malo strpjati?«

Myron je pogledao kroz prozor. Malo dalje u ulici nalazio se onaj isti lokal s igrama.

Peugeot se polagano zaustavio. Myron je izišao, ni ne pomišljajući na ispriku. Dva tipa u maskirnim hlačama otvorila su vrata. Mršavi klinac ušao je za njim, već se opravdavajući. »Gad mi je bacio prokleti laptop kroz prozor!«

Stjecao se dojam da je netko isključio struju u cijelome kompleksu, a to se, koliko je

Myron mogao utvrditi, možda i dogodilo. Nije bilo nikakvih zvukova, nikakvog svjetla, nikakvih pokreta. Cijeli lokal, koji je samo nekoliko sati prije bio prepun jarkih svjetala i boja, sada se pretvorio u razne nijanse sive boje. Svi su uređaji bili isključeni, a njihovi tamni obrisi doimali su se nekako neobičnima, opasnima i grotesknima. Sve je odisalo nekakvom gotovo postapokaliptičnom atmosferom.

»Idemo«, rekao je Maskirni Jedan Myronи.

»Kamo?«

»Straga.«

Myronи se to nikako nije sviđalo. »Ovdje nema nikoga. Razmjenu možemo obaviti i ovdje.«

»Ne ide to tako«, rekao je Maskirni Dva.

»Mislim da ću onda morati otići.«

»Mislim da ćemo te onda« - Maskirni Jedan prekrizio je ruke na prsima i pokušao zategnuti bicepse - »nas dvojica prebiti na mrtvo ime i svejedno uzeti novac.«

Myron je još čvršće uhvatio torbu. Mogao bi srediti obojicu, bez frke - u glavi je zapravo već i pripremao prvi udarac - ali što nakon toga? Kako god bilo, mora igrati do kraja. Stoga je krenuo istim putem kao i tijekom prethodnog posjeta, kad je s njim bio Pseća Ogrlica, te je zastao pred onim izlaznim vratima.

Kraj vrata se i sad nalazila nadzorna kamera. Myron je podignuo pogled, vedro se nasmiješio i pokazao uzdignuti palac. Oličenje samopouzdanja. Pravilo broj 14 kod razmjena: Nikada ne dopusti da zlikovci vide da si zabrinut. Vrata su se otvorila. Oni tipovi u maskirnim hlačama ispraznili su mu džepove. Detektorom su mu pronašli prislusni uređaj na prsima.

Već su ga se spremali ukloniti kad je Debeli Gandhi otvorio vrata svojega centra, kroz njih provirio glavom i rekao: »Nema oružje?«

»Ništa.«

»Onda je u redu. Ostalo neka zadrži.«

Myron nije znao odrediti je li to dobro ili nije.

Ušao je u istu onu prostoriju sa svim tim računalima i ravnim ekranima. Onaj mršavi tamnopusi klinac već je bio za svojim terminalom. »Razbio mi je prokleti laptop!« povikao je, pokazujući Myrona. »Jednostavno ga je bacio kroz prozor, kao obično smeće.«

Debeli Gandhi izgledao je vrlo raskošno i elegantno u nečemu što je izgledalo poput žutog mafijaškog odijela. »Lova je u toj torbi?«

»Ne nosim je u gaćama«, rekao je Myron.

Debeli Gandhi namrštitio se na tu šalu, što je bilo i u redu.

»Netko nas sluša preko tvojeg mobitela«, rekao je Debeli Gandhi.

Myron se nije ni potrudio potvrditi ili opovrgnuti te riječi.

»U ovaj brlog ulazi se samo jednim putem«, rekao je Debeli Gandhi. »Je li ti to jasno?«

»Jesi li upravo rekao da je ovo brlog?«

»Posvuda imamo kamere. Dereki Jimmy, dignite ruke.«

Dvojica tipova zagledana u monitore odmah su ga poslušala.

»Derek i Jimmy prate nadzorne kamere. Pokuša li netko ući, vidjet ćemo ga. Dvoja vrata kojima si došao ovamo ojačana su čelikom, ali to već vjerojatno znaš. Ukratko, nema šanse da netko dođe ovamo na vrijeme da te spasi, čak i ako je brz i naoružan do zuba.«

Bez straha. Ne smiješ pokazati strah. »Da, super, baš *cool* Možemo sada nekako prijeći na stvar? Spominjao si nekakve kripto valute.«

»Ne.«

»Ne, nisi rekao...«

»To nema smisla, gospodine Bolitar. Prvo bi morao kupiti *bitcoin* ili neku pomodniju kripto valutu. Ja bih ti onda morao dati dugačku javnu adresu, koja u biti odgovara jedinstvenome bankovnom računu. Tada bi ti prebacio novac preko mreže i, puuuuf, više ga ne bi bilo. Tako je glasio moj početni plan za razmjenu.«

»Ali to više ne vrijedi?«

»Ne, više ne. Znaš, to dobro funkcionira kod manjih iznosa, ali kod ovako velike transakcije... Tome bi ušli u trag. Kriptovalute su danas praktički javna stvar. Znaš što je prava istina?« Nagnuo se prema njemu, kao da mu se sprema urotnički nešto došapnuti. »Ja bih rekao da su se kriptovalute pretvorile u jednu veliku policijsku akciju, kako bi policija lakše skupljala podatke o crnome tržištu. Pa sam se malko zamislio. Zašto somalski pirati uvijek zahtijevaju gotovinu?«

Pogledao je Myrona kao da očekuje nekakav odgovor. Myron je pomislio da će tip možda prestati govoriti ako ne reagira.

»Jer je gotovina najlakša, najjednostavnija i najbolja.«

Debeli Gandhi posegnuo je za torbom.

»Samo malo«, rekao je Myron, »bili smo se nešto dogovorili.«

»Ne vjeruješ mi na riječ?«

»Ovako ćemo«, rekao je Myron, u nastojanju da stekne kakav-takav privid nadzora. »Dečki će otići odavde. Izići, čim se nađu vani, ja ću ti dati lovu.«

»Kamo će otići?«

»Rekao si da znaš da nas netko prisluškuje.«

»Nastavi.«

»Taj netko zna gdje sam. Pa će doći autom. Dečki će ući u auto, ja ću tebi dati lovu, a zatim otići.«

Debeli Gandhi coknuo je jezikom. »To neće ići.«

»A zašto?«

»Jer si rekao nešto što nije točno.«

Myron je šutio.

»Frend ti ne sluša. Svi uređaji, pa tako čak i naši mobiteli, trenutačno su onesposobljeni. Ova je prostorija tako konstruirana. Kako bismo bili posve sigurni. Naša napredna bežična mreža funkcionira, ali je zaštićena lozinkom. A vi je, nažalost, ne znate. Tako da su svi uređaji koje eventualno imate u tko zna kakvim šupljinama posve beskorisni.«

Činilo se da su se prsti koji su tipkali po tipkovnicama malko usporili.

»Nema veze«, rekao je Myron.

»Kako, molim?«

»Tvojem frendu razbio sam laptop.«

Mršavi Tip: »Platio sam ga kao suho zlato! A taj gad...«

»Tiho, Lesteru.« Debeli Gandhi ponovno se okrenuo prema Myronu. »Pa?«

»Telefon nije bio blokiran kad sam došao ovamo. Moji ljudi znaju da sam ovdje. Čekat će vani. Ti samo njih dvojicu pošalji van, oni će ih pokupiti. Jednostavno, zar ne?«

Myron je svima uputio osmijeh broj 19. *Svi smo mi ovdje prijatelji*, samo još u luksuznijoj verziji.

Debeli Gandhi ispružio je ruku. »Daj mi torbu, molim te.«

»Daj mi dečke.«

Zamahnuo je debelom rukom, oko koje je bila zategnuta narukvica, a onaj veliki ekran na zidu odmah je oživio.

»Jesi sad zadovoljan?«

Ponovno se vidjela ona ćelija. Dvojica mladića sjedila su na podu, koljena privučenih do brade, pognute glave.

»Gdje su?«

Osmijeh Debelog Gandhija bio je poput desetak zmija koje čovjeku gmižu niz leđa.

»Pokazat ću ti. Pričekaj ovdje, molim.«

Debeli Gandhi unio je šifru u brojčanikkraj vrata, dobro pazeći da Myron ne vidi brojeve. Zatim je izišao. Umjesto njega, unutra su se odmah pojavila još dvojica u maskirnim hlačama.

Hmmm, zašto?

Prostorijom je zavladao tišina. Ono je tipkanje prestalo. Myron im je pokušavao čitati izraz lica.

Nešto nije kako treba.

Dvije minute poslije Myron je začuo glas Debelog Gandhija: »Gospodine Bolitar?«

Sada se on ukazao na velikome ekranu.

U ćeliji s dvojicom mladića.

Win je sve dobro zaključio. Zatočili su ih upravo ovdje.

»Dovedi ih ovamo«, rekao je Myron.

Debeli Gandhi samo se nasmiješio prema kameri. »Derek?«

Jedan od tipova rekao je: »Tu sam.«

»Ima li kakvih promjena na nadzornim kamerama?« upitao je Debeli Gandhi.

»Ništa.«

Debeli Gandhi pripremio je uzdignutim prstom. »Nema konjice koja vas dolazi spasiti, gospodine Bolitar.«

A-a.

»Spasiti od čega?«

»Ubili ste mi tri čovjeka.«

Temperatura u prostoriji odjednom se promijenila, i to ne ugodno. Svi su se počeli kretati usporeno.

»Ja s time nisam imao nikakve veze.«

»Molim vas, gospodine Bolitaru, laganje je ispod vašeg nivoa.«

Maskirni Jedan izvadio je veliki nož. Kao i Maskirni Dva.

»Shvaćaš li sad moju dvojbu, gospodine Bolitar? Bilo bi to nešto posve drugo da ste mi ti i tvoji partneri pristupili pristojno i s poštovanjem.«

Treći tip ustao je od računala. I on je u ruci držao nož.

Myron je pokušavao osmisliti plan. *Prvome oduzmi nož, pa nasrni na tipa desno...*

»Mogli ste nam se lijepo obratiti. Kao pravi poslovni ljudi. Mogli ste zatražiti poštenu razmjenu. Dogovor. Mogli smo lijepo surađivati...«

Ne, to ne bi upalilo. Među njima je prevelik razmak. A vrata su zaključana...

»Ali to niste učinili, gospodine Bolitar. Umjesto toga, ubili ste mi trojicu ljudi.«

I Derek je izvukao nož. Jimmy također. A onda je onaj mršavi klinac izvadio mačetu. Šestorica, odreda naoružani, u malenoj prostoriji.

»Kako vam onda mogu dopustiti da samo tako odete odavde? Kako bi to izgledalo? Kako bi mi moji ljudi ikada vjerovali da ću se brinuti za njih?«

Možda da se sagnem, udarim nogom iz okreta... ali ne. Moram prvo riješiti mačetu. Ali on je još dalje. Previše ih je, a ovdje je pretijesno.

»Ostao bih u kontrolnoj sobi i pratio ishod priče, ali u ovome odijelu...? Novo je i baš nekako zgodno.«

Nema šanse. Počeli su mu se približavati.

»Artikuliraj!« povikao je Myron.

Svi su na trenutak zastali. Myron se bacio na pod i pripremio za sukob.

U tom trenutku rasprsnuo se zid.

Buka ih je sve zaglušila. Zid je jednostavno popustio kao da je kroz njega s ulice upao Nevjerojatni Hulk. Ostali su bili posve zatečeni, Myron baš i ne. Znao je da će Win već nešto smisliti. Računao je da će se Win uspjeti nekako provući neopaženo, unatoč kamerama. No nije bilo tako. Rekao je da je sinoć dobro istražio cijelo mjesto. Pronašao je vanjski zid ove prostorije. I na njega vjerojatno postavio snažan uređaj za prisluškivanje, kako bi znao kad treba krenuti u akciju.

Je li upotrijebio nekakav dinamit ili raketni bacač? Myron to nije znao.

Šok i nevjerica. mali moj. Win je upravo u tome najbolji.

Tipovi u prostoriji nisu znali što ih je snašlo. Ali doznat će ubrzo.

Myron se odmah dao u akciju. S poda je ispružio nogu i oborio jednog tipa. Bio je to Maskirni Dva. Myron ga je ščepao za ruku u kojoj je držao nož. Maskirni Dva, koji je sada djelovao na temelju čistog nagona za preživljavanje, grčevito se branio. I to je bilo u redu. Myron je na to računao. Nije mu namjeravao nasilno iščupati nož. Umjesto toga, držeći ga za ručni zglobov, Myron mu je naglo povukao ruku prema gore.

Nož, koji je ovaj i dalje očajnički držao, zario mu se u vrat.

Krv je šiknula. A ruka se beživotno spustila.

Nož je zazvučao poput plutenog čepa izvučenog iz boce kad ga je Myron izvukao iz protivnikova vrata. Posvuda uokolo vladao je zaglušujući kaos. Zbog prašine iz srušenog zida vidljivost je bila slaba. Myron je čuo kašljanje i povike. Bit će da je sva ta pomutnja privukla i pozornost tipa koji je čuvao stražu na hodniku.

Čim je otvorio vrata, Myron se bacio na njega. Šakom ga je raspalio posred nosa, tako da se ovaj prisilno povukao u hodnik. Myron ga i dalje nije ispuštao. Nije htio ubiti još nekoga, osim bude li to baš nužno. Udario je još jednom. Tip je stao posrtati unatrag, te se leđima zabio u zid hodnika. Myron ga je ščepao za vrat, dok mu je vršak krvavog noža stavio točno pod oko.

»Molim te!«

»Kako da dođem u podrum?«

»Vrata s lijeve strane. Šifra je 8787.«

Myron ga je šakom udario u trbuh, pustio ga da sklizne na pod pa potrčao u tom smjeru. Pronašao je vrata, utipkao šifru te ih otvorio.

Prvo je osjetio smrad, koji ga je zamalo oborio.

Malo je toga što izaziva *deja vu* kao snažni mirisi. A ovdje se sada događalo upravo takvo nešto. Myron se odjednom vratio u košarkaške dane, u smrad svlačionice nakon utakmice, do kolica u kojima su se skupljale znojem natopljene čarape, dresovi i suspenzoriji adolescenata. Smrad je bio užasan, no nakon utakmice ili treninga, kad je bila riječ o nečemu toliko čistome, dotada čistim mladićima koji su igrali košarku, u tom se mirisu krila i određena slatkoća zahvaljujući kojoj je miris bio ako već ne ugodan, onda barem podnošljiv.

Ovdje to nije bio slučaj.

Bio je to smrad prljavštine, ustajalosti i pokvarenosti.

Pogledavši dolje s vrha stuba, Myron nije mogao vjerovati vlastitim očima.

Dvadesetero-tridesetero tinejdžera odjednom je jurcalo na sve strane, poput štakora kad ih osvjetlite snopom svjetlosti.

Koji je sad ovo...?

Podrum je nalikovao na neodržavani izbjeglički logor. Vidio je vojničke ležajeve, pokrivače i vreće za spavanje. Sada nije mogao razmišljati o tome. Kad se počeo spuštati

stubama. Myron je ugledao ćeliju.

Praznu.

Došavši dolje, skrenuo je desno. Klinci su srljali prema tome kutu kao u kakvome filmu o zombijima - kao da se penju jedni preko drugih i ondje se nečim hrane. Myron je krenuo onamo.

Klinci su mu smetali. On ih je počeo gurati u stranu. Bili su to uglavnom dječaci, ali među njima je bila i poneka djevojčica. Svi su ga gledali prazna i izgubljena pogleda, i dalje nasrćući naprijed.

»Gdje je Debeli Gandhi? Gdje su dečki koje je držao u ćeliji?«

Nitko mu nije odgovorio. I dalje su se gurali i natiskivali prema tome kutu prostorije. Jesu li ondje nekakva vrata ili...

Rupa?

Klinci su nestajali u nekakvoj rupi u betonu.

Myron se sada počeo brže probijati, iako je to značilo da prema tim klincima mora biti i nešto grublji. Netko od njih počeo je vrištati i noćtima ga hvatati za lice. Myron ga je udarcem odbacio u stranu. Sada se probijao poput beka u američkome nogometu, spuštenih ramena, dijelio udarce na sve strane, dok nije došao do rupe.

Neko dijete počelo je ulaziti u rupu.

Bila je riječ o pravome malom tunelu.

Myron je šćepao to dijete s leđa. Druga djeca stala su ga gurati u nastojanju da se domognu otvora. Myron se nije dao smesti. Povukao je ono dijete tako da su se sad gledali u oči, sa samo nekoliko centimetara razmaka.

»Je li ovuda izišao i Debeli Gandhi? Je li poveo i onu dvojicu dječaka?«

»Svi bismo trebali izići«, rekao je dječak i kimnuo. »Inače će nas pronaći policija.«

Ponovno su se naguravali. Myroni su preostale dvije mogućnosti. Skloniti se u stranu ili...

Uskočio je u rupu i našao se na hladnome i vlažnom podu. Ustavši, glavom je snažno udario u beton. Na trenutak su mu se pred očima ukazale zvijezde. Strop tunela bio je nizak. Niži muškarci vjerojatno bi tim prolazom mogli i trčati. Myron nije bio takve sreće.

I ostali klinci nahrupili su za njim.

Moram krenuti, pomislio je Myron.

»Patrick!« povikao je. »Rhys!«

Još koji trenutak čuo je jedino kako klinci bježe kroz taj mračni tunel. A onda je netko kriknuo: »Upomoć!«

Myron je osjetio kako mu se srce ubrzalo. Radilo se tek o jednoj riječi, no Myron je bio uvjeren u jedno.

Izgovorio ju je neki Amerikanac.

Pokušao je ubrzati. No dječaci su već bili zagušili tunel, onemogućujući mu da brže pođe naprijed. I djevojčice. Gurao se kraj njih.

»Patrick! Rhys!«

Puno jeke. Ali nitko se nije odazvao na njegov poziv.

Visina i širina tunela nisu bile ravnomjerne, nego su se neprestano mijenjale. Prolaz je neočekivano skretao i vijugao. Zidovi su bili crni, stari i vlažni. Od onih nekoliko prigušenih svjetala sve je izgledalo još sablasnije.

Tinejdžeri su jurili naprijed i lijevo i desno od njega, iza njega i ispred njega. Neki su već bili daleko naprijed. Neki su zaostajali.

Myron je jednoga od njih šćepao i snažnije nego što je namjeravao, pa ga pridignuo tako da mu se unio u lice. »Kamo vodi ovaj tunel?«

»Na puno različitih mjesta.«

Myron ga je pustio. *Puno različitih mjesta. Divno.*

Došavši do mjesta na kojem se tunel račvao, Myron je stao. Neka djeca krenula su lijevo, druga desno.

»Patrick! Rhys!«

Tišina. A potom glas koji je zvučao američki: »Upomoć!«

Desno.

Myron je pojurio za tim glasom, pokušavajući se kretati još brže, dajući sve od sebe da održi taj tempo, a da pritom glavom ne udara u strop. Od smrada se sve više gušio. Nastavio se kretati. Pitao se koliko već postoje ti tuneli - možda i nekoliko stoljeća - sve je već odjednom počinjalo izgledati poput kakvog prizora iz Dickensa kad je naprijed ugledao dvojicu dječaka.

I debelog muškarca u mafijaškome odijelu.

Debeli Gandhi okrenuo se prema njemu. I izvadio nož.

»Ne!« povikao je Myron.

Ispred njih je bilo još djece. Myron je pojurio prema dječacima koliko su ga noge nosile, spuštene glave, svu snagu ulažući u trčanje.

Debeli Gandhi uzdignuo je nož.

Myron je nastavio trčati. Ali jasno je vidio da je predaleko.

Nož se spustio. Myron je začuo krik.

Neki dječak pao je na tlo.

»Ne!«

Myron je poletio prema tome tijelu. Mafijaš je počeo bježati. Myrona to nije zanimalo. Sve više tinejdžera počelo se probijati i gurati. Myron se ispružio preko tijela uhođenog dječaka.

Gdje je drugi dječak?

Ondje. Myron je ispružio ruku i šcepao ga za gležanj. I više ga nije puštao. Ostala djeca jurila su dalje preko njega. Myron nije ispuštao gležanj. I ostao je na onome dječaku, štiteći ga tijelom. Pronašao je ranu i podlakticom pokušao smanjiti krvarenje.

Netko je Myronu stao na zapešće. Zbog toga više nije uspijevaio onako snažno držati gležanj drugog dječaka.

»Drži se«, povikao je.

Ali netko je odvlačio taj gležanj.

Myron je zaškrgutao zubima. Koliko još može ovako izdržati?

Myron je snažno držao onaj gležanj, iako se dječak pokušavao istrgnuti iz zahvata, čak i kada je dobio snažan udarac nogom u lice. čak i kada ga je noga pogodila drugi put. A onda je, kod trećeg udarca, ispustio gležanj.

Dječaka je odnijela rijeka druge djece.

Nestao je.

»Ne!«

Myron je i dalje bio ispružen, tijelom štitio ozlijeđenog dječaka. Podlakticom je snažno pritiskao ranu.

Ne umireš. Čuješ li me? Nismo prevalili cijeli ovaj put da... Nakon što je rijeka djece prešla preko njega. Myron je brzo strgnuo košulju i njome pritisnuo ranu. I tek je tada napokon pogledao dječaka.

I prepoznao lice.

»Drži se, Patrick«, rekao je Myron. »Vodim te kući.«

9.

Protekla su tri dana.

Policija je Myronu postavila bezbroj pitanja. On je nebrojno puta odgovorio neodređeno i nepotpuno, a usto se, kao odvjetnik, pozvao na povjerljiv odnos odvjetnika i klijenta, koji se u Velikoj Britaniji naziva povlasticom pravne struke, kako ne bi imenovao Wina. Da, ovamo je doputovao na zahtjev jednog klijenta, mlađnjakom Lock-Horne. Ne, ne može reći baš ništa o tome je li razgovarao ili se vidio sa svojim klijentom. Da, isporučio je novac u nadi da će njime osigurati oslobađanje Patricka Moorea i Rhysa Baldwina. Ne, nema pojma što se dogodilo sa zidom. Ne, rekao je Myron, nema pojma tko je u vrat ubo i ubio dvadesetšestogodišnjaka s podebljim dosjeom, po imenu Scott Taylor. Ne, ne zna ništa o trojici muškaraca koji su nekoliko dana prije ubijeni u blizini željezničkog kolodvora King's Cross. On je, naposljetku, u to doba bio u New Yorku.

Nigdje nije bilo ni traga Debelom Gandhiju. Kao ni Rhysu. Policija ga nije mogla držati u beskraj. Nije bilo dokaza o nekim teškim kršenjima zakona. Netko [Win] je poslao mladog odvjetnika, nekog Marka Wellsa, da zastupa Myrona. Wells je pomogao.

I stoga su Myrona na kraju nevoljko pustili. Sad je bilo podne, a on je ponovno bio u pubu Crown, čekao na istoj onoj barskoj stolici. Win je ušao i sjeo kraj njega. Konobar je pred njih postavio dva svijetla piva.

»Gospodine Lockwood«, rekao je. »Pa prošlo je već više mjeseci... Drago mi je što se ponovno vidimo.«

»I meni, Nigele.«

Myron je pogledao konobara, pa Wina, a onda samo upitno uzdignuo obrve.

»Upravo sam danas doputovao iz Sjedinjenih Država i čuo novosti«, rekao je Win.

Konobar se zagledao u Myrona. Myron u konobara, pa u Wina, a onda je rekao samo:

»Ah.«

Konobar se udaljio.

»Neće carina imati podatak o tome da si u zemlju ušao ranije, a ne danas?«

Win se nasmiješio.

»Naravno«, rekao je Myron. »Usput, hvala što si poslao onog odvjetnika, Wellsa.«

»Pravnog zastupnika.«

»Molim?«

»U Velikoj Britaniji ima više skupina odvjetnika, ne samo jedna kao u Sjedinjenim Državama.«

»U Velikoj Britaniji si za mene analni tip. U Americi si za mene običan šup...«

»Da, da, jasno mi je što želiš reći. A kad smo već kod odvjetnika, moj je trenutačno na policiji. Objasnit će da sam te doista angažirao ja. te da si ti, kao moj drugi zastupnik, štitio moje interese.«

Myron je rekao: »Rekao sam im da se radi o povjerljivom odnosu odvjetnika s klijentom.«

»A ja ću to potvrditi. Pokazat ćemo im i dio anonimnih mailova koje sam primio i koji su sve ovo pokrenuli. Možda Scotland Yard bude imao više sreće s pronalaženjem pošiljatelja nego ja.«

»Misliš?«

»Nema teorije Samo sam glumio skromnost.«

»Ne stoji ti dobro«, rekao je Myron. »I, kako si to onda izveo?«

»Rekao sam ti da smo temeljito istražili onaj lokal. Ali ne samo iznutra.«
Myron je kimnuo. »Znači da si proključvio gdje se nalazi onaj kontrolni centar.«
»Da. Onda sam spojio prislušni uređaj Fox MJ. Postaviš li ga na bilo koji zid, čut ćeš sve.
Čekali smo da ti izgovoriš dogovorenu riječ.«
»A onda?«
»RPG-29.«⁷
»Vrlo profinjeno.«
»To mi je najjača strana.«
»Hvala«, rekao je Myron.
Win se pravio da ga ne čuje.
»Kako je Patrick?« upitao je Myron. »Murjaci mi nisu ništa rekli. U novinama sam vidio da su mu doputovali roditelji, ali nitko ne želi potvrditi čak ni to da je riječ o njemu.«
»Čekaj.«
»Što?«
»Uskoro ćemo dobiti dodatne informacije o svemu tome, ali iz boljeg izvora.«
»Od koga?«
Win je samo prešao preko tih riječi. »Možda se pitaš zašto te policija nije više ispitivala o onom ubodu nožem u vrat.«
»Zapravo i ne«, rekao je Myron.
»Ne?«
»U onoj zbrci nitko nije ništa vidio. Pretpostavio sam da si ti odnio nož, pa me tako nisu imali na temelju čega povezati s time.«
»Nije baš bilo tako. Kao prvo, policija ti je zaplijenila odjeću.«
»A to su mi baš bile drage hlače.«
»Da, u njima si izgledao puno mršavije. Ali ispitat će krv na njima. I poklapat će se sa žrtvinom krvi, dakako.«
Myron je napokon popustio i otpio gutljaj. »To će biti problematično?« »Ne bih baš rekao. Sjećaš se onog svog crnog prijatelja s mačetom?« »Crnog prijatelja?«
»O, da, sad je pravo vrijeme za političku korektnost. Anglo-Afrikanca? Moram pogledati u priručnik, da vidim kako se to kaže.«
»OK, moja greška. Što je s njim?«
»Zove se Lester Connor.«
»U redu.«
»Kad je policija došla na mjesto događaja, Lester je bio u nesvijesti i -zamisli iznenađenja! - u ruci je imao krvavi nož. Naravno da je rekao da mu je nož podmetnut.«
»Naravno.«
»Ali ti bi mogao reći da si vidio kako je Lester nožem ubo Scotta Taylora u vrat.«
»To bih doista mogao...«
»Ali?«
»Ali neću«, rekao je Myron.
»Jer?«
»Jer to ne bi bilo točno.«
»G. Connor te pokušao ubiti.«
»Da, ali ako ćemo pravo, ja sam mu razbio laptop.«
»To je pogrešno izjednačavanje«, rekao je Win.

⁷ Ručni raketni bacač sovjetske proizvodnje namijenjen protutenkovskom djelovanju - prev.

»Bolje od lažnog svjedočenja.«

»Predajem se.«

»Budu li pitali, reći ću da je netko ubo tipa nožem i da je pao na mene. U toi zbreći nisam ni vidio ni nrimietio tko.«

»To bi trebalo upaliti«, rekao je Win.

»Ima li kakvih tragova u vezi s Rhysom?«

»Sjeti se što sam ti rekao o boljem izboru«, rekao je Win.

»Što je s njim?«

»S njom?« Win je odmahnuo glavom. »Bože, Myrone, baš si pravi seksist. A ona upravo dolazi.«

Win je pogledao prema vratima. Myron se poveo za njim i odmah prepoznao ženu koja je ušla. Bila je to Brooke Baldwin, Winova sestrična i, što je bilo još važnije, majka još uvijek nestalog Rhysa.

Myron se s njom nije vidio, koliko... pet godina, zaključio je sada.

Između Myrona i Wina nekim se čudom pojavila barska stolica. Obojica su se pomaknula u stranu, da oslobode još malo prostora. Brooke im je prišla bez imalo oklijevanja, uzela pivo koje joj je Nigel već bio stavio na šank te počela željno piti. Kad je odložila kriglu, piva je već bilo upola manje. Nigel je zadovoljno kimnuo.

»Baš mi je trebalo«, rekla je Brooke.

Myron je upoznao i više nego dovoljno roditelja/bračnih drugova/voljenih ljudi nestalih osoba. Većina je izgledala slabašno i izmoždeno, što se činilo i očekivanim i primjerenim. Kod Brooke je sve nekako bilo obrnuto. Bila je preplanula, prkosna, zdrava, puna prikrivene energije, kao da je upravo dovršila jutarnje plivanje u nekakvom olimpijskom bazenu ili odradila pokoju rundu s trenerom boksa. Maleno tijelo bilo joj je prekriveno izraženim mišićima. Kad bi vidio tu bogatu majku iz predgrađa koja je primila jedan od najokrutnijih životnih udaraca, čovjeku bi se prvo nametnula riječ *žestoka*.

Brooke Lockwood Baldwin odrasla je u kamenim vilama i elitnim privatnim školama, ali se uklapala i u ovakav pub. Vjerojatno bi bez problema izazvala čovjeka na partiju pikada ili sa stola uklonila sve čaše, pa ga pobijedila u obaranju ruke.

Brooke se sada obratila Myronu i odmah, čak i bez pozdrava, rekla: »Točno mi ispričaj što se dogodilo.«

I ispričao joj je. Sve od dolaska u London, do ispitivanja u policiji. Ona ga je netremice gledala sjajnim zelenim očima.

Kad je završio, Brooke je rekla: »Znači, držao si Rhysa za gležanj.«

»Da, čini mi se.«

Glas joj je sada postao blaži. »Dodirnuo si ga.«

Te riječi još su dugo samo lebdjele u zraku.

»Žao mi je«, rekao je Myron. »Pokušao sam ga zadržati.«

»Ne krivim te ni najmanje Jesi li mu vidio lice?«

»Nisam.«

»Znači da ne možemo pouzdano znati da je to bio Rhys.«

»Ne, ne mogu reći sto posto«, rekao je Myron.

Brooke je pogledala Wina. On je samo šutio. Ponovno je pogledala Myrona.

»S druge strane, nemamo razloga smatrati da to nije moj sin, zar ne?«

Sad se prvi put oglasio Win. »Ovisi.«

»O?«

»Jesmo li sigurni da je drugi mladić Patrick.«

»Da«, rekla je Brooke. »Barem znamo da Nancy kaže da je to Patrick.«

»Sigurna je?« upitao je Myron.

»Tako kažu i ona i Hunter. Sad su razvedeni, znaš. Hunter i Nancy. Razišli su se ubrzo nakon.«

Nije rekla nakon čega. Nije bilo potrebe.

»Svi smo doputovali zajedno. Nas četvero. I vraćamo se zajedno. Ne sjećam se ni kad smo uopće posljednji put razgovarali. I dalje smo susjedi. Vjerojatno smo trebali nastaviti normalno živjeti, ali... ona je uvijek krivila mene. Mislim. Nancy.«

»To mi se čini nepravедnim«, rekao je Myron.

»Myrone?«

»Da?«

»Nemoj me sad tu nešto žaliti, može?«

»Nije mi uopće bila namjera.«

»Dečki su bili kod mene. Moja je bila i pomoćnica. Trebala sam biti kod kuće i paziti na njih. Da je bilo obrnuto... Svejedno, bilo je to davno.«

Win je upitao: »Je li tko neovisno potvrdio da je to Patrick? «

»Na primjer?«

»Na primjer s pomoću DNK.«

»To sam spomenula. Pretpostavljam da će to prije ili kasnije učiniti, no trenutačno se bore s nekakvim pravnim peripetijama. Patrick - mislim, pod uvjetom da je to Patrick - je maloljetnik, pa za to trebaju dopuštenje njegovih roditelja.«

Win je kimnuo. »A, s druge strane, nema konkretnih dokaza za to da su Nancy i Hunter dječakovi roditelji.«

»Kakva ironija...«

»Što kaže Patrick?« upitao je Myron. »Gdje su cijelo vrijeme? Tko ih je oteo?«

Brooke je uzela kriglu na trenutak se zagledala u pivo, pa ga ispraznila. Myron i Win su gledali i čekali.

»Patrick još nije rekao baš ništa.«

Još nekoliko trenutaka tišine.

»Tako je teško ozlijeđen?«

»Izgleda. Nije baš da su mi dopustili da ga posjetim. U bolničku sobu smiju ući samo članovi obitelji.«

»Koliko su teške ozljede?«

»Nancy kaže da će preživjeti, ali uglavnom nije pri svijesti. Kakva ironija. Deset godina nemamo pojma o Rhysu. Ni trč. A sad odjednom imamo nekoga tko mi može dati sve odgovore, a s njim ne mogu ni razgovarati.«

Brooke je sklopila oči i stala ih masirati palcem i kažiprstom. Myron je ispružio ruku da je uhvati za rame. Win ga je spriječio odlučnim pokretom glave.

»Bilo kako bilo«, rekla je ona kad je otvorila oči, »danas popodne održat ćemo konferenciju za novinare. Kao što znate, mediji su nanjušili dio priče. Vrijeme je da ih upoznamo i s ostalim.«

»Prošla su tri dana«, rekao je Myron. »Čemu toliko odgađanja?«

Brooke je ustala i okrenula se tako da se leđima naslonila na šank. »Prvi dan dvojica detektiva ili kako ih već ovdje nazivaju iz Scotland Yarda sjela su sa mnom i Chickom. »Muči nas jedna dvojba«, rekli su. Izađemo li pred medije i svagdje objavimo Rhysovu fotografiju, kao i simulaciju kasnijeg izgleda, mogle bi se dogoditi dvije stvari, objasnili su detektivi. Prvo« - Brooke je uzdignula kažiprst - »tim pojačanim pritiskom mogli bismo pronaći Rhysa. Drugo« -

kažiprstu se pridružio i srednjak - »zbog pojačanog pritiska onaj tko ga drži u zatočeništvu mogao bi ga ubiti i nekamo bacili tijelo.«

»To su vam rekli?« upitao je Myron.

»Točno tako. Savjetovali su nam da im damo još malo vremena, pa da vidimo mogu li daleko od očiju javnosti iskopati još koji trag.«

»Pretpostavljam da nisu ništa pronašli.«

»Točno. Čini se da je Rhys nestao bez traga. Opet.«

Opet.

I ona je opet sklopila oči. A Myron je opet ispružio ruku. A Win ga ponovno spriječio odlučnim pokretom glave. Win se nije ponašao kao hladna osoba. Samo nije htio da se ona već sada raspadne. Myron je to shvatio.

»Znači da su istražitelji«, rekao je Win, »sada promijenili prijedlog?«

»Nisu«, rekla je Brooke. »Ja sam promijenila. Ja sam odlučila. To je moj izbor. Idemo u javnost. Hoćemo li tako lakše pronaći mojeg sina ili će zbog toga izgubiti život? Ne znam. Baš zgodno, zar ne?«

»To je ispravna odluka«, rekao je Win. »Jedina moguća.«

»Misliš?«

»Da.«

Myron je vidio kako je Brooke stisnula šake. Lice joj je počelo poprimati crvenu boju i Brooke je sad odjednom bila slična bratiću Winu, ili se barem lakše uočavalo obiteljsko srodstvo. Kad se ponovno oglasila, u Brookeinu glasu osjetila se nova napetost.

»Sada, dakle, misliš da bih trebala imati pravo glasa u vezi s time što se događa s mojim sinom?«

Win nije odgovorio.

»Primio si anonimni mail«, rekla je Brooke.

»Da.«

»Došao si i ubio tri tipa.«

»Još malo glasnije, molim te«, rekao je Win. »Čini mi se da te onaj gospodin u kutu nije čuo.«

Ali Brooke se nije dala smesti. »Zašto mi nisi spomenuo taj mail?«

»Nije bilo imena pošiljatelja. Mislio sam da to neće biti nikakav konkretan trag.«

»Obično sranje«, rekla je Brooke. »Smatrao si da je dovoljno konkretan da ga provjeriš.«

»Da.«

»Zašto mi onda nisi rekao. Win?«

Tišina.

»Jer si mislio da ću se slomiti? Jer mi nisi htio podgrijavati nadu?«

Ništa.

»Win?«

On se okrenuo i sada je pogledao izravno u oči. »Da«, rekao je. »Zbog toga.«

»O tome ne možeš odlučivati.«

On je raširio ruke. »Pa ipak jesam.«

»Misliš da to ne bih mogla podnijeti? Misliš da si me štitio od nove boli?«

»Tako nekako.«

»Nemaš pojma o mojoj boli.« Brooke se nagnula prema njemu. »Kako se usuđuješ? Kako se usuđuješ donositi takve odluke u moje ime?«

Prodorno je piljila u njega. Win je šutio.

»Win?«

»Imaš pravo«, rekao je sada. »Trebao sam ti reći.«

»Ali to nije dovoljno.«

»Morat će biti dovoljno, Brooke.«

»Ne, žao mi je, ali nećeš se samo tako izvući. Možda bih, da si mi rekao za taj mail, došla ovamo. Možda sam mogla nekako pomoći. Možda - ne, posve sigurno - nešto bi krenulo drukčijim smjerom.«

Win je šutio.

»Umjesto toga«, rekla je Brooke, pokazujući kroz prozor puba, »moj je sin i dalje negdje. Sam. Zeznuo si stvar, Win. Gadno zeznuo.«

»Usporimo sad malo«, rekao je Myron. »Ne znamo bi li se zbog toga promijenilo...«

Brooke je sad naglo pogledala njega i time ga prekinula. »Je li Rhys ovdje. Myrone?«

Sad je Myron šutio.

»To je jedino bitno: je li ovdje?« Ponovno se okrenula prema bratiću. »Bio je to prvi pravi trag u deset godina. U deset užasnih, jadom ispunjenih godina. A sada...«

»Brooke?«

Bio je to Win.

»Kužim«, rekao je. »Bijesna si.«

»Čovječe, kako ti izvrsno opažaš.«

»Ali još više od toga pokušavaš me motivirati«, rekao je Win. »Nema potrebe. I to dobro znaš.«

Pogledali su se u oči. Da je netko dlanom prošao između ta dva para očiju, vjerojatno bi ostao bez šake. Bila bi kao odrezana laserom.

U tom trenutku njoj je zazvonio mobitel.

»Pronađi ga, Win.«

»Hoću.«

Oboje su sad trepnuli. Brooke je uzela mobitel i javila se. Prekinula je vezu već koju sekundu kasnije. »Policija.«

»Što žele?«

»Patrick. Probudio se.«

10.

Win nije pošao s njima u bolnicu, činilo mu se da će zasada biti najbolje da bude što dalje od svega što ima veze s pravosudnim organima. Razmišljali su o tome da ih se kloni i Myron - policajci nisu bili nimalo oduševljeni njegovim objašnjenjem nasilja koje se dogodilo u AdventureLandu - ali su u konačnici zaključili da bi trebao biti negdje u blizini za slučaj da ga nekako zatrebaju.

Brooke tijekom vožnje taksijem nije prestala telefonirati. Nazvala je supruga, Chicka, te mu rekla da će se naći u bolnici. Nazvala je još nekoliko ljudi i svaki put postajala sve uzrujanija.

»Što se zbiva?« upitao ju je Myron.

»Kažu da se još ne možemo vidjeti s Patrickom.«

»Tko to kaže?«

»Policija.«

Myron je malo promislio o tome. »To su oni odlučili?«

»Kako to misliš?«

»Mislim, tko je odlučio da se ne možete vidjeti s Patrickom? Ovisi li to o policiji? Ne mogu roditelji promijeniti tu odluku?«

»I dalje ne znam imaju li Nancy i Hunter kakvo pravno uporište za to.« »Pretpostavljam da imaš njihove brojeve...?«

»Samo Nancyn.«

»Pokušaj je dobiti.«

Pokušala je. Nitko se nije javio. Poslala je SMS. Nije dobila odgovor.

Kad su se zaustavili ispred bolnice, Chick je već bio ondje, pušio i hodao amo-tamo. Zatim je snažnim pokretom bacio cigaretu na pločnik i teatralno je zgazio. Namrštena lica otvorio je vrata taksija. Brooke je izišla prva. Myron za njom.

Chick se samo još više namrštio kad je ugledao Myrona.

»Ti si Winov prijatelj. Onaj košarkaš. Što ti radiš ovdje?«

Winu se Chick nikako nije sviđao, a to je Myronu bilo dovoljno, više od toga nije ni trebao znati.

Chick je pogledao Brooke. »Što on radi ovdje?«

»On je spasio Patricka.«

Chick je opet namrgođeno pogledao Myrona. »Bio si ondje?«

»Da.«

»Kako to da onda nisi spasio i mojeg malog?«

Mojeg malog, primijetio je odmah Myron. Ne našeg.

»Pokušao je, Chick«, rekla je Brooke.

»Ti si mu odvjetnica?«

»Pokušao sam, Chick.«

Chick je zakoračio prema njemu. I dalje se mrštio. Myron se već počeo pitati je li uistinu namrgođen ili mu je to uobičajen izraz lica. »Ti si mi tu neki pametnjaković, ha?«

Myron nije ustuknuo. Nije stisnuo šake, iako je to želio učiniti više od svega. Unatoč tome što ga je supruga pozvala da dođe što prije, Chick je bio u sjajnome svilenom odijelu i kravati vezanoj toliko besprijekorno da je izgledala lažno. Cipele su mu se sjajile gotovo nadnaravno, kao da su nekako i više nego nove, dok mu je kosa bila crna, uz tek idealnu primjesu sijedih vlasi, zalizana unatrag i malčice preduga. Koža mu je bila blijeda i sjajna, kao da se nedavno bio podvrgnuo face-liftingu ili nekom drugom skupom kozmetičkom zahvatu, dok je

svaki njegov pokret obilježavala riječ »njegovano«.

Brooke je rekla: »Nemamo vremena za takve gluposti.«

Chick je sada izveo onu točku kad prvo nekoga pogledaš u oči, pa onda jednako tako drugu osobu, a onda se opet vratiš na prvu. Myron je samo tako stajao i puštao ga da radi što želi. O ljudima se ne sudi na temelju izgleda. Win je živi primjer toga, od glave do pete. I ovog tipa razdire bol. To se jasno vidjelo. Možda i jest narcisoidni šupak, no prije deset godina oteli su mu sina. To se nekako vidjelo na Chickovu licu, koliko god pokušavao prikriti.

Myron se stoga jednim dijelom bića i sažalio nad njim.

Dok je drugi dio pamtio da je antipatičan i Winu.

»Dao sam sve od sebe«, rekao mu je sad Myron. »Pobjegao je. Žao mi je.«

Chick je još trenutak-dva neodlučno oklijevao, a onda je kimnuo. »I meni je žao. Ovo je sad već...«

»Nema problema.«

Brooke se sad javila blagim glasom. »Chick?«

Chick je u ime isprike Myronu stisnuo nadlakticu, pa se okrenuo prema supruzi.

Brooke je rekla: »Pođimo unutra, može?«

Chick je kimnuo i pridružio joj se.

Brooke je desnim dlanom zaštitila oči od svjetlosti. »Myrone?«

On je pogledao uokolo i na suprotnoj strani ulice uočio kafić iz lanca Costa. »Pričekat ću ondje. Ako me zatrebaš, pošalji poruku.«

Chick i Brooke ušli su u bolnicu. Myron je prešao ulicu i krenuo desno, prema Costi. Bila je riječ o lancu lokala specijaliziranih za pripremu kave koji je izgledao upravo tako, kao lanac kafića. Zamijenite li tamnocrvenu unutrašnjost zelenom, dobit ćete Starbucks. Myron je bio uvjeren da bi njegovo opažanje uvrijedilo zagovaratelje i jedne i druge tvrtke, no sada je jednostavno zaključio da neće gubiti vrijeme na to.

Naručio je kavu. a onda je, uvidjevši da mu kruli u želucu, provjerio i što se nudi za jelo. Na tome području - raznovrsnosti ponuđene hrane - Costa je, kako se činilo, bio u prednosti pred američkim konkurentom. Naručio je britanski *toastie* sa šunkom i sirom. *Toastie*. Baš zgodna riječ. Myron je prije nije ni čuo, ni vidio, ali je zaključio, i to ispravno, pokazat će se, da je to po svoj prilici preprženi sendvič.

Neki smatraju da je moć zaključivanja Myrona Bolitara dostojna strahopoštovanja.

Brooke mu je poslala poruku: Ne dopuštaju nam da ga vidimo. Kažu da pričekamo.

Myron je odgovorio: Da dođem?

Brooke: Ne još. Izvještavat ću te.

Myron je sjeo za stol i počeo jesti sendvič. Nije loše. Pojeo ga je prebrzo i već počeo razmišljati o tome bi li trebao naručiti još jedan. Kad je uopće posljednji put jeo? Naslonio se, te je pio kavu i čitao članke koje je bio pohranio u mobitelu. Vrijeme je odmicalo. U lokalu je bilo malo pretiho. Myron je promatrao upala lica. Možda je to samo umislio, no imao je dojam da je jad koji lebdi u atmosferi gotovo opipljiv. Dakako, na suprotnoj je strani ulice bolnica, pa možda zato vidi toliku patnju i zabrinutost, lica koja iščekuju novosti, lica koja se užasavaju novosti, lica koja su ovamo došla da se povuku u bezličnost i normalnost takvih kafića koji pružaju utjehu.

Sada mu je zavibrirao mobitel. Nova poruka, ovaj put od Terese: Idem na razgovor u Jackson Hole⁸. Za voditeljicu u udarnom terminu.

Bila je to izvrsna vijest. Myron joj je odgovorio: Čovječe, pa to je super!

Terese: Sutra idem na vlasnikov ranč, njegovim privatnim avionom.

⁸ Grad u saveznoj državi Wyoming - prev.

Myron: Super. Baš mi je drago zbog tebe.

Terese: Nisam još dobila posao.

Myron: Rasturit ćeš na razgovoru.

Terese: Tip ponekad voli malo pipati.

Myron: A ja ga mogu ubiti.

Terese: Volim te, to znaš.

Myron: I ja tebe. Ali to za njega mislim ozbiljno, ako te i na trenutak pipne.

Terese: U svakom trenutku točno znaš što treba reći.

Myron se smiješio. Upravo se spremao odgovoriti kad mu je nešto privuklo pogled.

Ili netko.

Nancy Moore, Patrickova majka, upravo je ušla u kafić Brzo je napisao »Moram ići« i poslao poruku.

Ako je Brooke Baldwin bila oličenje snage i odlučnosti, onda je Nancy Moore izgledala krhko i izmoždeno. Plava kosa bila joj je na brzinu vezana u rep, tako da su sijede vlasi slobodno stršale. Na sebi je imala široku majicu na kojoj je s prednje strane pisalo LONDON, s time da su slovo L činili stara telefonska govornica i crveni autobus na kat. Vjerojatno se pakirala u žurbi, pa je to kupila u nekoj suvenirnici nakon dolaska.

Nancy Moore tiho se obratila konobaru za šankom, koji je prinio dlan uhu, pokazujući da je nije čuo. Ona je ponovila narudžbu, a zatim u torbici stala tražiti novac.

Myron je ustao. »Gospođo Moore?«

Njegov ju je glas posve iznenadio. Kovanice su joj ispale iz ruke i pale na pod. Myron se sagnuo da ih podigne. Nancy je već krenula za njim, no stjecao se dojam da bi taj napor za nju bio previše. Myron je ustao i stavio joj novčiće na dlan.

»Hvala.«

Nancy Moore još ga je nekoliko trenutaka netremice gledala. Na licu joj se načas pojavio neobičan izraz. Prepoznala ga je? Iznenadila se? I jedno i drugo?

»Vi ste Myron Bolitar«, rekla je.

»Da.«

»Već smo se upoznali, zar ne?«

»Jednom«, rekao je Myron.

»U...« Zašutjela je. Bilo je to kod obitelji Baldwin, na poprištu onog užasnog događaja, nekih mjesec dana nakon otmice. Win i Myron pozvani su prekasno. »Vi ste Winov prijatelj.«

»Tako je.«

»I vi ste... vi ste...« Ubrzano je zatrepkala, pa spustila pogled. »Kako da vam uopće zahvalim što ste mi spasili sina?«

Myron je samo prešao preko toga. »Kako je Patrick?«

»Fizički će sve biti u redu.«

Konobar je ponovno prišao, donoseći dvije kave za van. Položio ih je pred nju.

»Spasili ste mu život«, rekla je. U glasu joj se jasno čulo strahopoštovanje. »Spasili ste život mojem sinu.«

»Drago mi je da će sve biti u redu«, rekao je Myron. »Čujem da se probudio...?«

Nancy Moore još je nekoliko trenutaka šutjela. A onda je rekla: »Smijem li vas nešto upitati?«

»Naravno.«

»Koliko se sjećate vlastitog života do šeste godine?«

Znao je na što cilja, ali joj je ipak udovoljio. »Ne baš puno.«

»A od šeste do šesnaeste godine?«

Sad je Myron ostao šutjeti.

»To je bilo sve, zar ne? Niži razredi, viši razredi, veći dio srednje škole. To nas oblikuje. Na temelju toga postajemo to što jesmo.«

Konobar joj je dao račun. Nancy Moore njemu je dala kovanice. On joj je vratio dio novčića, zajedno s vrećicom u kojoj će ponijeti kavu.

»Ne želim vas ni na što prisiljavati«, rekao je Myron. »Ali je li Patrick rekao išta o tome što mu se dogodilo ili gdje bi mogao biti Rhys?«

Nancy Moore vratila je novac u torbicu malko pretjerano pomno i promišljeno. »Ništa korisno«, rekla je.

»Što to znači?«

Samo je odmahнула glavom.

»Što je rekao?« upitao je Myron. »Mislim, Patrick. Tko ih je oteo? Gdje su cijelo ovo vrijeme?«

»Vi želite odgovore«, rekla je ona. »A ja želim samo svojeg sina.«

»Ja želim odgovore«, rekao je Myron, »jer još uvijek nema jednog drugog dječaka.«

U njezinu pogledu sada se javila čelična odlučnost. »Mislite da mi nije stalo do Rhysa?«

»Ne, nipošto. Siguran sam da vam je jako stalo.«

»Mislite da ne znam što proživljavaju Brooke i Chick?«

»Naprotiv«, rekao je Myron, »mislim da to nitko ne zna tako dobro kao vi.«

Sklopila je oči. »Oprostite. Samo sam...«

Myron je čekao.

»Patrick je trenutačno jedva u stanju izustiti pokoju riječ. Nije... nije mu baš dobro. Mislim, psihički. Zapravo još nije počeo zaista govoriti.«

»Nikako ne bih htio da pomislite da nemam obzira«, rekao je Myron, »ali jeste li sigurni da je to Patrick?«

»Jesam.«

Bez oklijevanja. Bez imalo sumnje.

»Jeste li dali ispitati DNK?«

»Ne, ali hoćemo, ako je to potrebno. Čini mi se da nas je prepoznao. Barem mene. Ali to je svakako Patrick. Moj sin. Znam da to zvuči kao užasan klišej, ali majka uvijek zna.«

Možda jest klišej. A možda i nije. S druge strane, da se poslužim još jednim klišejom, vidimo ono što želimo vidjeti, osobito kad je riječ o očajnoj majci koja se nada okončanju cijelog desetljeća boli.

U očima su joj se stale skupljati suze. »Neki ga je manijak ranio nožem. Mojeg sina. Vi ste ga pronašli. Vi ste ga spasili. Je li vam to jasno? Inače bi bio iskrvario. Tako su rekli liječnici. A vi ste...«

»Nancy...?«

Glas se začuo negdje iza njih. Myron se okrenuo i ugledao Huntera Moorea, Nancyna bivšeg supruga i Patrickova oca.

»Dođi«, rekao je taj muškarac. »Moramo poći.«

Zatvorio je vrata i nestao negdje lijevo.

Ako je i prepoznao Myrona, Hunter Moore to nije ničim pokazao. S druge strane, nije baš bilo osobitih razloga za to da ga prepozna. Nisu se nikada prije vidjeli - on onoga dana nije bio u kući obitelji Balchvin - i činilo se da želi što više požuriti bivšu suprugu.

Nancy je uzela torbicu i kavu. Još se jednom okrenula prema Myronu.

»Imam dojam da nikako nije dovoljno da vam još jednom samo zahvalim. Sama pomisao

na to da bi nakon toliko godina, da bi nakon što smo pronašli Patricka, i to živog, bio mrtav da nije bilo vas...«

»Sve je u redu.«

»Uvijek ću vam biti dužnica.«

Potom je brzo izašla, pa skrenula lijevo, kao maločas njezin bivši. Još nekoliko trenutaka Myron je stajao posve nepomično. Konobar za šankom upitao ga je: »Jeste li za još kave?«

»Ne, hvala.«

I dalje se nije micao.

»Sve u redu, stari?« upitao ga je konobar.

»U redu.«

Još je malo piljio u ulazna vrata. A onda mu je na um palo nešto neobično. Bolnica se nalazi desno. Ali i Hunter i Nancy otišli su lijevo.

Znači li to išta?

Ne. Barem ne samo po sebi. Možda idu po nešto u ljekarnu ili žele uhvatiti malo svježeg zraka ili...

Myron je prišao vratima. Izišao je na ulicu i pogledao lijevo. Nancy Moore ulazila je u neki crni monovolumen.

»Čekajte«, rekao je Myron.

No bila je predaleko, a ulica je bila bučna. Klizna vrata vozila zatvorila su se kad je Myron potrčao.

»Pričekajte trenutak«, povikao je.

Ali vozilo je već bilo krenulo. Myron je gledao kako prolazi ulicom i zamiče za ugao. Zastao je i izvadio mobitel. To vjerojatno nije ni najmanje važno. Možda ih policija vozi nekamo na ispitivanje. Možda im treba malo predaha nakon što su bez prestanka sjedili uz sina.

I moraju ići baš oboje?

A-a. nema šanse. Izgleda li mu Nancy Moore kao netko tko bi se morao odmoriti od djeteta kojeg nije bilo deset godina? Nema teorije. Bilo bi vjerojatnije da se ni u jednom trenutku ne bi odvojila od njega, da bi se bojala od njega i na malo duže odvojiti pogled.

Myron je nazvao broj koji mu je i dalje bio na broju jedan u imeniku. Nije ni razmišljao o praćenju kretanja. Broj će se nekoliko puta preusmjeriti i završiti na nekom serveru kojem nije moguće ući u trag.

»Artikuliraj«, rekao je Win.

»Mislím da imamo problema.«

»Da čujem.«

Ispričao mu je sve to o Nancy i Hunteru Mooreu i crnome monovolumenu. Prešao je ulicu i uputio se prema ulazu u bolnicu. Ispričavši sve što je znao, prekinuo je vezu. A zatim je nazvao Brooke. Ništa.

Na jednome natpisu u bolnici - na više njih, sada kada je Myron bolje pogledao uokolo - pisalo je **zabranjeno korištenje mobitela**. Ljudi su ljutito piljili u njega. Myron je spremio uređaj, slegnuo ramenima u ime isprike, pa se uputio prema prijemnom šalteru.

»Htio bih posjetiti jednog pacijenta.«

»Kalió se zove?«

»Patrick Moore.«

»A vi ste?«

»Myron Bolitar«

»Pričekajte trenutak, molim.«

Myron je pogledom prelazio po okolnome prostoru. Tako je uočio Brooke i Chicka, koji

su sjedili kraj prozora, u kutu čekaonice. Brooke je podignula pogled, uočila ga i ustala. On je pojurio prema njoj.

»Što se dogodilo?« upitala je Brooke.

»Što vam je rekla policija?«

»Ništa. Nisu nam dopustili da ga vidimo.«

»Znaš broj njegove sobe?«

»Da, Nancy mi je jučer rekla. 322.«

Myron se već okrenuo. »Idemo.«

»Što se dogodilo?«

Pojurio je i zamaknuo za ugao. Ondje je naišao na čuvara. »Propusnicu molim.«

»Ne«, rekao je Myron.

Čuvar se smeo. »Molim?«

Na identifikacijskoj pločici na njegovim prsima pisalo je **lamy**.

Myron je bio visok i snažan muškarac, metar devedeset tri, stotinu dva kilograma. A znao je i kako ostaviti dojam da je još viši i snažniji. Kao sada. »Moram otići na drugi kat i pogledati jednog pacijenta.«

»U tom slučaju nabavite propusnicu.«

»Ovo se može razvijati na dva načina, ovaj... Lamy. Mogu te oboriti i osramotiti, uz tko zna kakve posljedice. Ti si možda i žilaviji nego što izgledaš, a u tom slučaju morat ću te i ozlijediti. Možda i više nego što želim. Ili možeš lijepo sa mnom poći gore i uvjeriti se da ću samo pogledati jednog pacijenta, uvjeriti se da je s njim sve u redu, pa se onda odmah vratiti dolje.«

»Gospodine, moram vas upozoriti...«

»Odluka je na tebi.«

Myron čuvaru nije dao vremena da razmisli. Projurio je kraj njega i počeo trčati stubama na kat. Čuvar se krenuo za njim, ali ne osobito odlučno.

»Stanite! Ulaz dva poziva pomoć! Uljez na stubištu.«

Myron nije ni usporio. Samo je nastavio trčati prema gore. Njegovo koljeno, ono zbog kojeg je tako davno okončao karijeru, malo ga je boljelo, no ni to ga nije usporilo. Nije znao idu li Brooke ili Chickza njim. To mu je ionako uglavnom bilo svejedno. Čuvar će pozvati pojačanje. Ono će doći ili neće. Uhitit će ga ili neće. No kako god bilo, neće ga stići na vrijeme zaustavili.

Otvorio je vrata stubišta na drugome katu. Pred njim je bila soba 302. Skrenuo je desno i projurio kraj sobe 304. Iza sebe čuo je nečiji glas: »Stani! Odmah!«

Nije ga poslušao.

Trčao je dok nije došao do sobe 322. Otvorivši vrata, ušao je i čuo kako mu se približava sve više koraka. Nije se ni pomaknuo. Stajao je i čekao, no sve je bilo baš onako kako je i pretpostavio.

U krevetu - kao ni u cijeloj sobi - nije bilo nikoga.

11.

Bilo je još nešto natezanja s čuvarima, ali ne previše.

Myron je izašao iz sobe i uzdignutih ruku krenuo prema izlazu. Čuvari nisu bili sigurni kako bi trebali postupiti u vezi s tim upadom. Taj je čovjek utrčao u praznu sobu. Je li to dovoljan razlog da ga pokušaju zadržati? Myron im je objasnio da ionako ne ide nikamo i činilo se da je njima to dovoljno.

Chick je poludio, osobito kad su murjaci reagirali krajnje smireno: oni ne mogu zadržati Patricka, on je žrtva, a ne kriminalac, a tražio je da pođe kući s roditeljima.

»Jeste li ga pitali što je s mojim sinom?« vikao je Chick.

Naravno da jesu, uvjerali su ga murjaci odmjerenim glasom. Patrick i njegovi roditelji tvrdili su da ne znaju ništa relevantno i da su odviše pod utjecajem cijele traume da bi o tome govorili.

Chick: »I preko toga ste samo tako prešli?«

Policajci su samo uljudno uzdahnuli i slegnuli ramenima.

Nisu prešli ni preko čega. No u konačnici ipak nisu mogli prisiliti traumatiziranog i ozlijeđenog tinejdžera da s njima razgovara. Mali je jasno dao do znanja da se želi s roditeljima vratiti u Sjedinjene Države. Liječnici su se složili da bi to možda bilo najbolje. Nisu imali pravne razloge zbog kojih bi ga mogli zadržati protiv njegove volje.

Natezanje je potrajalo još neko vrijeme, iako je bilo besmisleno.

Sada, dva sata nakon što su doznali da je obitelj Moore već u privatnome zrakoplovu kojim se vraća u Sjedinjene Države, Brooke i Chick Baldwin održali su konferenciju za novinare u dvorani Grosvenor Housea u Park Lancu.

Myron i Win stajali su u stražnjem dijelu dvorane i sve pratili.

»Ne izgleda kao uciviljena majka, zar ne?« rekao je Win.

Mislio je na Brooke.

»To ne znači da nije.«

»Ne, ali rekao sam joj da pusti koju suzu pred kamerama.«

Myron je kimnuo. »To bi bilo korisno.«

»Ne znam hoće li moći. Rekao sam joj da javnost želi vidjeti njezinu bol. U protivnom će zaključiti da ni slučajno ne pati.«

»Sjećam se kad su dečki tek nestali«, rekao je Myron. »Svi ti medijski osvrti na tvoju sestričnu i njezino...« - Myron je prstima pokazao navodnike ->>držanje<<.

»Čak ni tada snimateljima nije pokazala dovoljno boli«, rekao je Win.

»Da. Pa su neki novinari počeli raspređati o mogućnosti da je i ona nekako umiješana. Bila je riječ o njezinoj kući, njezinoj pomoćnici... a što je bilo najgore, na njoj se gotovo uopće nisu primjećivali tragovi pogođenosti.«

»Baš jadno«, rekao je Win.

»Upravo tako. Da je jecala i slomila se, svijet bi jecao zajedno s njom. Umjesto toga ju je iskoristio.«

»Sjećam se. Razvila se prava rasprava o tome trebaju li majke ostajati kod kuće. Brooke je bila nemarna. Razmažena, tek još jedna bogatašica koja je angažirala dadilju jer se ne želi brinuti za vlastitu djecu.«

»Nitko ne želi misliti da se to može dogoditi i njemu«, rekao je Myron.

»Pa traži krivca«, rekao je Win. »To je jednostavno u čovjekovoj prirodi.«

Za govornicom su uglavnom govorili policajci. Brooke je, kako se činilo, piljila u prazno.

Unatoč Winovim uputama, nije zaplakala. U onome elegantnom odijelu, Chick također nije izazivao osobito suosjećanje, no na njegovu licu barem se vidjelo koliko je shrvan.

Myron se nagnuo prema prijatelju. »Drago mi je što si ponovno tu, Win.«

»Da«, rekao je Win. »Dobro je.«

Policija je priču iznijela u najopćenitijim mogućim okvirima. Jedan od američkih dječaka koji su nestali prije deset godina, Patrick Moore, spašen je u Londonu. Bez pojedinosti o spašavanju. Policajci za to nisu preuzeli zasluge. Niti su ih pripisali Myronu.

Što je njemu savršeno odgovaralo.

Policija smatra da bi negdje u blizini mogao biti i Rhys Balchvin, sin ovih roditelja koji također godinama pate. Jedan novinar doviknuo je: »Kako znate?« Policajci se nisu obazirali. Kad su pokazali jednu staru Rhysovu fotografiju, u dobi od šest godina, kao i nekoliko ilustracija njegova mogućeg izgleda tijekom kasnijih godina, Myron je prvi put uočio pukotine u Brookeinoj fasadi.

Ali nije zaplakala.

»Vraćaju se kad ovo završi«, rekao je Win.

»Neće ostati?«

Win je odmahnuo glavom. »Žele se vratiti kući. Znaju da u Londonu ne mogu postići baš ništa. Moraš poći s njima. Moraš smisliti kako Patricka navesti na to da progovori. Moraš krenuti ispočetka i nastaviti napredovati prema meni.«

»Misliš na mjesto početnog zločina?«

»Da.«

»Misliš da trebamo ići toliko daleko u prošlost?«

»Priča možda jest završila ovdje... ali počela je u onoj kući.«

»Što kažeš na to da su se Mooreovi iskrali s Patrickom i otišli kući?«

»Ništa dobro«, rekao je Win.

»Moguće je da je jednostavno odviše u šoku da nešto kaže.«

»Moguće.«

»Što bi drugo zapravo moglo biti?«

»Ono što si prije rekao«, rekao je Win.

»A to je?«

»Da nam je nešto promaknulo.«

Policajci su potom pokazali fotografiju Debelog Gandhija, navodeći da mu je ime Chris Alan Weeks, te da nije osumnjičen, nego da se policija samo zanima za njega. Muškarac na fotografiji imao je kosu i izgledao barem dvadesetak kilograma mršavije od onoga čovjeka s kojim se susreo Myron.

»Želimo li da ga pronađe policija ili ja?« upitao je Win.

»Je li to važno?«

Win ga je pogledao. »Kako će se situacija razvijati ako ga uhvati policija?«

»Ako je s njim i Rhys, onda je to to. Slučaj je riješen.«

»To je malo vjerojatno«, rekao je Win. »Tip je oprezan. Ili će ubiti Rhysa -o čemu ne treba ni razmišljati, jer nas neće odvesti nikamo - ili će ga tvoj okrugli prijatelj sakriti na neko sigurno mjesto, mjesto s kojim nema veze.«

»U redu...«

»Stoga pitam još jednom: Kako će se stvari razvijati ako ga uhvati policija?«

»Prvo će ga privesti.«

»Da.«

Myronu je bilo jasno na što Win cilja. »On se okruži odvjetnicima. Oni mu ne mogu ništa

dokazati. Sve je pohranjivao u nekakav zaštićeni oblak. Klinci neće svjedočiti protiv njega. Bio je vrlo pažljiv. Imat će moj iskaz o napadu nožem, ali reći će da je bilo mračno i da nikako nisam mogao pouzdano vidjeti da je on to učinio, a to je i točno.«

Win je kimnuo. »Misliš li da će propjevati?«

»Da citiram tebe: >To je malo vjerojatno<«

»S druge strane, ako ga ja pronađem...« rekao je Win.

Myron se ponovno okrenuo prema malenoj pozornici u dvorani.

»Nisi za to«, rekao je Win.

»Znaš da nisam.«

»A ipak znaš što sam i čime se bavim.«

»Što je možda, ne znam, moglo biti u redu u prošlosti. U određenim okolnostima.«

»Ali ne u ovome našem vrlo novom svijetu?«

»Doista zagovaraš to da vlasti muče ljude kako bi se domogle informacija?«

»Bože presveti, pa ne«, rekao je Win.

»Samo ti osobno?«

»Da, upravo tako. Vjerujem u svoju prosudbu i motive. Vladi u tome ne vjerujem.«

»Za tebe vrijede druga pravila?«

»Da, naravno.« Win je malko nakrivio glavu. »Tebe to nekako zbunjuje?«

Myron je odmahnuo glavom. »Još nešto.«

»Što?«

»Dugo te nije bilo.«

Win nije rekao ništa.

»Ako se vratim«, rekao je Myron, »ne želim ponovno ostati bez tebe.«

»Čuo si Brooke.«

»Jesam.«

»Zeznuo sam stvar. Bez obzira na cijenu, moram joj pronaći sina.«

Sat kasnije, upravo kad su ulazili u Winov zrakoplov, Brooke je primila SMS. Pročitala ga je i zastala. Myron i Chick zastali su nakon još jednog koraka.

»Što je?« upitao je Chick.

»Nancy mi je poslala poruku.«

Dala je mobitel Chicku, a on je naglas pročitao poruku: »Radim ono što je najbolje za mojeg sina. I tvojeg. Vjeruj mi. Uskoro ćemo se opet javiti.« Chick se i dalje mrštio. »Što to znači, dovraga?«

Brooke je od njega uzela mobitel. Ponovno je pokušala nazvati Nancy, ali joj se ova nije javila. Poslala je i poruku, zatražila kakvo-takvo pojašnjenje ili pojedinosti. Ni na to nije bilo odgovora.

»Nikada joj nismo bili simpatični«, rekao je Chick. »Za otmicu je okrivila nas, iako smo i mi ostali bez djeteta.«

Sagnuvši se, ušao je u zrakoplov. Mee ih je dočekala u pripijenoj uniformi. Diskretno im se nasmiješila, kao što je i dolikovalo situaciji, te im uzela kapute.

»Drži se kao da smo mi krivi«, rekao je Chick supruzi. »To sam joj već rekao, znaš.«

»Da, znam, Chick. Nebrojeno puta.«

»Čak i prije svega ovoga. Mislim, Hunter je sad pijanac, ali zapravo je oduvijek ništarija. Sve mu je palo s neba. Neopisivo dosadan. Kao da razgovaraš sa stijenom. Ali Nancy... mislim, što ona tu još, dovraga pokušava izvesti?«

Nisu mu znali odgovoriti.

Chick se sada obratio Mee. »Koristi li netko spavaću sobu?«

»Na raspolaganju vam je, gospodine.«
»Izvršno. Možete mi donijeti malo vode?«
»Odmah, gospodine.«

Chick je iz džepa izvadio bočicu s tabletama. Izvadio je dvije, a onda, malo bolje promislivši, još jednu. Mee mu je donijela vodu. Popio je sve tri tablete i rukom pokazao prema sobi u stražnjem dijelu letjelice. »Bi li vam smetalo da...?«

»Samo naprijed«, rekla je Brooke.

Tri minute poslije već su čuli kako hrče. Mee je zatvorila vrata spavaće sobe i hrkanje se više nije čulo. Avion je pojurio pistom i vinuo se u zrak. Myron i Brooke sjedili su jedno do drugoga.

»Onda, kakvi su Winovi planovi?« upitala je.

»Želi prije policije uhvatiti Debelog Gandhija.«

Brooke je kimnula. »To bi bilo dobro. Misliš da je to izvedivo?«

»Da je ovdje, mislim da bi Win rekao: >Pretvarat ću se da to nisi pitala.<«

Ona se na te riječi nasmiješila. »Voli nas.«

»Znam.«

»A nema puno ljudi koje voli«, rekla je. »Ali kad te voli, onda je to i žestoko i utješno.«

»Više ni ne znam koliko mi je puta spasio život.«

»I ti njemu«, rekla je ona. »Pričao mi je. Upoznali ste se na Dukeu, zar ne?«

»Da.«

»Kada? «

»Na prvoj godini.«

»Reci mi... kakav ti je bio prvi dojam o njemu?«

Myron je pogledao u stranu i pokušao suspregnuti osmijeh. »Na Duke me dovezao tata. Bio sam nervozan, početak faksa i to... On se šalio, odvlačio mi pozornost. Sjećam se da mi je pomogao s useljenjem. Teglili smo hrpu stvari uz četiri kraka stuba. Ja sam mu neprestano ponavljao da mogu sam. Brinulo me što mi je rata u tako lošoj formi...«

Myron je odmahnuo glavom, vratio se na temu.

»U svakom slučaju, u domu u koji su me smjestili nalazio se studentski imenik s fotografijama. Sjećaš se toga?«

»O, da«, rekla je Brooke, a usne su joj se razvukle u osmijeh. »Mi smo sve pregledale i ocjenjivale dečke od jedan do deset.«

»Bože, kako si samo plitka, Brooke.«

»Da, istina.«

»Bilo kako bilo, tata i ja uzeli smo malu pauzu i počeli je pregledavati. Još se sjećam trenutka kad sam ugledao Winovu fotografiju - totalno plava kosa i plave oči, kao da pozira za naslovnicu časopisa *Umišljeni štreberko*. Imao je onaj oholi izraz lica. Znaš kako izgleda.«

Brooke ga je pokazala, savršeno oponašajući Wina.

»Da, točno to.«

»Kao da mu nema ravnoga na cijeloj kugli zemaljskoj.«

»Da, a ispod je pisao naziv snobovske škole iz koje je došao, kao i njegovo ime, u cijelosti. I tako sad to čitam - Windsor Horne Lockwood III. - i smijem se, pa pokazujem tati i on se smije, a ja kažem: >U ove četiri godine tog tipa neću ni vidjeti, a kamoli se s njim sprijateljiti.<«

Brooke se nasmiješila: »O, jasno mi je što želiš reći.«

»Upoznali smo se te večeri. Sve otada on mi je najbolji prijatelj.«

»Znači da kužiš što želim reći.«

»Naravno. Ljudi ga zamrže čim ga ugledaju. Smatraju ga arogantnim bogatim bijelim slabićem koji ne bi mogao zgaziti ni mrava.«

»Laka meta«, rekla je Brooke.

»Da. I Win se u početku uglavnom držao suzdržano. Mislim, odmah sam naslutio da u njemu postoji i nešto mračno. Čak i kad smo se upoznali na početnoj društvenoj orijentaciji.«

»Možda te to i privuklo.«

»Tatama?«

»Da. Njegov jin privukao je tvoj jang.«

»Moguće«, složio se Myron.

»I kad si pouzdano shvatio?« upitala je ona. »Mislim ono o njegovim... sposobnostima. Sjećáš se?«

Sjećao se. I predobro. »Na prvoj godini, možda mjesec dana nakon početka predavanja, skupina igrača američkog nogometa odlučila je Winu izbrijati glavu. Znaš kako to ide. Njegova im se kosa činila presavršenom. tako ravna i savršeno plava i sve ostalo.«

»Da.«

»I tako su jedne večeri provalili u njegovu sobu dok je spavao. Njih petorica, čini mi se. Četvorica da mu drže ruke i noge, a jedan da mu posve izbrije glavu.«

»Čovječe«, rekla je Brooke.

»Da.«

»I kako su prošli?«

»Recimo to ovako«, rekao je Myron. »Momčad je imala užasnu sezonu. Previše igrača bilo je na popisu ozlijeđenih.«

Brooke je odmahнула glavom. »Dobro je što je na našoj strani«, rekla je.

»Da.«

»Onda, koji nam je plan, Myrone?«

»Kao što je rekao Win. Koji se god užas dogodio tim dječacima, to nešto prebacilo se u London, ali je otpočelo u tvojoj kući. On je sada na jednoj strani. Mi na drugoj. Vraćamo se na početak. Pokušavamo otkriti što se sve moglo dogoditi.«

Brooke je malo promislila o tim riječima. »Nisam baš sigurna da u tome vidim neku svrhu. Mjesto zločina analizirali smo mali milijun puta.«

»Da, ali sada mu pristupamo iznova, iz nove perspektive. Sada vidimo i malo dalje naprijed. To je poput izleta automobilom kada ne znaš kamo ideš. Prošli tjedan znali smo samo polazište. Sada znamo i gdje je automobil bio prije tri dana. Stoga možemo pokušati još jednom.«

»Ne može škoditi...« složila se Brooke.

»Ali još je važnije da nekako dopremo do Patricka.«

»Da. «

»Ona poruka koju je Nancy poslala prije polijetanja... što kažeš na to?«

»Ne znam točno.«

»Čini mi se da joj Chick ne vjeruje. A ti?«

Brooke je još malo promislila o tome. »I ona je majka.«

»A to znači?«

»Da će u konačnici učiniti ono što je najbolje za njezino dijete. A ne moje.«

Mee je donijela vodu i ugrijane orašaste plodove. Čim je sve odložila, okrenula se i udaljila.

»Misliš da ne želi pomoći?« upitao je Myron.

»Ne, Nancy shvaća bol. Više nego itko, rekla bih. Ali vlastiti su interesi moćan motiv. Kao i majka koja se brine za dijete. U poruci je napisala:

> Radim ono što je najbolje za mojeg sina. I tvojeg.< Nije napisala: Radim ono što je najbolje za naše sinove.< Shvaćaš?«

»Da.«

»Što ćemo onda učiniti?«

»Učinit ćemo ono što je najbolje za tvog sina«, rekao je Myron. »I njezinog.«

12.

Nakon što su sletjeli, Brooke je dočekala još jedna Nancyna poruka: Svratit ćemo k vama sutra u 9 ujutro, može?

Brooke je poruku pročitala Myronu i Chicku.

»Tko su to, dovraga, >oni<?« rekao je Chick.

»Nemam pojma.«

»Pitaj je.«

»Mislim da bismo trebali pričekati«, rekla je Brooke. »Imam dojam da bi je to moglo prestrašiti.«

»Kako?« upitao je Chick.

»Ne znam... Myrone?«

»Mislim da bi trebalo pričekati«, rekao je Myron.

Brooke je utipkala odgovor: U redu, vidimo se sutra.

Čekale su ih dvije limuzine, jedna za bračni par Baldwin, druga za Myrona. Brooke je zastala prije nego što će ući i okrenula se prema Myronu. »I ti bi sutra trebao doći. Spasio si im sina. Dužnici su ti.«

Myron u to baš nije bio uvjeren, ali je rekao: »U redu.«

Čekao je da mu Brooke i Chick u limuzini iziđu iz vidokruga, a onda se uputio prema drugoj limuzini. Kad je sjeo straga, vozač je rekao: »Sve je dogovoreno. Ja ću ostati uz vas cijelu noć.«

»Super.«

»Znači, u srednju školu?«

Myron je pogledao na sat. »Da, to bi trebalo biti to.«

Udobno se zavalio. Svijet će se sutra po svoj prilici raspasti, no večeras će, ako već ne pun života i optimističan, biti barem koliko-toliko normalan. Bilo je pola sedam navečer kad su došli do parka ispred srednje škole. Taj ovalni zeleni prostor, duljine kojih osamsto metara, u kojem je mjesno stanovništvo voljelo trčati, žustro hodati ili samo ogovarati, lukavo je nazvan »Krugom«, jer... zašto ne, nije baš daleko od oblika pravog kruga. Na suprotnoj strani ulice nalazilo se sjedište gradske policije. Gradska knjižnica bila je dolje desno kad biste ušli u Krug. Rekreativski centar gore desno. Gradska crkva zauzimala je velik dio lijeve strane, a na gornjem dijelu ovalnog prostora, ravno i u sredini, ako baš hoćete, nalazila se velika gradska srednja škola.

Ključna riječ bila je »gradska«.

Vozač je stao kraj sportske dvorane. Myron je otvorio teška metalna vrata i ušao. Dvorana je bila prazna i mračna. To ga je iznenadilo, no onda se prisjetio da je nova dvorana izgrađena iza igrališta za američki nogomet. Ta dvorana koja je Myronu toliko značila sada je bila »stara dvorana«. Tako je i izgledala. Izgledala je kao da je stara stotinu godina. Kao nešto u čemu bi se trebale nalaziti košare s breskvama, a ne koševi za košarku.

Myron je prešao nekoliko koraka koji su odjeknuli na starome parketu. Na trenutak se zaustavio na središtu terena. Onaj dobro poznati miris znoja još je lebdio u zraku. Ovdje vjerojatno i dalje imaju tjelesni, ili je taj miris, pomiješan s nekim snažnim profesionalnim sredstvom za čišćenje, zauvijek ostao u drvu? Nekima je taj miris vjerojatno odvratn. Myronu je gotovo božanstven.

Mirisi čovjeka vraćaju u prošlosti. »Deja vu« je preslab izraz što je Myron sada proživljavao. Polagano se okretao, upijajući sve oko sebe. Pogledao je zid od opeka iznad vrata. Natpis je i dalje bio na istome mjestu.

NAJBOLJI STRIJELCI SVIH VREMENA

1. MYRON BOLITAR

Uspomene su ga obuzele toliko snažno i brzo da je zamalo pao na leđa. Stare i klimave tribine bile su sklopljene kraj zida, no u Myronovim mislima bile su razvučene poput harmonike i prepune. On je sada vidio nekadašnje suigrače i trenere, te je na trenutak pokušao proračunati koliko je sati proveo u toj dvorani, razmišljao o tome kako je sve ovdje išlo toliko dobro, ovdje na ovome parketu, unutar granica košarkaškog igrališta. Sport bi trebao biti odraz života, životna pouka, ispit izdržljivosti i snage, velika priprema za stvarni svijet. Tako vam uvijek govore. No u Myronovu slučaju nije bilo tako.

Izišao je i našao se na sunčevoj svjetlosti. Vratio se do limuzine. »Pogrešna dvorana«, rekao je Myron. »Čini mi se da je nova s druge strane nogometnog igrališta.«

Vozač ga je odvezao do nove dvorane. Kad je otvorio vrata, začuo je ugodan zvuk košarkaške lopte za vrijeme dribljanja i dobro poznatu škripu tenisica na podlozi. Ugodna glazba. Nova dvorana bila je ultramoderna, što god to značilo. Imala je snažnu rasvjetu i atraktivne semafore, kao i udobna sjedala s naslonom. Sve je blistalo. Ali miris - ta mješavina znoja i sredstava za čišćenje - ipak se osjetio i ondje. Myron se zbog toga nasmiješio.

Muška srednjoškolska ekipa igrala je trening-utakmicu, pola ekipe bilo je u bijelim, a pola u zelenim dresovima. Myron je sjeo u prvi red, gledao i trudio se da se previše očito ne smiješi. Bili su to dobri igrači, u boljoj formi i snažniji nego u njegovo doba. *Lanceri* su u toj sezoni zasada bili bez poraza i govorkalo se da bi mogli nadmašiti pobjednički niz postavljen prije više od dvadeset pet godina, kada je na tom terenu igrao posljednji član najbolje momčadi odabrane iz cijele zemlje.

Da, dobro ste pretpostavili.

Dobri igrači trčali su amo-tamo tim terenom, neki čak i izvrsni, no jedan se izrazito isticao među ostalima.

Učenik drugog razreda po imenu Mickey Bolitar. Myronov nećak.

Mickey je došao do kuta terena, tintom se oslobodio protivnika, uzeo loptu, odglumio da se sprema baciti tricu, pa svom snagom došao do koša i zakucao. Pokreti tog klinca bili su prava poezija. Bilo je praktički nemoguće odvojiti pogled od njega. To se odmah vidjelo. Ta veličina. Myron se zagledao u nećakovo lice i odmah uočio da je, kako se obično kaže, »u zoni«, koncentriran, ali istovremeno opušten, nabrijan, ali i opušten, kako god to htjeli točno objasniti, ali sve se zapravo moglo sažeti u jednu riječ.

Dom.

Baš kao i njegov stric nekada davno. Mickey se na terenu osjećao kod kuće. Teren je imao smisla. Na terenu čovjek može imati nadzor nad životom. Ima prijatelje, ima neprijatelje, ima loptu i ona dva obruča. Ondje postoje pravila. Dosljednost. Ondje si to što jesi. Ondje si siguran.

Ondje si doma.

Trener Grady sad je uočio Myrona i odmah mu prišao. Neke se stvari možda mijenjaju. Neke ne. Trener je i dalje nosio majicu s ovratnikom i izvezenim logotipom na džepu, kao i kratke hlače koje su mu bile malčice preuske. Myronu je stisnuo ruku, pa ga zagrlio.

»Predugo se nismo vidjeh«, rekao je Myron.

»Da.« Trener Grady raširio je ruke. »Što kažeš na novu dvoranu?«

Myron je na trenutak pogledao uokolo. »Nekako mi nedostaje stara, znaš...«

»Znam.«

»S druge strane, možda smo samo stari i čangrizavi.«

»I to je moguće.«

»Možda bih trebao stajati na trijemu i vikati na klince da mi se maknu s travnjaka.«

Obojica su se sad okrenula prema terenu, gledajući utakmicu. Micky je ponovno odglumio šut za tricu, time privukao protivničkog beka, pa dodao loptu suigraču u sredini i tako mu omogućio jednostavno polaganje.

»Jedinstven je«, rekao je Grady.

»Da.«

»Čini mi se da bi mogao biti bolji i od tebe.«

»Šuti.«

Trener Gradv nasmijao se i zazviždao. Dečki su prestali igrati i Mickey je prvi put prestao misliti na igru, te je primijetio strica. Nije mu mahnuo. Ni Myron njemu. Trener ih je pozvao u krug na središtu terena, kratko ih pohvalio i rekao: »Ruke.« Svi su spojili dlanove u središtu kruga i povikali: »Za ekipu!« a zatim otišli na tuširanje.

Mickey je sada pritrčao Myronu. Oko vrata mu je visio ručnik. Myron je ustao. Mickyju je bilo šesnaest godina i bio je malo viši od Myrona. možda oko metar devedeset šest. Nije se često smijeshio, barem pred stricem, no, s druge strane, njihov je odnos, koliko god bio kratkotrajan, do nedavno bio napet.

Mickey se sada smiješio.

»Imaš ulaznice?« upitao je Mickey.

»Čekaju nas na blagajni.«

»Samo da se na brzaka otuširam. Odmah se vraćam.«

Otrčao je prema svlačionici. Dvorana se ispraznila. Myron je uzeo neku ostavljenu loptu i izišao na teren. Zastao je na liniji za slobodna bacanja. Triput je odbio loptu od poda. Prsti su i nesvjesno pronašli urezane linije. Bacio je loptu uz idealnu vrtnju. Koš. Pa još jednom. Pa još.

Vrijeme je prolazilo. Nemoguće je odrediti koliko vremena.

»Myrone?«

Bio je to Mickey.

Izišli su i krenuh prema parkiralištu. Mickey je zastao čim je ugledao limuzinu.

»Idemo time?«

»Da. To nije dobro?«

»Malo razmetljivo.«

»Da, tako je.«

Mickey je pogledao uokolo, da se uvjeri da u blizini nema nikoga od njegovih prijatelja. Kad se uvjerio da je zrak čist, njih dvojica sjeli su na stražnje sjedalo. Mickey se nagnuo naprijed i pružio ruku vozaču. »Ja sam Mickey.«

»Stan«, rekao je vozač. »Drago mi je, Mickey.«

»Također «

Mickey se naslonio i zakopčao pojas. Automobil je krenuo. »Mislio sam da si na putu i da večeras ne idemo«, rekao je Mickey.

»Upravo sam se vratio.«

»Gdje si bio?«

»U Londonu«, odgovorio je Myron. »Kako su baka i djed?«

Mislio je na Ellen i Alana Bolitara, svoje roditelje. Oni će sljedećih nekoliko dana provesti kod Mickeyja.

»Dobro.«

»Kada ti se roditelji vraćaju?«

Mickey je slegnuo ramenima i pogledao kroz prozor. »Navodno su otišli na tri dana.«

»A onda?«

»Bude li sve kako treba, mama može biti kod kuće i samo dolaziti na polikliniku.«

Myron je po Mickyjevju tonu zaključio kako je bolje da dalje ne zapitkuje. Tako je i postupio. Za promjenu.

Vožnja do samog središta Nevvarka trajala je pola sata. Dvorana Prudential Center poznata je i kao Stijena, a taj naziv odnosi se na Gibraltarsku stijenu, stjenovitu uzvisinu koja se nalazi na logotipu dvorane. Ondje su hokej igrali Devilsi iz New Jerseyja i to je bilo uglavnom sve što se tiče profesionalnih momčadi. Netsisu se na koncu preselili u Brooklyn, napustivši korijene, no Myronje ovdje odgledao hrpu košarkaških susreta sveučilišnih momčadi, te Springsteena, i to dvaput.

Myron je podignuo ulaznice. Dobili su i plastificirane propusnice za *backstage*.

»Dobra mjesta?« upitao je Mickey.

»Uz ring.«

»Zgodno.«

»Tvoje se tete brinu za nas, to dobro znaš.«

Večerašnja zabava: profesionalni hrvai.

Nekoć davno, prije nego što su zahvaljujući internetu slike oskudno odjevenih žena postale lako dostupne svima, tinejdžeri su nedjeljom ujutro na lokalnim postajama tražili uzbuđenja u liku hrvai. Prije glavnog večerašnjeg događaja, organizatori su zamislili mali povratak upravo u te dane, u dane Čudesnih hrvai (koje su se inače željele nazvati i malo provokativnije, ali su ih lokalne postaje natjerale da se predomisle] i nekih od najomiljenijih zvijezda.

Cijela organizacija ženskih hrvai prestala je postojati još davno, no netko, a ponajviše Myronova prijateljica i nekadašnja poslovna partnerica, Esperanza Diaz, ponovno ju je oživila. Nostalgija je kucala na velika vrata, Esperanza, u doba najveće slave poznata kao »Mala Pocahontas, indijanska princeza«, nadala se da će na tome nešto i zaraditi. Pritom nije angažirala seksi mlade hrvai koje bi zaludile tinejdžere. To tržište već je bilo prezasićeno.

Ovo su stoga bile »zrele tigric« profesionalne hrvai scene.

Seniorska konkurencija u profesionalnome hrvanju. A zašto ne? U golfu veterani privlače brojnu publiku. U tenisu također. Susreti sa starim glumcima iz televizijskih serija iz sedamdesetih godina, s potpisivanjem autograma, popularniji su nego ikada. Pogledajte samo raspored rock-koncerata na najatraktivnijim pozornicama - Rolling Stones, Who, Steely Dan, U2, Springsteen - i shvatit ćete da ili mladost više nije popularna ili da mladi možda nemaju viška novca.

Zašto to onda ne iskoristiti ?

Večeras je u toj konkurenciji na programu bila ekipa koju su činile Mala Pocahontas i Velika Mama.

Odnosno Esperanza Diaz i Velika Cyndi.

Kad su ušle u ring - Esperanza i dalje u nevjerovatno oskudnome bikiniju od antilopa s uzorkom leopardova krzna i vrpcama upletenima u kosu. Velika Cyndi, visoka metar devedeset osam, teška stotinu trideset pet kilograma, utegnuta u nekakav kožni korzet i s pravom perjanicom poglavice na glavi - svi su počeli oduševljeno klicati.

Mickey je pogledao desno, da vidi njihove protivnice kako izlaze iz tunela. »Koji je to sad...?«

Publika je počela zviždati.

I upravo je time nova uprava ispitivala granice. Ako su se Esperanza i Velika Cyndi po dobi mogle svrstati u kategoriju »MILF«, njihove zle protivnice - »Dame i gospodo, molim pljesak za Osovinu zla, Komunisticu Connie i Željeznu Irene!« - više su pripadale kategoriji

»GILF«.

Za one koji možda slabije kuže skraćeniice za kategorije seksualno privlačnih žena, *M* se odnosi na majke, a *G* na bake.

Ipak, Komunistica Connie ponosno je (ili prkosno] odjenula isti superprijeni i superoskudni crveni kostim s kineskim zvijezdama i slikama Mao Ce-tunga u kojem se proslavila, dok je Irene bila u dvodijelnom kostimu sa starim sovjetskim srpom na poprsju.

Mickey je počeo nešto tipkati po mobitelu.

»Što radiš?« upitao ga je Myron.

»Nešto tražim.«

»Što?«

»Samo trenutak.« A onda: »Ovdje piše da su Komunistici Connie sedamdeset četiri godine.«

Myron se nasmiješio. »Ali izsleđa suner, zar ne?«

»Pa, da, valjda.«

Mickey to ne kuži. S druge strane, tek mu je šesnaest. Myron je Connie gledao kao desetogodišnjak, pa je možda još uvijek gleda tim dječaćkim očima, onako kako omiljene bendove i dan-danas slušamo dječjim ušima. Svejedno. Dok su tako sjedili i gledali predstavu u ringu, Myron je jeo kokice.

»Teta Esperanza trebala bi, znači, biti nekakva Indijanka?« upitao je Mickey.

»Da.«

»Ali zapravo je hispanskog porijekla, zar ne?«

»Da.«

»A Velika Cyndi...?«

»Tko bi to znao...«

»Ali nije Indijanka.«

»Ne, nije.« Myron ga je pogledao. »Kod ovakvog hrvanja malo je toga politički korektno.«

»Prije bi se reklo da je skoro sve vrlo bezobzirno.«

»Da, tako nekako. To je jednostavno uloga koju glume. Zgroženost možemo čuvati za sutra.«

Mickey je uzeo nekoliko kokica. »Dvojici suigrača rekao sam da poznajem Malu Pocahontas.«

»Bit će da ih se to jako dojmilo.«

»I jest! Jedan kaže da njegov tata i dalje ima njezin poster u sobi u kojoj ima malu teretanu.«

»A i to je po svoj prilici politički nekorektno.«

Velika Cyndi imala je toliko šminke da se s njom nije mogla mjeriti ni grupa Kiss. S druge strane, toliko šminke nosila je i izvan ringa. Velika Cyndi izvela je brz pokret u blizini kuta ringa, šćepala Connie oko vrata, tako da joj je posve blokirala glavu, držeći je u pregibu lakta, a onda je, slobodnom rukom, Myronu poslala poljubac.

»Obožavam vas, gospodine Bolitar«, doviknula je.

Mickeyja je to oduševilo. Kao i ostale gledatelje. Kao i, da, Myrona.

Cijela ta priredba zapravo je počivala na uspomenama, kao kad želite da vaš omiljeni bend svira stare hitove. A četiri hrvačice publici su sada pružile upravo to.

Mala Pocahontas oduvijek je bila miljenica publike. Uvijek je pobjeđivala zahvaljujući vještini, onako gipka, sitna i zgodna, poskakivala i plesala ringom, jurcala amo-tamo, oduševljavajući gledatelje, kada bi neka njezina izopačena protivnica nekom varkom preokrenula

situaciju. To varanje obično je poprimalo oblik ili bacanja pijeska u oči Male Pocahontas Esperanza je izvrsno glumila »oči koje neizdrživo peku«] ili služenja svima mrskim »stranim predmetom« zahvaljujući kojem je protivnica postajala bespomoćnom.

Te su večeri Komunistica Connie i Željezna Irene iskoristile oba trika.

Budući da je Velikoj Mami pozornost odvuкао potkupljeni sudac, zaveden time što mu je Komunistica Connie obećala razne usluge seksualne prirode, Željezna Irene posegnula je za bacanjem pijeska u oči, dok je Komunistica Connie Esperanzu udarila u bubreg nekim nepoznatim predmetom. Mala Pocahontas našla se u velikim nevoljama! Dvije zle hrvačice sada su se udružile protiv nje - što također nije bilo dopušteno! -nemilice je udarajući, dok je publika sve glasnije tražila da netko pomogne sirotoj ljepotici, a Velika Mama tek sa zakašnjenjem shvatila što se događa, pa je izgurala suca iz ringa i spasila seksi junakinju, tako da su se njih dvije sada zajedno suprotstavile Osovini zla.

Neopisivo zabavno.

Publika je oduševljeno ustala i počela klicati. I Myron i Mickcy navijali su zajedno s ostalima.

»Onda, što si radio u Londonu?« upitao je u jednom trenutku Mickey.

»Pomagao jednom dugogodišnjem prijatelju.«

»S čime?«

»Pokušavali smo pronaći dva nestala klinca.«

Mickey se okrenuo prema njemu, odjednom ozbiljna izraza lica. »Nije jedan od njih pronađen?«

»To si vidio?«

»Bilo je u nekim vijestima. Nekakav Patrick.«

»Patrick Moore.«

»Moj vršnjak, zar ne? Nestao kao šestogodišnjak?«

»Tako je.«

»A drugi?«

»Rhys Baldwin.« Myron je odmahnuo glavom. »I dalje ga tražimo.«

Mickey je s nelagodom progutao slinu, pase vratio gledanju meča. U ringu je Mala Pocahontas upravo oborila Željeznu Irene podmetnuvši joj nogu. Komunistica Connie već je bila na tlu dok je - svi su bili u nevjerici - Velika Mama stajala na najvišem konopcu.

»Veliko finale«, rekao je Myron, smiješeći se.

Naoko usuprot zakonima fizike. Velika Mama savila je koljena i s konopca skočila visoko u zrak. Svi su suspregnuta daha gledali kako, gotovo kao u usporenoj snimci, velikom brzinom pada i to ravno na obje protivnice, uz jasno čujan tresak.

Obje protivnice bile su nepomične.

Kad je Velika Mama ustala, svi su već napola očekivali da su obje tek nekakve palačinke na platnu ringa, poput plastelina ili spljoštenih likova u kakvom crticu. Velika Mama okrenula je Connie. Pocahontas je okrenula Irene. Zajedno su ih tako držale nepomične na leđima, a spiker je objavio: »Pobjednice i još uvijek šampionke, iz rezervata izravno u vaše srce! Molim veliki pljesak za Malu Pocahontas i Veliku Mamu!«

Cijela dvorana bila je na nogama, a Velika Cyndi podignula je Esperanzu na ramena. Mahale su i dijelile poljupce, uživajući u gromoglasnom pljesku.

A onda je počeo sljedeći obračun.

13.

Sat vremena poslije, Myron i Mickey pokazali su propusnice i uputili se u garderobu. Velika Cyndi, i dalje u kožnome korzetu i s perjem na glavi, pritrčala je Myronu, kličući: »O, gospodine Bolitar!«

Šminka joj je već bila umrljana, tako da joj je lice nalikovalo na kutiju s pastelama predugo ostavljenu kraj kamina.

»Bok, Velika Cyndi.«

Ona ga je obavila debelim rukama i snažno privila, pritom ga čak malco pridignuvši s poda. Velika Cyndi i dalje je bila oznojena, a kad bi vas zagrlila, bilo je to sveobuhvatno i potpuno, kao da vas je obavila vlagu u kakvom podrumu.

Myron se nasmiješio, uživajući u svemu. Kad ga je napokon pustila, rekao je: »Sjećaš se mojeg nećaka.«

»O, gospodin Mickey!«

Velika Cyndi i njega je jednako zagrlila. Mickey je izgledao pomalo zbunjeno - bilo je to uistinu jedinstveno iskustvo za neiskusne, ali se dobro držao. »Hej, Cyndi, bile ste super.«

Ona ga je pogledala ispod oka. »Cyndi?«

»Ispričavam se. Velika Cyndi.«

To joj se već sviđjelo. Velika Cyndi bila je Myronova tajnica dok su on i Esperanza imali sportsku agenciju. Uvijek je bila sklonija formalnome oslovljavanju, pa je Myrona uvijek zvala g. Bolitar i od sviju uvijek tražila da je zovu Velika Cyndi, a ne samo Cyndi. Čak je bila i službeno promijenila ime, tako da se sada i službeno zvala Velika Cyndi.

»Gdje je Esperanza?« upitao je Myron.

»Ima susrete s VIP-ovima«, odgovorila je Velika Cyndi. »Užasno je popularna, znate.«

»Da, znam.«

»A ti su uglednici uglavnom muškarci, gospodine Bolitar.«

»Da.«

»Ulaznice plaćaju po petsto dolara. I za to se mogu slikati s Malom Pocahontas. Iako je činjenica da i ja imam svoje obožavatelje.«

»O, to znam.«

»Ja naplaćujem tisuću, gospodine Bolitar. Malo sam izbirljivija.«

»To je dobro znati.«

»Jeste li za zeleni smoothie? Ne izgledate mi baš najbolje, gospodine Bolitar.«

»Ne, hvala.«

»Gospodine Mickey?«

Mickey je uzdignuo ruku. »Ne, hvala.«

Malo kasnije, u prostoriju je ušla Esperanza, s kućnim ogrtačem omotanom oko bikinija od antilopa. Mickey je brzo ustao. To je jednostavno bilo tako. Esperanzin izgled jednostavno je nekako tjerao sve muškarce i mladiće na nesvjesnu reakciju. Ta njezina ljepota čovjeka je nekako podsjećala na zalazak sunca na Karibima ili na šetnje plažom obasjanom mjesecinom.

»O, baš je lijepo od tebe što si ustao, Mickey.«

Esperanza se namrštila prema Myronu, koji je baš namjerno ostao sjediti. Kratko je poljubila Mickeyja u obraz. Mickey joj je čestitao na izvršnome nastupu. Myron je sjedio i čekao. On i Esperanza dugo su bili bliski prijatelji. Ona je radila kod njega u sportskoj agenciji, navečer studirala pravo, te mu u konačnici postala poslovnom partnericom. On ju je dobro znao. I ona njega.

Stoga je čekao.

Nakon malo čavrljanja, Esperanza je uhvatila Mickeyja za ruku. »Bi li ti smetalo da nakratko popričam s tvojim stricem?«

»Ne, ni slučajno.«

»Dođite, gospodine Mickey«, rekla je Velika Cyndi, pozivajući ga za sobom. »Komunistica Connie uočila te u prvome redu i rekla je da bi te željela upoznati.«

»Pa, ovaj... u redu.«

»Kaže da izgledaš - točno prenosim njezin izraz - >slasno<.«

Mickey je probljedio, ali je ipak izišao za njom.

»Dobar je mali«, rekla je Esperanza.

»Istina.«

»Je li te sad već prestao mrziti?«

»Da, mislim da jest.«

»A kako su mu roditelji?«

Myron je uzdignuo ruku, okrenuo šaku lijevo, pa desno i rekao: »Vidjet ćemo.«

Esperanza je zatvorila vrata. »Bio si. znači, u Londonu.«

»Da.«

»Nisi mi rekao da ideš onamo.«

»Doznao sam u posljednji tren.«

»A u vijestima sam vidjela da je u Londonu pronađen jedan nestali dječak.«

»Da.«

»Ali ne Winov rođak.«

»Ne«, rekao je Myron. »Drugi mali. Patrick Moore.«

»Čitala sam i nešto o velikoj eksploziji na mjestu gdje je pronađen taj mali. Navodno je srušen cijeli zid.«

»Znaš Wina«, rekao je Myron. »Nije baš od onih koji paze na sitnice.«

Esperanza ga je sad pogledala u oči. »Znači da je istina? Zbilja si se vidio s Winom?«

»Da. Pozvao me u pomoć.«

»Je li on dobro?«

»Je li ikada bio dobro?«

»Znaš na što mislim.«

»Izgleda mi u redu.«

»Znači da sve one glasine o tome da je skrenuo i da živi kao pustinjač...?«

»Sam je pokrenuo te glasine.«

Myron joj je prepričao sve što se dogodilo. Esperanza mu je sjedila nasuprot i slušala. On se tako prisjetio boljih dana, kada su bili mladi i tek počinjali, pa su tako satima i satima razgovarali o ugovorima i sponzorstvima. Esperanza je godinama bila dio Myronovc svakodnevice. I to mu je sada nedostajalo.

Kad je završio, ona je odmahнула glavom. »Nešto tu ne štima.«

»Znam, baš tako, zar ne?«

»I sutra ćete se vidjeti s malim kojeg si spasio?«

»Nadamo se.«

»Znaš, Velika Cyndi i ja s time ti možemo pomoći.«

»Mogu sam. Vas dvije imate previše posla.«

»Nemoj mi to raditi, Myrone.«

»Što? Moraš se brinuti za posao.«

»Posao mogu voditi bez problema. Velika Mama i Mala Pocahontas su u rotaciji, tako da

nastupaju povremeno. Možemo biti slobodne kad god ti zatrebamo.« Esperanza se nagnula prema njemu. »Riječ je o Winovu rođaku i želim sudjelovati. Kao i Velika Cyndi. Nemoj nas isključiti iz toga.«

Myron je kimnuo. »U redu.« A onda: »Usput, gdje je Hector?«

Lice joj se smrknuo, dok se u riječima začuo gnjev. »S ocem.«

»Ah... Po tvojem tonu reklo bi se da bitka za skrbništvo baš i ne ide kako treba.«

»Tom ima određeni utjecaj na suca. Vjerovao ili ne, zajedno igraju golf.« »Ne možeš ishoditi promjenu suca?«

»Moj odvjetnik kaže da ne. Zamisli što tvrdi Tom.«

»Što?«

»Da živim...« - Esperanza je prstima pokazala navodne znakove -»> lascivno <.«

»Jer se profesionalno baviš hrvanjem?«

»Jer sam biseksualka.«

Myron se namrštio. »Stvarno?«

»Da.«

»Ali biseksualnost je sad već tako normalna.«

»Znam«, rekla je Esperanza.

»To je praktički klišej.«

»Znam. Osjećam se tako staromodno.«

Okrenula se od njega.

»Znači, gadno je?«

»Mogla bih ostati bez njega, Myrone. Znaš Toma. On je jedan od onih gospodara svemira, bez milosti. Nije riječ o tome što je ispravno ili pogrešno, ni što je istina. Njemu se sve vodi samo na pobjede. Samo da me porazi, bez obzira na cijenu.«

»Mogu ja kako pomoći?«

»Odgovori mi na jedno pitanje.«

»Koje?«

»Znao si da je gad, zar ne?«

Myron je šutio.

»Kako si mi onda dopustio da se udam za njega?«

»Činilo mi se da se nemam pravo miješati«, rekao je Myron. »A tko se onda imao pravo miješati?«

Buum! Ostao je bez teksta. Esperanza je još nekoliko trenutaka samo piljila u njega. Nije imala obitelj. Imala je jedino Myrona, Wina i Veliku Cyndi. »Bi li me bila poslušala?« upitao je Myron.

»Otprilike kao što si ti mene slušao kad sam ti govorila koliko je Jessica užasna.«

»Na kraju sam progledao.«

»O, da, jesi. Nakon što te nogirala i udala se za drugoga.« Esperanza je uzdignuta ruku.

»Oprosti, krivo. Samo sam nadržkana.«

»Nema frke.«

»Osim toga, sada imaš Terese.«

»A ona ti je po volji.«

»Obožavam je. Kad bih je mogla natjerati da promijeni orijentaciju, preotela bih ti je.«

»Laskaš mi«, rekao je Myron.

»Čekaj malo...«

»Što?«

»Ako se Win vratio, znači li to da ti više nisam kuma?« »Nisi ni bila«, rekao je Myron.

»Znaš da muškarac mora imati kuma.«

»To je tako seksistički.«

»Ali Terese i ja željeli smo te nešto zamoliti.«

»Što?«

»Voljeli bismo da vodiš obred.«

Esperanzu nije bilo lako zapanjiti. Sad je bila posve zatečena. »Zbilja?« »Da. Moraš se zaređiti na internetu ili tako nešto, ali doista želimo da nas ti vjenčaš.«

Esperanza je rekla: »Baš si gad.«

»Kako?«

»Moram odraditi još jedan susret s VIP-ovcima, a sad ću se rasplakati.« »Ne, nećeš. Žilava si ti.«

»Istina.« Ustala je i krenula prema vratima. »Myrone?« »Da.«

»Koliko je puta Win tražio pomoć?«

»Mislim da je ovo prvi put.«

»Moramo pronaći Rhysa«, rekla je Esperanza.

Na povratku kući Mickey je uglavnom šutio.

Stric i nećak nisu se baš uvijek najbolje slagali. Mickey je krivio Myrona za velik dio toga što se dogodilo njegovim roditeljima. Na određeni način to je bilo i točno. Esperanza se pitala zašto se Myron nije umiješao i upozorio je na Toma. A razlog je bio povezan i s Mickeyjem. Jednom davno Myron se umiješao kad je njegov brat (i Mickeyjev otac) Brad htio pobjeći s teniskim čudom od djeteta (i Mickeyjevom majkom) Kitty Hammer.

Ta je odluka, iako donijeta u najboljoj namjeri, izazvala pravu katastrofu.

»Taj mladić koji je nestao...« rekao je Myron, »tvojih je godina.«

Mickey je gledao kroz prozor. Proživio je i previše toga za svoju dob -nestabilno odrastanje, majčina ovisnost o drogi, očevo bizarni povratka iz groba. Činilo se da je i Mickey naslijedio bolitarovski gen »junačkog kompleksa«. Učinio je mnogo toga dobrog u vrlo kratkome vremenu. Myron je zbog toga bio podjednako i ponosan i zabrinut.

»Nekako sam mislio da bi mi ti mogao pomoći dokučiti kako razmišlja«, rekao je Myron sada nećaku.

»Stvarno?«

»Da.«

Mickey je načinio grimasu. »Kad imam posla s nekim tko je prevalio četrdesetu, to onda znači da bih sve spoznaje o njemu trebao tražiti od tebe?«

»Pošteno...« rekao je Myron.

»Otet je kada... prije deset godina?«

»Tako je.«

»Znaš li išta o tome gdje je bio cijelo to vrijeme?« upitao je Mickey.

Myron je odmahnuo glavom. »Samo da smo ga zatekli na ulici, gdje se prostituirao.«

Tišina

»Myrone?«

»Da.«

»Ispričaj mi sve, dobro?«

Myron mu je ispričao cijelu priču. Mickey ga nije prekidao. »Patrick je, znači, sada kod kuće«, rekao je Mickey.

»Da.«

»I ti bi se s njim sutra trebao vidjeti.«

»Tako je dogovoreno.«

Mickey je protrljao bradu. »Javi mi ako susret ne prođe kako treba.«

»Zašto misliš da bi se to moglo dogoditi?«

»Tek tako.«

»A što ćeš tada učiniti?«

Mickey nije odgovorio.

»Ne želim da se miješaš u ovo, Mickey.«

»Riječ je o nestalome tinejdžeru, Myrone. Kao što si rekao, možda bih mogao imati određene spoznaje.«

14.

Myron se automobilom uspinjao kraj vila novopečenih bogataša, toliko velikih da je čovjek stjecao dojam da su dobivale nekakav hormon rasta. Travnjaci su bih pretjerano njegovani, živice podšišane pretjerano precizno. Sunce je sjalo kao da je netko pritisnuo nekakvu tipku i uključio ga. Opeke su bile besprijeckorno izbljedjele, presavršeno, samo pojačavajući lažni izgled cijeloga kvarta koji je podsjećao na Las Vegas ili Disnejdand. Nitko nije imao asfaltirani prilaz kući. Ti su prilazi bih pokriveni nekakvim skupim vapnencem preko kojeg se čovjeku bilo gotovo žao voziti, zbog straha da ga nekako ne uništi. Sve je odisalo bogatstvom. Myron je otvorio prozor, očekujući da će čuti prikladnu glazbenu pozadinu za tako idealno okruženje, možda Bacha ili Mozarta, no čula se samo tišina, a ona je zapravo, kad je bolje promislio, bila idealna zvučna kulisa za takvo naselje. Kuće su bile prelijepe i slikovite, odisale toplinom kakvog lanca motela.

U ulici je bilo nekoliko kombija televizijskih postaja, iako ne onoliko koliko ih se moglo očekivati. Vrata u ogradi bila su otvorena, pa je Myron skrenuo na prilaz vili obitelji Baldwin, da, popločen kamenom. Bilo je pola devet, pola sata prije dogovorenog susreta s obitelji Moore. Myron je izišao iz automobila. Trava je bila toliko zelena da se zamalo sagnuo da opipa je li možda svježe obojena.

Prema njemu je pojurila labradorica boje čokolade. Toliko je uzbuđeno mahala repom da joj je stražnji dio to jedva pratio. Posljednjih nekoliko metara do njega se praktički doklizala. Myron se spustio na koljeno i pošteno je počeškao iza ušiju.

Neki mladić - Myron je procijenio da bi mu moglo biti dvadeset godina -došao je za njom. U ruci je držao povodnik. Imao je dugačku i valovitu kosu, onakvu kakvu moraš neprestano zabacivati kako ti ne bi išla u oči. Na sebi je imao crni pripijeni komplet za trčanje s tamnoplavim rukavima, jednake nijanse kao i tamnoplave tenisice. Myronu se učinilo da u njegovim crtama lica možda nazire ponešto i od jednog i od drugog roditelja.

»Kako ti se zove pas?« upitao je Myron.

»Chloe.«

Myron je ustao. »Ti si zasigurno Clark.«

»A vi Myron Bolitar.« Prišao mu je za korak i pružio ruku. Myron ju je stisnuo. »Drago mi je.«

»Također«, rekao je Myron.

Myron je u sebi brzo izračunao. Clark je Rhysov stariji brat. U vrijeme otmice bilo mu je jedanaest godina, što znači da je sada dvadesetjednogodišnjak.

Još nekoliko trenutaka njih su dvojica s nelagodom stajali u tišini. Clark je pogledao desno, pa lijevo, pa se usiljeno nasmiješio.

»Studiraš?« upitao je Myron, tek tako da nešto kaže.

»Da, na trećoj sam godini.«

»Gdje?«

»Na Columbiji.«

»Izvršno sveučilište«, rekao je Myron, tek tako da nešto kaže. »Već imaš glavni smjer koji ćeš diplomirati ili je to još jedno naporno pitanje koje postavljaju samo odrasli?«

»Politologija.«

»Ah...« rekao je Myron. »To sam i ja diplomirao.«

»Super.«

Još malo nelagodne tišine.

»Imaš kakvu predodžbu o tome što želiš raditi nakon diplome?« upitao je Myron, jer nije znao smisliti ništa otrcanije, ni gluplje kao pitanje jednom dvadesetjednogodišnjaku.

»Baš nikakvu«, odgovorio je Clark.

»Nema žurbe.«

»Hvala.«

Je li to izgovorio sarkastičnim tonom? U svakom slučaju, nelagoda se samo nastavila.

»Trebao bih poći unutra«, rekao je Myron, pa pokazao prema ulaznim vratima, za slučaj da Clark ne zna što znači »unutra«.

Clark je kimnuo. A onda je rekao: »Vi ste spasili Patricka.«

»Imao sam pomoć.« Što je također bila glupa izjava. Klinca trenutačno ne zanima skromnost. A onda je rekao: »Da, bio sam prisutan.«

»Mama kaže da ste zamalo spasili i Rhysa.«

Myron nije imao pojma kako na to odgovoriti, pa je počeo pogledavati uokolo, a onda mu je sinulo.

Ovo je mjesto zločina.

Tom stazom na kojoj je on sada Nancy Moore došla je kad je tek pozvonila na ulazna vrata, došavši po Patricka nakon termina za igranje. Tom će stazom Brooke doći malo kasnije, nakon što telefonom nije uspjela dobiti pomoćnicu Vadu Linnu.

»Bilo ti je jedanaest godina«, rekao je Myron.

Clark je kimnuo. »Da, točno.«

»Sjećaš li se ičega?«

»Na primjer?«

»Bilo čega. Gdje si bio kad se to dogodilo?«

»Kakve to ima veze?«

»Samo želim još jednom razmotriti cijelu situaciju, ništa više.«

»A kakve ja imam veze s time?«

»Nikakve«, rekao je Myron. »Ali ja tako radim. Mislim, tako vodim istragu. Posrćem u tami. Postavljam hrpu glupih pitanja. Od većine nema nikakve koristi. No ponekad čak i glupo pitanje zapali nekakvu iskru.«

»Bio sam u školi«, rekao je Clark. »Kod gospodina Dixona. Peti razred.« Myron je promislio o tim riječima. »Zašto Rhys i Patrick nisu bili u školi?« »Išli su u vrtić.«

»Pa?«

»Pa u ovome gradu na predškolsku se nastavu ide samo na pola dana.« Myron je još nekoliko trenutaka razmišljao o tome. »Čega se sjećaš?« »Zapravo ničega. Vratio sam se kući iz škole. Policija je već bila ovdje.« Slegnuo je ramenima.

»Vidiš?« rekao je Myron.

»Što?«

»Već si pomogao.«

»Kako?«

Uto su se otvorila ulazna vrata i iz kuće je izišla Brooke. »Myrone?«

»Da, oprost, razgovarao sam s Clarkom.«

Clark je nakon toga bez riječi stavio psu uzicu i lagano potrčao prema ulici. Myron se uputio prema Brooke, ne znajući bi li je trebao poljubiti u obraz ili joj stisnuti ruku ili učiniti nešto treće. Brooke ga je privukla u zagrljaj, pa joj se prepustio. Lijepo je mirisala. Bila je u trapericama i bijeloj bluzi. Ta je kombinacija na njoj izgledala izvrsno.

»Uranio si«, rekla je Brooke.

»Bi li mi mogla pokazati kuhinju?« upitao je Myron.

»Odmah prelaziš na stvar, ha?«

»Nisam baš mislio ići korak po korak i neodlučno.«

»I nisi se prevario. Ovuda...«

Pod je bio prekriven mramorom, tako da su koraci odjekivali u predvorju koje se protezalo još dvije etaže u visinu. Ondje se nalazilo i veličanstveno stubište, kakvo se u stvarnosti ne viđa često. Zidovi su bili blijedoljubičaste boje i prekriveni tapiserijama. Stube su i iz dnevne sobe vodile u pravokutnu kuhinju približno dimenzija teniskog terena. Sve je bilo ili bijelo ili kromirano, a Myron se nije mogao načuditi trudu koji je zacijelo potrebno uložiti da bi takva prostorija bila čista i uredna. S prozora koji su se dizali od poda do strpa pružao se fantastičan pogled na prostor iza kuće, bazen i sjenicu. Myron je u daljini ugledao i početak šume.

»Ako dobro pamtim policijski izvještaj«, rekao je Myron, »pomoćnica je bila kraj sudopera.«

»Tako je.«

Myron se okrenuo lijevo. »A dvojica dječaka sjedila su za kuhinjskim stolom.«

»Točno. Dotada su se igrali vani.«

Myron je pokazao kroz prozore. »Iza kuće?«

»Da.«

»Znači, igrali su se vani, a onda ih je pomoćnica dovela unutra da nešto pojedu.«

Myron je prišao kliznim staklenim vratima i pokušao ih otvoriti. Bila su zaključana. »Ušli su ovuda?«

»Da.«

»I ona nakon toga nije zaključala vrata.«

»Tada ih uopće nismo zaključavali«, rekla je Brooke. »Ovdje smo se osjećali posve sigurno.«

Nakon tih riječi nastupila je tišina.

Prekinuo ju je Myron: »Prema Vadinim riječima, otmičari su bili u crnoj odjeći, imali fantomke i sve to...«

»Tako je.«

»A vi nemate neke nadzorne kamere ili tako nešto?«

»Sada imamo. Ali tada ne. Imali smo kameru kod ulaznih vrata, da vidimo tko zvoni.«

»Pretpostavljam da je policija provjerila snimke.«

»Nije imala što provjeriti. Kamera nije ništa snimala. Njome smo samo mogli uživo pogledati tko je pred vratima.«

U kuhinji se nalazio okrugli stol s četiri stolice. Rhys je imao samo brata -Clarka - pa se Myron pitao je li raspored oduvijek takav, s te četiri stolice, a nakon Rhysove otmice nitko nije imao srca ukloniti tu jednu stolicu. Sjede li tako za večerom svaki dan, punih deset godina, s jednom praznom stolicom?

Pogledao je Brooke. Znala je o čemu razmišlja. To joj se jasno vidjelo na licu.

»Ponekad jedemo i na središnjoj kuhinjskoj plohi«, rekla je.

Na sredini kuhinje nalazio se velik element od mramora. Sa stropa iznad njega visio je niz različitih skupih mjedenih posuda. S jedne strane element je imao vrata iza kojih se moglo spremati puno toga. Na drugoj je strani bilo poredano šest barskih stolica.

»Samo jedna stvar«, rekao je Myron.

»Što?«

»Sve je okrenuto prema prozorima. Mislim, sve osim jedne stolice za kuhinjskim stolom. Od sudopera se vidi van. Od štednjaka također. S barskih stolica, čak i od stola.«

»Da.«

Myron je prišao kliznim staklenim vratima. Pogledao je lijevo, pa desno. »Znači da su trojica maskiranih muškaraca došla sve do ove točke - sve do ovih vrata - a da ih nitko nije vidio?«

»Vada je imala pune ruke posla«, rekla je Brooke. »Pripremala im je užinu. A dječaci po svoj prilici baš i nisu gledali što se događa s druge strane prozora. Vjerojatno su igrali neku videoigricu ili se nekako zabavljali.«

Myron je bolje pogledao prostor iza kuće, otvoren i širok, velike prozore. »Da, moguće je i tako.«

»A kako je moglo biti drugačije?«

Nema razloga da joj već odgovori na to. »Clark mi je rekao da je u vrijeme otmice bio u školi.«

»Da. I?«

»Većini djece škola završava oko tri poslije podne. Djeca su ovdje u vrtiću samo pola dana, nije li tako?«

»Tako je. Završila su u pola dvanaest.«

»To su znali i otmičari.«

»Pa?«

»Ništa. To samo pokazuje da su planirali otmicu, ništa više.«

»To je utvrdila i policija. Rekli su da su vjerojatno slijedili Vadu ili Rhysa i znali kakav im je raspored.«

Myron je malo promislio o tome. »Ali Rhys nije svaki dan dolazio kući nakon vrtića, zar ne? Mislim, pretpostavljam da je ponekad išao i kod druge djece na igranje. Primjerice kod Patricka.«

»Točno.«

»S jedne strane, dakle, to izgleda pomno isplanirano. Trojica muškaraca. Znajú raspored. A s druge strane oslanjaju se na to da pomoćnica neće zaključati staklena vrata i da nitko neće vidjeti da prilaze kući.«

»Mogli su znati da ona nikada ne zaključava vrata.«

»Praćenjem njezinih navika pri ulasku u kuhinju? To baš nije vjerojatno.«

»Mogli su i razbiti prozor«, rekla je Brooke.

»Ne shvaćam.«

»Recimo da ih je Vada primijetila. Misliš da bi stigla doći do vrata i na vrijeme ih zaključati? I što bi se tada dogodilo? Mogli su razbiti staklo i odvesti dječake.«

Sve je to moguće, razmišljao je Myron. Ali zašto bi uopće čekali? Zašto nisu oteli dječake dok su još bili vani? Jesu li se bojali da bi ih netko vidio?

Bilo je prerano za takve teorije. Mora doći do još činjenica.

»Znači, otmičari ulaze upravo negdje ovdje gdje smo mi sada«, rekao je Myron.

Brooke se na trenutak ukočila. »Da.«

»Ispričavam se, trebao sam imati malo više obzira.«

»Nemoj mi se obraćati tako svisoka.«

»To ni ne činim. Ali to ne znači da moram biti bezosjećajan.«

»Riješimo to već jednom«, rekla je Brooke.

»Ali što?«

»Vjerojatno se pitaš kako mi to uspijeva«, rekla je Brooke. »Kako svaki dan ulazim u ovu kuhinju i prolazim točno kraj mjesta na kojem su oteli Rhysa. Blokiram li stvarnost? Plačem li neki put? Da, ponekad malo jedno, malo drugo. Ali uglavnom se prisjećam. Uglavnom ulazim u

ovu kuhinju i na svakom koraku prati me to što se dogodilo. I to mi je potrebno. Svi su se pitali zašto se nismo preselili. Zašto sami zazivamo tu bol. Evo zašto. Jer je bol bolja. Bolja je od boli koju bismo osjećali kad bismo od njega dignuli ruke. Nijedna majka ne odustaje od vlastitog djeteta. Stoga mogu trpjeti tu bol. Ne bih mogla trpjeti odustajanje.«

Myron se prisjetio onih Winovih riječi o tome kako Brooke izjeda to što priča nikako nije zaključena, pa je sve zbog toga još nepodnošljivije. U jednom trenutku čovjek mora doznati nekakve odgovore. Možda može trpjeti bol, ali ta neizvjesnost, to čistište, taj pakao mora nagrizzati i same kosti.

»Je li ti sad jasno?« upitala je Brooke.

»Da.«

»Onda nastavi s pitanjima«, rekla je.

Myron je odmah navalio. »Zašto baš podrum?« pokazao je prema kliznim staklenim vratima. »Ovdje uđeš. šćepao si dečke. I pomoćnicu. Odlučuješ da je nećeš ubiti. Odlučuješ je vezati. Zašto ne ovdje? Zašto je vodiš u podrum?«

»Upravo zbog toga što si sad naveo.«

»A to je?«

»Da su je vezali ovdje, vidjela bi se iz prostora iza kuće.«

»Ali ako je dvorište iza kuće eksponirano, zašto onda uopće ići tim putem?«

Myron je začuo teške korake na stubama. Pogledao je na ručni sat. Petnaest do deset.

»Brooke?«

Bio je to Chick. Ušao je žurnim korakom i zastao kad je ugledao Myrona. Chick je bio u poslovnom odijelu, s kravatom, a u ruci je držao elegantnu kožnu torbu, suvremenu inačicu aktovke. Kani li to Chick razgovarati s Patrickom, a nakon toga, što... odraditi par sati u uredu?

Chick se nije ni potrudio pozdraviti ga. Samo je pridignuo svoj mobitel.

»Ti ne gledaš poruke?« upitao je suprugu.

»Ostavila sam mobitel u predvorju. Zašto?«

»Nancy nam je poslala grupnu poruku«, rekao je Chick. »Želi da se nađemo kod njih, a ne ovdje.«

15.

Onamo su se odvezli Myronovim automobilom. Chick i Brooke sjedili su straga. Držali su se za ruke, a to je kod njih nekako izgledalo neprirodno.

»Skreni lijevo na kraju ulice«, rekao je Chick.

Nakon skretanja ponovno su se počeli spuštati. U tom dijelu živjeli su nešto manje imućni ljudi, no ipak je i dalje bila riječ o bogatašima, samo na malo raznolikijim razinama. Chick mu je rekao gdje da skrene desno, pa onda odmah opet lijevo. Nisu se dugo vozili. Udaljenost između dviju kuća bila je manja od kilometar i pol.

Kad su skrenuli u ulicu u kojoj je živjela obitelj Moore, Chick je pogledao naprijed i promumljao: »Sranje.«

Televizijska reportažna kola, u velikome broju, bila su nanizana s obje strane ulice. To je, dakako, bilo logično. Nakon deset godina, Patrick Moore ponovno je kod kuće. Mediji su željeli fotografije i videosnimke nestalog dječaka, sretnih roditelja i ponovnog susreta. Zasad se u medijima pojavila tek jedna slika nedavno spašenog Patricka. Neki bolničar u Londonu snimio je razmjerno mutnu fotografiju usnulog tinejdžera s povećane udaljenosti i prodao je nekome britanskom tabloidu.

Mediji su očekivano žudjeli za novim snimkama.

Novinari i snimatelji odmah su se masovno počeli tiskari oko automobila, no Myron je vozio toliko brzo da nitko nije uspio doći ispred njih. Na početku prilaza kući stajao je jedan gradski policajac. Myronu je pokazao da prođe, a sve iz pratnje zaustavio. Predstavnici medija poslušno su se zaustavili, sada se oslanjajući na teleobjektive. Myron je pred kućom uočio natpis **prodaje se**. Ispred njega su se otvorila vrata garaže. Ušao je, a vrata su se iza njega već počela zatvarati. Myron je ugasio motor. Pričekali su da se vrata posve zatvore i tako onemogućee znatiželjne snimatelje, pa tek potom otvorili vrata automobila i izašli.

Garaža je imala mjesta za dva automobila. Kraj njih je bio parkiran jedan Lexus. U garaži nije bilo nikakvih nagomilanih suvišnih stvari, ne toliko jer su vlasnici izgledali toliko uredno, nego jednostavno jer unutra nije bilo baš ničega. Ništa u vezi s tim prostorom nije podsjećalo na normalnu »obitelj iz predgrađa«, ali zašto i bi? Patrick je imao stariju sestru, Francescu, koja bi trebala biti približno Clarkovih godina, ako je Myron dobro zapamtio, i nikog drugog. Hunter i Nancy bili su razvedeni, tako da je do prije nekoliko dana ovdje živjela tek samohrana majka s kćeri na studiju. Nancy je vjerojatno već bila spremna preseliti se i otpočeti novo životno poglavlje.

Sad su se otvorila vrata između kuće i garaže. Hunter Moore provirio je glavom, činilo se da je iznenađen što s njima vidi i Myrona, ali je prešao preko toga. »Bok, ljudi, dođite.«

Prešavši dvije stube, s betona u garaži došli su na keramičke pločice. Kuhinja je bila kvazi-domaća. uređena tako da izgleda rustikalno, s ukrasnim kamenim plohamama i drvenim ormarićima. Nancy je kraj kuhinjskog stola stajala s Myronu nepoznatim muškarcem.

Taj im se muškarac smiješio, a od tog se osmijeha Myron nekako malko lecnuo. Bio je snažan i proćelav, po svoj prilici imao koju više od pedeset, a imao je i one male okrugle naočale. Traper-košulja bila mu je utaknuta u izbljedjele traperice. Cijelom pojavom podsjećao je na kakvog voditelja na folk-festivalu na otvorenome.

Njih šestero još je nekoliko trenutaka tako stajalo bez riječi, kao da su oba para dovela i zamjenike koji će dvoboj odraditi umjesto njih. Myron je pokušao pročitati Nancy i Huntera. Uspio je utvrditi jedino da su nervozni. G. Voditelj Festivala, pak, izgledao je kao da je nekako

baš u elementu. On se prvi oglasio.

»Kako bi bilo da svi lijepo sjednemo?« rekao je.

»A tko si, do vraga, ti?« upitao je Chick.

Ovaj je onaj neugodno blaženi osmijeh sada usmjerio prema Chicku. »Lionel.«

Chick je pogledao Myrona. pa svoju suprugu, a onda i supružnike Moore. »Gdje je Patrick?«

»Na katu«, odgovorio je Lionel.

»Kad se onda možemo vidjeti s njim?«

»Ubrzo«, rekao je Lionel. »Kako bi bilo da svi lijepo sjednemo u dnevnu sobu, gdje će nam biti udobnije?«

»Hej, Lionele...?« rekao je Chick.

»Da?«

»Izgleđamo li ti kao da nas zanima udobnost?«

Lionel je kimnuo s maksimalnim razumijevanjem, suosjećanjem i prijetvornošću. »Sve jasno, Chick. Možemo biti na ti?«

Chick je pogledao Myrona i Brooke kao da želi reći: *Koji je ovo sad k...?*

Brooke je prišla Nancy. »Što se zbiva. Nancy? Tko je ovaj tip?« Nancy ju je bespomoćno pogledala, no Lionel se odmah našao između njih.

»Ja sam Lionel Stanton«, rekao je. »Liječnik sam i brinem se za Patricka.«

»Kakav liječnik?« upitao je Chick.

»Psihijatar.«

Uh. Myronu se nikako nije sviđao smjer razvoja priče.

Nancy Moore uhvatila je Brooke za ruku. »Želimo pomoći.« »Naravno«, dodao je Hunter. Malko se zaljuljao i Myron se upitao je li uopće trijezan.

Chick je rekao: »Zašto mi se čini da slijedi neko >ali<?«

»Nema >ali<«, rekao je Lionel. Pa dodao: »Samo bih volio da shvatite. Patrickje proživio strašne muke.«

»Ma daj?« rekao je Chick sarkastično. »A mi o takvim stvarima nemamo pojma, zar ne?«

»Chick.« To je rekla Brooke, koja mu je pokretom glave pokazala da prestane.

»Nastavite, doktore.«

»Mogao bih tu sad i malo okolišati«, rekao je Lionel, »ali reći ću vam odmah, na samome početku. Bez odugovlačenja. Bez učenih riječi. Bez izlika. Jednostavnu i čistu istinu.«

O Bože, pomislio je Myron.

»Patrick vam u ovom trenutku ne može pomoći.«

Chick je već nešto zaustio, no Brooke ga je ušutkala pokretom ruke. »Kako to mislite da nam ne može pomoći?«

»Koliko znam, gospoda Moore sinoć vam je predložila da se nađete kod vas.«

»Da, tako je.«

»Ja sam joj rekao da promijeni odluku. I zato ste sada ovdje. Dovedi Patricka na mjesto na kojem je sve to počelo, na mjesto zločina, ako baš hoćete... moglo bi razorno djelovati na njegovu već krhku psihi. Patrick je gotovo u katatoničkome stanju. Kad i govori, kaže samo da je gladan ili žedan, a čak se i to događa samo kad ga pitate ili potičete.«

Sad se prvi put oglasio Myron. »Jeste li ga pitali što o Rhysu?«

»Naravno«, rekao je Lionel.

Brooke: »I?«

Lionel joj je ponovno uputio najsamilosniji, najsuosjećajniji i najpretvorniji mogući izraz lica. »Ne može nam reći ništa o vašem sinu. Žao mi je.«

»To je obično sranje«, rekao je Chick.

Nancy je prišla Brooke. »Dajemo sve od sebe«, rekla je.

»Vama se sin vratio«, rekla je Brooke. »Nama nije. Ne shvaćate to? Mi se nismo ni najmanje približili pronalaženju Rhysa.«

»čini mi se da vam ionako ne može puno toga reći«, rekao je Lionel.

Chickto više nije mogao trpjeti. »Kako, molim?«

»Nemojte me pogrešno shvatiti. Uz njega sam bez prestanka. Činimo sve što je u našoj moći da se Patrick otvori No trenutačno se ne sjeća gotovo ničega. Kao da se sjeća djetinjstva ovdje i ničega drugog. Čak kad bi i mogao reći nešto o samoj otmici, sumnjam da bi to baš bilo osobito korisno. Zasad znamo samo da je vaš sin u rukama istog onog čovjeka koji je bio zatočio i Patricka.«

Myron je upitao: »Patrick je to potvrdio?«

»Ne baš tim riječima. Presudno je da se nekako aklimatizira. Patrick provodi mnogo vremena sa sestrom, Francescom. Čini mi se da mu ona pruža veliku utjehu. Želimo mu omogućiti da se počne družiti s vršnjacima, da krene s društvenim interakcijama, no moramo ići korak po korak.«

Chick: »Koji se to vrag ovdje zbiva?«

Hunter je rekao: »Smiri se Chick.«

»Ma vraga ću se smiriti. Tvoj mali zna što je s mojim malim. Mora razgovarati s nama.«

»To je, nažalost, nemoguće«, rekao je Lionel.

»I ti to ozbiljno? Pa ovo je istraga o otmici. Odmah zovem policiju.«

»To neće pomoći«, rekao je Lionel.

»A zašto, do vraga?«

»I policija je bila ovdje, naravno. Ali kao Patrickov liječnik, obitelji sam savjetovao da im zasada ne dopusti ispitivanje. Moja je zadaća brinuti se za pacijenta i samo za pacijenta, no zapravo držim da je tako najbolje za sve. Ponavljam, budite uvjereni da činimo sve što je u našoj moći da Patricka dovedemo do točke u kojoj će se moći sigurno i opušteno otvoriti.«

»A kad bi to moglo biti?« upitao je Chick.

»Chick«, rekla je Nancy, »svi dajemo sve od sebe.«

»Ali što onda očekujete od nas?« upitala je Brooke, sada oštrijim tonom. »Da se samo tako vratimo kući i čekamo da nam se javite?«

»Znam koliko vam ovo sigurno pada teško«, rekla je Nancy.

»Da, Nancy, bilo bi nekako logično da razumiješ.«

»Ali ja moram misliti i na svog sina.«

»Tvoj je sin« - Brooke je snažno stisnula obje šake - »kod kuće. To ti nije jasno? Doma je. Možeš ga zagrliti. Možeš ga nahraniti i pobrinuti se da mu noću bude toplo. Moj sin...«

Myron je sad prvi put uočio pukotine u Brookeinu oklopu. Chick također.

»K vragu sve ovo«, rekao je Chick, pa bijesno izjurio iz prostorije, prema prednjem dijelu kuće.

»A kamo si se ti uputio?« upitao je Lionel.

Chicknije odgovorio. Krenuo je prema stubama. »Patrick?«

»Čekaj«, rekao je Hunter, »ne možeš samo tako ići gore.«

»Stani«, rekao je Lionel. »Samo ćeš pogoršati traumu.«

Chick se nije čak ni osvrnuo. Pojurio je stubama na kat. Hunter je pojurio za njim. Ne znajući točno što da učini, Myron je samo malčice pokrenuo tijelo, dovoljno da skrene Huntera s planiranog smjera.

Chick je zazvao: »Patrick?«

Myron je čuo kako se neka vrata otvaraju, pa zatvaraju. Hunter i Lionel grabili su stubama na kat. Myron ih je pratio u stopu, spreman dodatno intervenirati bude li potrebe. Brooke i Nancy pošle su za njim. Vikali su svi osim Myrona. Kad su došli do vrha stubišta, Chick je bio pred posljednjim vratima.

»Ne!« povikao je Hunter. Bacio se prema Chucku, no već je bilo prekasno.

Chick je otvorio vrata. Pogledavši unutra, zastao je kao ukopan.

Myron je bio neusporedivo krupniji i snažniji od Lionela. Bez problema ga je blokirao i do vrata došao prvi. Našavši se ondje, pogledao je u smjeru Chickova pogleda, prema suprotnome kutu sobe.

A ondje je, šćućuren u kutu. kao da se nekako pokušava uvući u zid, bio Patrick Moore.

Bilo je očito da proteklih deset godina u sobi nije ništa promijenjeno. Bila je to soba jednog šestogodišnjaka. Krevet u obliku trkaćeg automobila. Na jednome zidu poster nekog starog super-junaka. Na jednoj polici nalazila su se tri sportska trofeja srednje veličine. Njegovo ime bilo je ispisano velikim drvenim slovima iznad njegova zidnog ormara. Tapete su bile živahnoplave boje. Sag je imao iscrtan *reket* košarkaškog terena.

Patrick je bio u pidžami od flanela. Ispred njega na podu ležale su slušalice, no trenutačno je uši pokrивao dlanovima. Oči su mu bile zatvorene, a koljena povučena prema prsima. U tom se položaju samo ljuljao naprijed-natrag.

Počeo je mumljati, bez prestanka, kao kakvu mantru: »Molim vas, nemojte me ozlijediti, molim vas, nemojte me ozlijediti.«

Nancy Moore progurala se kraj Myrona i potrčala na suprotnu stranu sobe. Spustila se na koljena i zagrlila sina. On joj se licem naslonio na rame. Nancy je prijeteće pogledala prema vratima. Hunter je za njom ušao u sobu. Lionel također. Njih troje sada su formirah pravu malu obrambenu liniju za zaštitu uplakanog tinejdžera.

»Pokušah smo vam lijepo objasniti«, rekao je Hunter. »A sad lijepo iziđite iz naše kuće.«

16.

Obožavam Rim.

Uvijek odsjedam u Villi La Cupoli hotela Excelsior, apartmanu koji zauzima dva najviša kata te nekadašnje palače. Obožavam terasu koja gleda na Via Veneto. Obožavam freske na kupoli, oslikanoj tako da se poklapaju sa stvarnim obzorom koji se vidi kroz prozor. Obožavam privatno kazalište, saunu, parnu kupelj, jacuzzi.

Tko ne bi uživao u tome?

U ono je doba *concierge* Vincenzo dobro poznao i brinuo se za moje, da se tako izrazim, sklonosti zabavi. Zadaća mu je bila osigurati da me ondje već čeka, kako se uljudno izražavao, »večernja dama« ili »kurtizana«. Ponekad i dvije. Vrlo rijetko tri. Apartman Villa La Cupola imao je šest spavaćih soba. Stoga je angažirano društvo uvijek moglo bez problema prespavati, ako je željelo, ali ne sa mnom. Ja sam jednostavno tako funkcionirao. Tako sam najviše volio.

Da, puno sam puta naručivao prostitutke. Pričekat ću da se malo oporavite od šoka i pokazete koliko ste mi moralno nadmoćni.

Jesmo? Super.

Ovdje bih još istaknuo samo da su te pratilje bile vrlo »profinjene« i »skupe«, no to zapravo i nema nikakve veze, tako da bih bio još veći licemjer kad bih se pretvarao da nije tako. U mojim su očima to bile poslovne transakcije na obostrano zadovoljstvo. Volim seks. Obavijestite medije. Volim seks - a pritom mislim strogo i samo na tjelesne užitke - i to jako. Volim seks u najčišćem obliku, a to znači da ne volim nikakvo vezivanje ili neke druge uobičajene stvari koje samo odvlače pozornost. Myron smatra da ono što on naziva »ljubavlju« ili »osjećajima« poboljšava seks. Ja ne dijelim taj stav. Smatram da ga takve stvari samo razblažuju.

Nemojte to sada preduboko analizirati. Ne bojim se veza. Samo me ne zanimaju.

I nikad se nisam pretvarao da nije tako. Ne lažem ženama s kojima sam bio, kako unajmljenima, tako i s onima koje sam upoznao i s kojima sam proveo, kako bi se to uobičajeno reklo, samo jednu noć (često i dvije ili čak tri]. One uvijek razumiju situaciju. Objašnjavam im ograničenja i, nadam se, radosti. Mnoge su od njih, dakako, mislile da će me uspjeti pridobiti, da ću, nakon što iskusim njihovu vještinu u postelji, nakon što im se približim i shvatim koliko su fantastične, biti očaran i da će nas to dovesti i do nečega što će nadići puko hopa-cupa u krevetu.

OK, daj sve od sebe, mala moja. Neću te obeshrabriti.

Moj najbližiji prijatelj, Myron Bolitar, iako se riječ »prijatelj« čini nedovoljnom da opiše naš odnos, jako je zabrinut zbog tog aspekta mojeg karaktera. Smatra da mi nešto »nedostaje« duboko u duši. To povezuje s onim što je moja majka činila mojem ocu. Ali ima li porijeklo ikakve veze? To sam što sam. I ovako sam posve zadovoljan. On tvrdi da ne shvaćam. I griješi. Razumijem potrebu za društvom. Najviše od svega volim kad on i ja sjedimo i jednostavno razgovaramo o životu ili gledamo televiziju ili detaljno analiziramo neki sportski događaj - a onda, nakon što završimo s time, ja pođem u krevet s nekim čudesnim tijelom i, ovaj... radim čudesa.

I vama se čini da tu »nešto nedostaje«?

Uopće me ne zanima to da se branim pred onima koji me osuđuju, ali samo da se zna: potpuno podržavam ravnopravnost, jednake plaće, jednake prilike. Feminizam je, prema definiciji iz rječnika, »teorija o političkoj, ekonomskoj i društvenoj ravnopravnosti spolova«. Prema toj definiciji, kao i gotovo svim drugim definicijama na koje nailazim, i ja sam feminist.

Ne lažem ženama. Ne varam ih. Prema svim gošćama i zaposlenicama odnosim se s

poštovanjem. A one mi uzvraćaju jednakom mjerom. Osim, dakako, u onim strastvenim trenucima kada ni one ni ja ne tražimo obzire i poštovanje, ako shvaćate što vam govorim gotovo posve izravno.

Stoga se onda možda pitate zašto sam prestao s tom praksom korištenja spomenutih profesionalnih usluga koja je tako dugo funkcionirala više nego dobro. Kratko i jasno: ranije sam sve temeljio na iluziji o pristanku, o poštenoj poslovnoj praksi, o sporazumu postignutom bez pritiska, U međuvremenu sam spoznao da to uvijek nije slučaj. Nedavni događaji, osobito kad u obzir uzmete muke koje su proživjeli Patrick i Rhys, samo su naglasili tu istinu. Neki smatraju da sam to trebao shvatiti još davno, da sam ranije trebao uočiti zlostavljanje i zloporabu, da sam pred svime time zatvarao oči iz sebičnih interesa.

I opet ću odgovoriti jednako: OK.

Izlazim iz sobe i dizalom se spuštam u pretjerano barokno predvorje Excelsiora. Vincenzo me odmah primjećuje i hvata mi pogled. Obzirno ga odbijam. Brine ga mogućnost da ostane bez mojih napojnica, no zašto bi on trebao patiti zbog mojih pomalo licemjernih moralnih načela?

Rim poznajem razmjerno dobro. Ni slučajno nisam pravi Rimljanin, ali ovdje sam bio ni sam ne znam koliko puta. Via Venetom krećem prema američkome veleposlanstvu. Skrećem u Via Liguriu, pa vijugam sve do vrha Španjolskih stuba. Šetnja je pravi užitak. Niz 135 stuba spuštam se do trga, pa odlazim do glasovite fontane di Trevi. Ondje se jedva prolazi od silnih turista. I to je u redu. Pridružujem im se. Uzimam novčić i desnom ga rukom bacam preko lijevog ramena u fontanu.

Preobičan čin jednog tako profinjelog čovjeka poput *moi*? Naravno. Ali postoji razlog zbog kojeg određene stvari postaju preobične i svojstvene uglavnom turistima, nije li tako?

Zvoni mi mobitel. Javljam se pritiskom na zelenu tipku i kažem: »Artikuliraj.«

Glas s druge strane veze kaže: »Sad su ondje.«

Zahvaljujem mu i prekidam vezu. Šetnja do prodavaonice na Piazzia Colonna traje pet minuta. Ovo je Rim. Sve je drevno. Ništa nije obnovljeno. Nitko se ne pretvara da želi nešto osuvremeniti, a meni to odgovara. Mramorni stup u središtu piazze, nazvan po Marku Aureliju, na tome istom mjestu stoji još od ljeta Gospodnjeg 193. U 16. stoljeću, gotovo tisuću četiristo godina kasnije, tadašnji je papa naredio da se na vrh stupa postavi brončani kip sv. Pavla.

Povijest u samo nekoliko riječi: Zbogom tvom bogu, pozdrav mojemu.

Na sjevernoj strani piazze nalazi se palača. Na istočnoj otmjena »galerija«. Usput, »galerija« je tek snobovski naziv za šoping-centar. Prodavaonica sportske opreme koju tražim, s malenim i kičasto uređenim izlogom, nalazi se neposredno uz minijaturnu bijelu crkvicu iz 18. stoljeća. U izlogu stoji lutka djeteta na koju je navučen dres nogometnog kluba Roma. Izloženo je još i mnoštvo različitih nogometnih lopta, kopački, sportskih čarapa, šalova, kapa, majica i trenirki.

Ukratko: sve za nogomet.

Ulazim. Muškarac za pultom poslužuje nekog kupca. Pretvara se da me ne vidi. Odlazim u stražnji dio prodavaonice i uspinjem se stubama. Nikada nisam bio ovdje, ali sam dobio vrlo detaljne upute. Vrata se nalaze posve straga. Kucam. Vrata se otvaraju.

»Uđite«, kaže muškarac koji ih je otvorio.

Ulazim u prostoriju, a on za mnom zatvara vrata. Pruža mi ruku. »Giuseppe.«

Giuseppe je u dresu i kompletnoj opremi nogometnog suca. U tu ulogu uživio se do najsitnijih pojedinosti. Ne samo da ima dres, nego i uobičajene crne hlačice, čarape jednake boje navučene visoko, dok mu oko vrata visi zviždaljka. Ima veliki i debeli ručni sat koji vjerojatno može služiti i kao štoperica.

Gledam kraj njega. Prostorija je uređena kao maleni nogometni teren. Sag je boje trave, s

linijama koje označuju sredinu i granice terena, te kazneni prostor. Na mjestu golova, na suprotnim stranama, nalaze se radni stolovi.

Okrenuti su prema zidu, tako da su dvojica muškaraca koji sjede za njima jedan drugome okrenuti leđima. Obojica nešto furiozno tipkaju na računalu.

»Ovo je Carlo«, kaže Giuseppe, pa pokazuje prema muškarcu desno. Carlo je u Rominu dresu, zagasitocrvenome, sa zlatnim obrubima. Na njegovu zidu nalaze se svi mogući simboli i ukrasi povezani s Romom, pa tako i logotip, vučica koja hrani Romula i Rema. Znak je povijesno zanimljiv, a vizualno zbunjuje. Portreti aktualnih igrača Rome nižu se u blizini spoja zida sa stropom.

Carlo i dalje tipka. Nije mi čak ni kimnuo.

»A ovo je Renato.«

Renato je barem kimnuo. I on je u nogometnome dresu, svijetloplavome s bijelim obrubom. Njegov gol/stol posvećen je momčadi Lazija. Sve je iste nebeskoplave boje. I ovdje se pri vrhu zida nalaze portreti igrača. Logotip Lazija daleko je jednostavniji od Rominog: orao koji u kandžama drži grb.

»Gospodo«, kaže Giuseppe, na engleskome s talijanskim naglaskom, »ovo je naš novi sponzor.«

U određenome smislu, ovamo me poslao Myron. On ima nevjerojatno pamćenje. Tražio sam da mi ispriča što je moguće više pojedinosti o onome kratkom susretu s Debelim Gandhijem. Tako mi je spomenuo ono nadmetanje u videoigricama koje je primijetio kad je ušao. Ja nemam baš puno pojma o videoigramama, kompjutorskim igrama i kako se sve to već ne zove - ali on je vidio koliko je Debeli Gandhi silno želio pobijediti glavne protivnike - te proklete Talijane čija se ekipa zvala **romavslazio**.

Roma protiv Lazija.

Za one koji baš nisu upućeni u europski nogomet, Roma i Lazio ljuti su sportski protivnici. Oba su kluba iz Rima, a dijele čak i stadion. Da sad previše ne ulazim u detalje, svake godine dva kluba igraju Derby della Capitale - čini mi se da izraz nije potrebno posebno objašnjavati - a to je možda i najžešći susret momčadi iz istoga grada u svim sportovima.

Giuseppe se naginje prema meni i šapće: »Njih se dvojica baš i ne vole.«

»Prije će biti da se mrzimo«, mumlja Carlo, koji i dalje nešto tipka.

»Ovo je užasan čovjek«, uzvraća Renato, »trolajući« Carla, kako bi rekli današnji klinici.

»Prestanite, obojica«, kaže Giuseppe. Zatim se obraća meni: »Carlo i Renato upoznali su se za vrijeme jedne tučnjave ispred ulaza na Stadion Olimpico.«

»Roma je pobijedila«, kaže Carlo.

»Varanjem«, uzvraća Renato.

»Jednostavno ne znaš gubiti.«

»Sudac. Bio je potplaćen.«

»Nije!«

»Vaš je igrač bio tri metra u ofsajdu!«

»Prestanite«, kaže Giuseppe. »Tako su se i sukobili.«

»Ovaj ludi gad pokušao me ubiti«, kaže Carlo.

»Ah, kako pretjeruješ!«

»Ubo me nožem.«

»Kemijskom olovkom!«

»Probila mi je kožu.«

»Nije.«

»Svakako sam imao ogrebotinu. Plavi trag na podlaktici!«

»Roma se boji mraka.«

»Igrači Lazija nose suknje.«

»Povuci te riječi!«

Carlo dlanom obavija jedno uho. »Koji je ono klub dobio više međusobnih susreta?«

»O, sad je dosta.« Renato je lice jarkocrveno. »Idemo!«

Renato ustaje i na suprotnu stranu prostorije baca spajalicu za papir. Spajalica udara u naslon Carlove stolice, ne dolazeći mu ni blizu licu, ali Carlo ipak pada na pod, kao da ga je ovaj ustrijelio u srce.

»Moje oko! Moje oko!«

Carlo se jednom rukom drži za oko, pa se na podu ljulja amo-tamo, kao da trpi nepodnošljivu bol. Giuseppe puše u zviždaljku. Trči do Renata, uvlači ruku u džep, pa vadi žuti karton.

»Sjedni!«

»Samo glumi!« viče Renato.

Carlo se sad smiješi. Spušta ruku od oka i namiguje Renatu. Čim se Giuseppe počeo okretati prema njemu, Carlo se uhvatio za oko i ponovno počeo raditi bolne grimase.

»Glumi!« kaže Renato.

»Rekao sam da sjedneš. Nemoj me tjerati da ti pokažem crveni karton.«

I dalje bijesan, Renato sjeda. Carlo se oprezno vraća na svoju stolicu. Giuseppe se vraća do mene. »Ludi su, i jedan i drugi. Ali izvrsno rade posao za koji su zaduženi.«

»A to su igrice.«

»Da. Ali manje-više i sve što ima veze s računalima.«

»Ali izgubili su od Debelog Gandhiia.«

I Carlo i Renato istovremeno su se okrenuli i uzviknuli: »On vara.«

»Kako znate?«

»Nitko nas ne može pobijediti ako igra u skladu s pravilima«, kaže Carlo. »Debeli Gandhi sigurno koristi više od dvojice igrača«, dodaje Renato.

Ja se prisjećam Myronova opisa onog kontrolnog centra. »Istina.« Obojica sad prestaju tipkati. »Znate pouzdano?«

»Da.«

»Kako?«

»Nije važno.«

»Nama je važno«, kaže Carlo.

»Odnio nam je titulu«, dodaje Renato.

»Pružiti će vam se prilika za osvetu«, kažem im. »Jeste li počeli provoditi moj plan?«

»Stotinu tisuća eura?«

»Da.«

Carlo nastavlja tipkati s osmijehom na licu. Renato također. Giuseppe kaže: »Spremni smo.«

17.

Esperanza se s Myronom našla u jednome zakutku Baumgart'sa.

Bio je to tradicionalni židovski restoran u kojem su se na šanku točila gazirana pića i nudile delikatese, a koji je u međuvremenu kupio kineski doseljenik Peter Chin. Želeći neku promjenu koja će ujedno biti pametna i korisna, Peter je zadržao mnoštvo autentičnih elemenata i tome dodao azijski *fusion* (što god to značilo], kao i nešto neonske rasvjete i modernog dekora. Sad ste ondje tako mogli naručiti piletinu *kung pao* ili sendvič od sušene govedine *reuben*, kinesku kombinaciju s patlidžanom ili sendvič od puretine.

Peter im je prišao i naklonio se Esperanzi. »Dolaskom ste mojem restoranu iskazali veliku čast, gospođice Diaz.«

Myron se nakašljao.

»A ni ti baš potpuno ne uništavaš ugled restorana.«

»Ta ti je dobra«, rekao je Myron.

»Jeste li vidjeli?« upitao je Peter.

»Što?«

Peter je sada ozareno pokazao iza sebe. »Pogledajte moj zid slavnih!« Kao i u mnogim restoranima, i u Baumgart'su su se na zidovima nalazile potpisane fotografije slavnih osoba koje su ondje bile gosti. Bilo je to vrlo šaroliko društvo zvijezda iz New Jerseyja. Na zidu je tako bila Brooke Shields. Djed »A1 Lewis« Musnter također, kao i nekoliko zvijezda iz *Sopmnosa*, nekolicina igrača američkog nogometa iz njujorških Giantsa, voditelji lokalnih vijesti, jedna manekenka koja se u kupaćem kostimu našla u časopisu *Sports Illustrated* te neki pisac kojeg je Myron jednom čitao.

I na glavnome zidu, točno između jednog repera i nekog zlikovca iz stare televizijske serije *Batman*, nalazila se fotografija »Male Pocahontas«, Esperanze Diaz, u onom bikiniju od antilopa. Gornji dio već joj je lagano klizio s jednog ramena. Esperanza je pozirala u ringu, sva oznojena, ponosna i optimistična.

Myron se sada obratio njoj. »Tu pozu ukrala si od Raquel Welch u *Milijun godina prije Krista*.«

»Jesam.«

»Kao klinac, imao sam taj poster na zidu.«

»I ja«, rekla je Esperanza.

Peter je i dalje bio ozaren. »Super, zar ne?«

»Znaš«, rekao je Myron, »ja sam bio profesionalni košarkaš.«

»Približno tri minute.«

»Baš si ljubazan prema gostima.«

»To je dio moga šarma. Ubrzo ćete biti posluženi.«

Peter ih je nakon toga ostavio nasamo. Esperanza je bila pravi avion u tirkiznoj bluzi. Imala je i velike zlatne kolutove u ušima i debelu narukvicu. U tom trenutku zavibrirao joj je mobitel. Pogledala je ekran i sklopila oči.

»Što je bilo?« upitao je Myron.

»Tom.«

»Šalje ti poruku?«

»Ne, poruka je od odvjetnika. Tom je otkazao sve pregovore o nagodbi.«

»Znači, ide u frontalni napad.«

»Da.«

»Volio bih pomoći.«

Samo je odmahнула rukom. »Nismo došli razgovarati o Tomu.«

»Ali ne znači da o njemu ne smijemo razgovarati.«

Konobarica Nicole prišla im je s predjelom koje se sastojalo od hladnih rezanaca sa sezamovim uljem i palačinki punjenih pačjim prsima. Opako ukusno. Oboje su na nekoliko trenutaka ušutjeli i jeli. Nekoć davno, Myron Bolitar osnovao je sportsku agenciju koju je lukavo nazvao Sportska agencija MB. Slovo M označavalo je Myrona, a B Bolitara, dok se »agencija« u nazivu odnosila na zastupanje sportaša. Taj marketing... čovjek za to zbilja mora imati dar.

Esperanza je u firmu došla kao njegova tajnica / pomoćnica / osoba od povjerenja i još mnogo toga. Navečer je studirala pravo. Nakon nekog vremena postala je ravnopravnom partnericom, iako nije tražila da se naziv agencije promijeni u MBED, jer bi to doista zbunilo klijente. Ali uklonili su riječ »sportska« kad su počeli zastupati i glumce i glazbenike i tako dalje, tako da se tvrtka u konačnici zvala Agencija MB.

Velika Cyndi preuzela je ulogu tajnice i, no da... izbacivačice. I sve je išlo nekako fino i glatko dok se nisu razišli. Kad je Tom prije godinu dana krenuo u tu bespoštednu borbu za skrbništvo - u to vrijeme tvrdio je da Esperanza nije prikladna za ispunjavanje majčinske uloge jer previše radi - Esperanzu su te prijetnje toliko izbezumile da je zamolila Myrona da otkupi njezin udio. Myron je u prvi mah bio neodlučan, no onda je Win nestao, pa ga je pomisao na to da bi trebao nastaviti i bez nje i bez njega odviše obeshrabrila. Na koncu su MB prodali jednoj mega agenciji koja je preuzela njihove klijente i posve dokinuli taj naziv.

»Otišla sam u policijsku postaju u Alpineu«, rekla je sad Esperanza, »da vidim što rade u vezi sa slučajem Moore-Baldwin.«

»I?«

»Nisu mi htjeli ništa reći.«

Myron je prestao jesti. »Čekaj, nisu uopće željeli razgovarati s tobom?«

»Tako je.«

Još je malo promislio o tome. »Jesi li pokazala dekolte?«

»Otkopčala dva dugmeta.«

»I nije upalilo?«

»Sad imaju šeficu policije«, rekla je Esperanza. »Heteroseksualku.«

»Ipak...« rekao je Myron.

»Znam, baš čudno, zar ne? Bila sam čak i malo povrijeđena«

»Možda bih ja trebao pokušati«, rekao je Myron. »Kažu da imam fantastično dupe.«

Esperanza se namrštila.

»Mogao bih se naći s njom. Pojačati šarm na maksimum.«

»Pa da se ona svuče usred postaje?«

»Možda ima nešto u tome...«

Esperanza je zakolotala očima, iako ne i doslovce. »Ionako mi se čini da nam baš ne može pomoći. Lokalna policija imala je puno posla od vremena kada su Rhys i Patrick oteti.«

»Ionako sumnjam da će sada preuzeti slučaj«

»Ja sam sigurna da će ga prebaciti na razinu savezne države, ili čak saveznu razinu, ali Velika Cyndi malo je pročeprkala po podacima. Tip koji je prije deset godina vodio slučaj sad je u mirovini. Zove se Neil Huber.«

»Čekaj, pa znam to ime.«

»Sada je senator savezne države i zastupa Trenton.«

»Ne, nešto drugo...«

»Bio je srednjoškolski košarkaški trener.«

Myron je pucnuo prstima. »To je to! Kad sam bio u srednjoj školi, igrali smo protiv Alpinea.«

»Možda bi stoga ti trebao razgovarati s njim«, rekla je Esperanza. »Zbližiti se po toj muškoj, sportskoj liniji.«

»To već nalikuje na nekakav plan«, rekao je Myron.

»Ili da malo prodrmaš tim nekoć fantastičnim dupetom...«

»Učinit ću sve što bude potrebno«, rekao je Myron. A onda upitao: »Čekaj... »nekoć fantastičnim?«

Myron je čekao ispred noćnog kluba.

Obično se smatra da se njujorški kvart Meatpacking District proteže od Zapadne 14. ulice do ulice Gansevoort na zapadnome kraju otoka. Početkom 20. stoljeća taj je dio grada bio poznat po, a čemu drugome, klaonicama, ali zbog uspona i širenja samoposluga i hladnjača, to je područje počelo propadati. Osamdesetih i devedesetih godina glavninu aktivnosti ondje su činili droga i prostitucija. Ondje su transeksualci i poklonici BDSM-a mogli uspješno djelovati rame uz rame s mafijom i korumpiranom njujorškom policijom. Tako su se počeli otvarati noćni klubovi koji su zadovoljavali potrebe te, kako se tada smatralo, »supkulture«.

Ali kao i veći dio Manhattana, taj je dio grada također doživio transformaciju. Sve je počelo dijelom i zbog toga što ljude privlači nedopušteno - prljavo, ako baš hoćete - no, s druge strane, dakako, bogataši koji žude za opasnošću žele doći na taj rub uz najudobniju moguću zaštitnu mrežu. I tako se kvart počeo uređivati i poboljšavati. Skupi butici otvorili su se uz pomodno ogoljene opeke. Hipsteri su nahrupili u neuredne klubove. Restorani su se počeli prilagođavati skupini koju su počeli nazivati japijima. Nekadašnja uzdignuta željeznička pruga, sada zahvaćena hrđom, pretvorena je u šetalište s drvoredom nazvano High Line.

Cijeli kvart sada je bio čist i siguran, mjesto kamo možete dovesti klince, no, s druge strane, kad se dogodi nešto slično, kamo odlaze ljigavci?

Myron je pogledao na ručni sat. Bila je već ponoć kad je taj muškarac napokon, posrćući, izišao iz pomodnog noćnog kluba Subrosa. Bio je pijan. U međuvremenu je pustio bradu, bio u košulji od flanela i... o, čovječe, je li to doista muška punđa? Ruku je bio obavio, prečvrsto, oko struka neke mlade -premlade - žene.

Na čelu mu baš nije pisalo »kriza srednjih godina«, iako bi i to bilo prikladno.

Oboje su počeli posrtati ulicom. Muškarac je izvadio ključeve automobila i pritisnuo tipku za otključavanje vrata. Njegov BMW zvukom i svjetlima pokazao je gdje se nalazi. Myron je prešao ulicu i krenuo prema njima.

»Bok, Tom.«

Taj muškarac, Esperanzin bivši, naglo se okrenuo prema njemu. »Myrone? Ti si?«

Myron je samo stajao i čekao. Činilo se da se Tom nekako naglo malčice otriježnio. Sada se malko uspravio. »Uđi u auto, Jenny«, rekao je.

»Zovem se Geri.«

»Da. oprost. Uđi u auto. Brzo ću doći.«

Djevojka se malo zaljuljala na visokim potpeticama. Nakon trećeg pokušaja, uspjela je otvoriti vrata na suvozačkoj strani i svom se težinom strovaliti na sjedalo.

»Što hoćeš?« upitao je Tom.

Myron je pokazao prema njegovoj glavi. »Stvarno imaš mušku punđu?«

»Došao si, znači, zbijati šale?«

»Ne.«

»Poslala te Esperanza?«

»Ne«, odgovorio je Myron. »Nema pojma da sam ovdje. Bio bih ti zahvalan da joj ne

kažeš.«

Sad su se otvorila suvozačka vrata. Geri je rekla: »Nije mi baš dobro.«

»Da se nisi usudila povraćati u mojem autu!« Tom se sada obratio Myroni. »Što onda želiš?«

»Volio bih te potaknuti na to da stvari s Esperanzom nekako rješavaš u miru. Radi nje. I radi vašeg sina.«

»Znaš da me ostavila, zar ne?«

»Znam da vam brak nije funkcionirao.«

»I misliš da sam ja to skrivio?«

»Ne znam. I fućka mi se.« Iz noćnog kluba počelo je izlaziti još mladih ljudi. Smijali su se i psovali, onako odvratno kako to čine jako pijani ljudi. Myron je odmahnuo glavom. »Ne čini ti se da si malo prestar za ovo, Tome?«

»Da, ali ako si zaboravio, bio sam se skrasio i bio sam u braku, znaš...«

»Odustani«, rekao je Myron. »Prestani lagati o njoj.«

»Ili...?«

Myron je samo šutio.

»Misliš da te se bojim?«

Geri je rekla: »Čini mi se da ću povratiti.«

»Ali ne u autu, dobro, srce?« Tom se ponovno okrenuo prema Myroni. »Radim na nečemu, kao što vidiš...«

»Da, vidim.«

»Seksi je, zar ne?«

»Seksi«, složio se Myron. »I sprema se povraćati. Da, totalno sam napaljen.«

»Čuj, Myrone, nemoj se uvrijediti. Dobar si tip. I nije baš da uspijevaš nekoga zastrašiti. Stoga se lijepo nosi, može?«

»Esperanza je dobra majka. Tome. To znamo i ti i ja.«

»Ne radi se o tome, Myrone.«

»Ali trebalo bi se raditi o tome.«

»Ne bih htio zazvučati neskromno«, rekao je Tom, »ali znaš li zašto sam tako uspješan?«

»Jer ti je tata bogat i dao ti je puno love?«

»Ne. Jer nemam milosti. Zato pobjeđujem.«

To svaki put upali. Zagrebi malo pod površinu tipa koji uvijek govori o tome kako pobjeđuje ili kako je sam sve stvorio ili kako je sve stekao zahvaljujući vlastitim trudom, pa ćeš uvijek naići na dječarca kojem je sve uvijek padalo u krilo. Takvim ljudima kao da treba neka slijepa točka da opravdaju tu neizrecivu sreću. Kao da žele reći: *Nemoguće je da sve ovo imam samo zahvaljujući sudbini ili sreći - bit će ipak da sam nekako poseban.*

»Samo te molim da budeš razuman, Tome.«

»I to je tvoja poruka?«

»Da.«

»Preskočit ću taj savjet, hvala. Na korak sam do pobjede. A ti si« - pokazao je prema Myroni - »živi dokaz za to. Nju hvata očaj. Reci joj da me može poljubiti u dupe.«

»Već sam ti rekao: Esperanza ne zna da sam ovdje. Ja samo mislim da bi ti trebao ispravno postupiti.«

»Radi nje?«

»Radi nje. Radi Hectora. I radi sebe.«

»Sebe?«

»Mislim da bi tako bilo najbolje.«

»A meni se živo fućka za to što ti misliš. Pođi kući, Myrone.«

Myron je kimnuo. »Dogovoreno.«

Tom je još malo pričekao. Myron je već krenuo prema suprotnoj strani ulice, ali se zaustavio i dao sve od sebe oponašajući inspektora Columba. »O, još samo nešto.«

»A što?«

Myron je nastojao suspregnuti osmijeh. »Vidio sam se s Winom.«

Ulicom je zavladala potpuna tišina. Činilo se da se stišala čak i glazba koja je dopirala iz noćnog kluba.

»Lažeš.«

»Ne, Tome, ne lažem. Dolazi kući. A kad se vrati, siguran sam da će te poželjeti posjetiti.«

Tom je stajao kao paraliziran. Geri, koja je i dalje bila u automobilu, više nije mogla izdržati i počela je povraćati glasno kao nitko. Prozori su se zatresli. Tom se i dalje nije micao.

Dok mu je mahao u znak pozdrava, Myron je dopustio da mu se usne razvuku u osmijeh. »Želim ti ugodnu noć.«

18.

Jutro u New Jerseyju bilo je vedro i blistavo.

Divovska neonska slova na južnoj strani Lower Trenton Toli Supported Bridgea prenosila su poruku: TRENTON STVARA; SVIJET UZIMA. Ta slova postavljena su 1935. godine i tada su možda, s obzirom na sve one tvornice linoleuma, keramičkih pločica i drugih proizvoda koje su radile punom parom, u određenoj mjeri odražavala istinu. Danas to više nije vrijedilo. Trenton je glavni grad New Jerseyja, sjedište uprave savezne države, pa stoga i prepun političara i njihovih neizbježnih skandala, zahvaljujući čemu je cijeli grad, kad čovjek malo bolje promisli, iskren i istinit baš kao i ta poruka na mostu kojim se u njega dolazi.

Ipak, Myron je volio tu saveznu državu, a svatko tko ima imalo pojma o ičemu zna da New Jersey nema ekskluzivna prava na korumpiranost vlasti. Politički su skandali ovdje možda malo slikovitiji, no s druge strane, ovdje je sve slikovitije. New Jersey nije lako odrediti upravo stoga što je velika mješavina svega. Na sjeveru obuhvaća predgrađa New Yorka. Na jugozapadu predgrađa Philadelphije. Ta dva velegrada odvlače sredstva i pozornost od urbanih središta samog New Jerseyja, pa se Nevvarki Camden i ostali gradovi tako bore za preživljavanje poput nekog umirovljenika s maskom i bocom za kisik u kakvome kasinu u Atlantic Cityju. Predgrađa su zelena i raskošna. Gradovi puni betona i zdvojnosti. Tako to ide.

Ipak, sve je to bilo neobično. Tko god živi u krugu od četrdesetak minuta vožnje od Chicaga, Los Angelesa ili Houstona kaže da je iz tog grada. Ali ovdje možete živjeti i na tri kilometra od New Yorka, pa ćete ipak reći da ste iz New Jerseyja. Myron je odrastao na pola sata od New Yorka i nekih osam kilometara od Newarka. I nikad nije govorio ni da je iz New York, ni iz Newarka. Dobro, jednom je rekao da je iz Newarka, ali samo zato što se htio prijaviti za financijsku pomoć.

Kad sve to zbrojite - ljepotu, raspadanje, profinjene gradove, kompleks manje vrijednosti, kičasto i otmjeno - dobivate nekakvu neodredivu boju i teksturu te velike savezne države New Jersey.

Definiciju New Jerseyja bolje je potražiti u Sinatrinu glasu, vožnji Tonyja Soprana ulicama, Springsteenovoj pjesmi. Dobro poslušajte. Shvatit ćete.

Myron se malo razočarao uvidjevši da Neil Huber doista i izgleda kao pravi političar iz New Jerseyja. Imao je prave male kobasice umjesto prstiju, zlatni prsten na malome prstu desne ruke, prugasto odijelo, kravatu koja se ljeskala kao da ju je netko pošpricao sredstvom za tamnjenje. Ovratnik košulje bio mu je preuzak, a kada se smiješio, Neil Huber nalikovao je na barakudu.

»Myron Bolitar«, rekao je i čvrsto mu stisnuo ruku, pokazujući mu da sjedne. Ured je bio bezličan poput ureda kakvog zamjenika ravnatelja srednje škole.

»Trenirao sam dečke koji su igrali protiv tebe u srednjoj školi«, rekao je Huber.

»Sjećam se.«

»Ne sjećaš se.«

»Molim?«

»Potražio si podatke kad si doznao da ćemo se sastati?«

Myron je ispružio ruke i spojio ručne zglobove. »Uhvaćen na djelu.«

Neil je samo dobronamjerno odmahnuo rukom. »Nema frke. Onda znaš da ste nas pobijedili.

»Da.«

»I da si postigao četrdeset dva poena.«

Myron je rekao: »Bilo je to davno.«

»Osamnaest godina radio sam kao srednjoškolski košarkaški trener.« Zdepastim prstom pokazao je prema Myroni. »A ti si, prijatelju moj, najbolji kojeg sam ikada vidio.«

»Hvala.«

»Čujem da sad igra tvoj nećak.«

»Da.«

»Super, izvrsno.« Neil Huber sada se naslonio u stolici. »Onda, Myrone, jesmo li odradili dovoljno razbijanja leda?«

»Mislim da jesmo.«

Neil je raširio ruke. »Kako ti mogu pomoći?«

Na radnome stolu imao je nezaobilazne fotografije članova obitelji -supruga plavuša s velikom kosom, odrasla djeca, ponešto male unučadi. Na zidu iza njega na zastavi savezne države New Jersey vidio se grb s tri pluga i konjskom glavom. Da, konjskom glavom. Možete sami smisliti neki vic povezan s *Kumom*, ali sve će biti preočito i ispod vaše razine.

Dvije božice, božica slobode (u redu] i božica poljodjelstva (i to je prejednostavno], nalazile su se svaka s jedne strane grba. Zastava je izgledala bizarno i glupo, ali, s druge strane, riječi bizarno i glupo poprilično dobro opisuju Newjersey.

»Riječ je o jednome slučaju na kojem ste radili dok ste bili u policiji u Alpineu«, rekao je Myron.

»Otmice. Moore i Baldwin«, rekao je ovaj.

»Kako ste znali?«

»Bio sam detektiv. Jednostavno sam zbrojio dva i dva.«

»Tako...«

»Prva stvar« - uzdignuo je kažiprst - »radio sam na vrlo malo zvučnih slučajeva. Drugo« - sad je već pokazivao dva prsta, znak mira - »radio sam samo na jednom jedinom velikom slučaju koji još nije riješen. Kao treće« -jasno vam je kako to ide s prstima - »jedan od otetih dječaka upravo je pronađen nakon deset godina.« Spustio je ruku. »Da, baš sam morao upotrijebiti sve moći kojima raspolazem da dođem do tog zaključka. Myrone?«

»Da?«

»Znaš li da će obitelj Moore na nekoliko sati uživo nastupiti na CNN-u?«

»Ne, ne znam.«

»Umjesto velike konferencije za novinare, u podne će sjesti u studio s Andersonom Cooperom.« Nagnuo se prema njemu. »Molim te, samo mi reci da nisi novinar.«

»Nisam novinar.«

»Zašto te onda zanima ta priča?«

Myron je još razmišljao kako to točno odigrati. »Mogu reći samo da je to duga priča?«

»Možeš. Time nećeš ništa postići. Ali možeš.«

Tko ne riskira, ne profitira. Osim toga, koliko god izgledao kao pravi političar, Myron je Neil Huber nekako postajao sve simpatičniji. Zašto ne pokušati s iskrenim pristupom?

»Ja sam spasio Patricka.«

»Kako, molim?«

»U Londonu. Kao što rekoh... duga priča. Moj je prijatelj rođak Rhysa Baldwina. Dobio je dojavu o tome gdje je mali. Tako smo ga pronašli.«

»Čovječe...«

»Da.«

»Rekao si, duga priča.«

»Da.«

»Možda bi mi je trebao ispričati.«

Myron mu je ispričao sve što je mogao, ali tako da ne optuži, čak i ne spomene poimence Wina. Ipak, Neil Huber nije bio tupoglavac. Ne može biti tako teško doznati tko je Rhysov rođak. Ali što onda?

Kad je završio priču, Neil je rekao: »Jebote...«

»Da.«

»Ipak, i dalje mi nije jasno što tražiš od mene.«

»Ponovno analiziram slučaj.«

»Mislio sam da si u međuvremenu postao sportski agent ili tako nešto.«

»Komplicirana priča.«

»Vjerujem«, rekao je Neil.

»Samo želim ispočetka sve razmotriti.«

Neil je kimnuo. »Misliš da sam negdje pogriješio, pa da možda možeš otkriti nešto što mi je promaknulo?«

»Otada je prošlo deset godina«, rekao je Myron. »Sada znamo i neke nove stvari.« Sjetio se Winovih riječi. »To je poput putovanja automobilom kada ne znaš kamo ideš. Prošli tjedan znali smo samo početnu točku. Sada znamo gdje je taj auto bio prije nekoliko dana.«

Neil se namrštio. »Molim?«

»Zvučalo je bolje kad je to rekao moj prijatelj.«

»Samo te zezam. Čuj, na tom slučaju radio sam vrlo kratko. Stvar je ubrzo preuzeo FBI.« Ponovno se naslonio i položio dlanove na trbuh. »Pitaj.«

»Jučer sam bio na mjestu zločina.«

»U kući obitelji Balchvin.«

»Da. I pokušao sam rekonstruirati kako se sve to zbilo. Prostor iza kuće širok je i otvoren, a kuhinja ima one velike francuske prozore.«

»Osim toga«, dodao je Neil, »na početku prilaznog puta su vrata u ogradi, a i cijela je parcela ograđena.«

»Upravo tako. A tu je i pitanje tajminga.«

»Tajminga?«

»Dječaci su oteći oko podneva. Većina djece tada je još u školi. Kako su otmičari znali da će biti kod kuće?«

»Ah...« rekao je Neil.

»Ah?«

»Znači da si uočio rupe u priči.«

»Da.«

»Misliš da službeni scenarij ne drži vodu.«

»Tako nekako.«

»I misliš, što... da mi sve to prije deset godina nismo primijetili? Ukazali smo na sve problematične elemente koje i ti sada spominješ. I još neke. Ali znaš što? Kod puno zločina nema ni smisla ni logike. Rupe ćeš pronaći gotovo u svemu. Dobar su primjer i ta vrata u ogradi. Baldwini ih nikada nisu zatvarali. Bila su beskorisna. Prostor iza kuće? Na travnjaku su imali vrtni namještaj. Čovjek se mogao došuljati onamo. Ili se prikradati uza sami zid i ostati neprimijećen sve dok se ne bi našao kraj prozori.«

»Da...« rekao je Myron. »Vi ste znači riješili sve sumnje?«

»Hej, to nisam rekao!«

Neil Huber malko je otpustio kravatu i otkopčao prvo dugme na košulji. Rumenilo lica kao da se odjednom posve povuklo. Myron je sada proživio deja vu. Jasno je vidio mlađeg

muškarca, tog trenera protivničke ekipe. Ili je to možda ipak bila lažna uspomena koju je zamislio samo za ovu priliku.

»Mučile su me određene sumnje«, rekao je ovaj, sada malo tiše. »Kao i sve nas, bit će. No u konačnici su ti dječaci nestali. Pratili smo sve tragove i pretpostavke. Takve otmice - kada ti neki neznanac upadne u kuću i traži otkupninu - vrlo su rijetke. Stoga smo se dosta koncentrirali na roditelje. Članove šire obitelji, susjede, učitelje.«

»A dadilja?«

»*Au pair*«, rekao je ovaj.

»Molim?«

»Nije bila dadilja, nego *au pair*, nešto kao pomoćnica A to je velika razlika.«

»Kako?«

»*Au pair* je svojevrsni program razmjene. Te djevojke uvijek dolaze iz inozemstva. U ovom slučaju, Vada Linna - da, sjećam se imena - bila je iz Finske. Obično su mlade. Vadi je bilo osamnaest. Engleski joj baš nije bio bajan. Program predviđa da dijelom usvajaju kulturu, no većina ljudi za njih se odlučuje jer su jeftina radna snaga.«

»Mislite da je to i ovdje bio slučaj?«

On je malo promislio o tome. »Ne. Zapravo ne. Baldwini plivaju u novcu. Čini mi se da su zagrizli za tu priču o međunarodnom iskustvu i da im se sviđalo da im djeca budu s nekim iz inozemstva. Koliko sam uspio doznati, Brooke i Chick prema Vadi su bili dobri. Upravo je to jedan od razloga zašto toliko mrzim novinare, zbog pristupa tom dijelu priče.«

»O čemu je riječ?«

»Kad je došlo do sranja, mediji su uživali u svim tim pričama o robovlasničkoj prirodi programa *au pair*. Znaš ono... bogata Brooke Baldwin angažira siromašnu i jeftinu djevojku kako bi mogla ići frizeru ili na objede s otmjenim prijateljicama ili što sve ne. Kao da već nije dovoljno patila. Kao da je ona nekako kriva za to što je ostala bez sina.«

Myron se sada prisjetio da je u to vrijeme čitao ponešto o tim kontroverzama. »A Vadina priča o upadu otmičara...« rekao je. »Povjerovali ste joj?«

Huber nije odmah odgovorio. Dlanom je protrljao lice. »Ne znam. Mislim, bilo je očito da je djevojka doživjela traumu. Možda je nešto muljala oko par detalja, pokušala stvoriti malo bolju sliku o sebi ili tako nešto. Kao što smo obojica primijetili, neke stvari jednostavno nisu imale logike. Ali stvar je mogla biti i u jezičnoj barijeri. Ili kulturnoj ili tako nešto. Žao mi je što je nisam malo više ispitao.«

»A zašto niste?«

»Vadin otac ukazao se za manje od dvadeset četiri sata. Doputovao je iz Helsinkija i angažirao agresivnog odvjetnika. Zatražio je da je vodi kući. Tvrdio da je sve to njoj jednostavno bilo previše.

Htio joj je osigurati pomoć i skrb u Finskoj. Pokušavali smo otežati s time, no nismo baš imali razloga da je zadržimo. I tako je oputovala kući« Neil je podignuo pogled. »Ako hoćeš istinu... bio bih volio još jednom pokušati razgovarati s Vadom.«

»Mislite da je umiješana?«

Ni sada nije odgovorio odmah. Myronu se sviđalo što mu Neil Huber pokušava odgovoriti promišljeno. »Dobro smo je proanalizirali. Pregledali što je sve tražila na internetu. Nismo pronašli ništa. Provjerili smo njezine SMS-ove. Ništa se nije isticalo. Vada je bila obična tinejdžerica koja se sama našla u stranoj zemlji. Imala je jednu prijateljicu, također iz tog programa, i to je uglavnom bilo sve. Pokušavali smo razraditi raznorazne teorije u kojima je na neki način sudjelovala u otmici. Znaš ono... Možda je izručila djecu nekom suučesniku. A onda ju je taj suučesnik vezao. Pa su smislili priču o provali u kuhinju. I takve stvari. Ništa se nije

poklapalo, Istražili smo čak i mogućnost da je Vada možda psihički poremećena. Da je možda puknula, ubila ih i sakrila tijela. Ali ni od toga nije bilo ništa.«

Pogledali su se u oči.

»Što onda mislite, što se dogodilo, Neil?«

Na pisaćem stolu imao je kemijsku olovku. Sad ju je uzeo i počeo vrtjeti među prstima.

»Upravo je zato zanimljiv najnoviji razvoj događaja.«

»Kako?«

»Posve potkopava moju teoriju.«

»A ona je glasila?«

Slegnuo je ramenima. »Cijelo vrijeme mislio sam da su Patrick i Rhys mrtvi. Smatrao da su, što god da se točno dogodilo - otmica, provala, nema veze - dječaci odmah ubijeni. Ubojice su se potom pretvarali da su otmičari i sve to s predajom otkupnine izveli samo da nam skrenu pozornost. Ili su se možda nadali da će se tako lako domoći novca, ali su naknadno shvatili da će ih tako uhvatiti. Ne znam.«

»Ali zašto bi netko ubio dva dječaka?«

»Da, motiv... To je već malo teže. Ali rekao bih da je ključno mjesto zločina.«

»Kako?«

»To je dom obitelji Baldwin.«

»Mislite da je meta bio Rhys?«

»Moralo je biti tako. Bio je u svojoj kući. Igranje je bilo isplanirano dva dana prije, pa se nije moglo ranije znati da će ondje biti i Patrick Moore. Možda je tim tipovima rečeno da otmu šestogodišnjaka. Ali kad su upali, naišli su na dvojicu. Pa ne znaju koji je koji ili nemaju baš posve jasne upute, pa zato odvođe obojicu. Za svaki slučaj.«

»Još jednom: motiv?«

»Ništa konkretno. Dovraga, čak ni blizu. Samo moje pretpostavke.«

»Na primjer?«

»Od roditelja smo imali ponešto jedino o Chicku Baldwinu. Tip je prevarant, kratko i jasno, a baš tada, kada se ta njegova financijska piramida raspala, stao je na žulj mnogima. Dio novca potekao je od upitnih Rusa, znaš na što mislim. I Chick se izvukao. Bez zatvorske kazne, samo s malenom globom. Imao je dobre odvjetnike. I to je mnoge jako uzrujalo. Svu imovinu bio je prepisao na djecu, tako da mu nitko nije mogao ništa. Znaš uopće tog tipa?«

»Chicka? Vrlo površno.«

»Nije dobar čovjek, Myrone.«

Gotovo od riječi do riječi što je rekao i Win.

»U svakom slučaju«, rekao je Neil, »tako sam razmišljao. Mislio sam da su mrtvi. No sad kad znamo da je Patrick živ...«

Nije dovršio rečenicu. Njih dvojica još su se nekoliko dugih trenutaka netremice gledali.

Myron je potom rekao: »Zašto imam dojam da mi nešto prešućujete, senatore?«

»Jer prešućujem.«

»A zašto?«

»Jer nisam siguran da te se sljedeći dio imalo tiče.«

»Možete mi vjerovati«, rekao je Myron.

»Da ti ne vjerujem, već bih te odavno izbacio odavde. «

Myron je raširio ruke. »Onda?«

»Ovo su gadne stvari. To smo prije deset godina manje-više zakopali duboko, baš jer je bilo gadno.«

»Kad kažete >manje-više zakopali...< «

»Pozabavili smo se time. Nismo izvukli ništa. Meni je rečeno da odustanem od toga. Odustao sam, ali nevoljko. U konačnici i dalje ne smatram da je to relevantno. Stoga će mi trebati nekoliko trenutaka da promislim o posljedicama mogućnosti da ti to kažem.«

»Ako imalo pomaže«, rekao je Myron, »obećajem da ću biti diskretan.«

»Ne pomaže.«

Neil je ustao i prišao prozoru. Okrenuo je ručicu i na trenutak zatvorio žaluzine, a onda ih ponovno otvorio. Zagledao se dolje, u neko gradilište.

»Riječ je o SMS-porukama«, rekao je Neil, »između Chicka Balchvina i Nancy Moore. «

Myron je čekao da ovaj nastavi, no kako se to nije dogodilo, upitao je: »Kakvim porukama?«

»Hrpama poruka.«

»Znate što je u njima pisalo?«

»Ne. Bile su izbrisane s oba mobitela. Davatelj usluga ne čuva sadržaj.«

»Pretpostavljam da ste pitanje o njima postavili i Chicku i Nancy?«

»Jesmo.«

»I?«

»Oboje su ustvrdili da se radilo o uobičajenim stvarima. Ponešto o sinovima. Ponešto o mogućnosti da bračni par Moore nešto uloži kod Chicka.«

»Jesu li nešto uložili u njegov fond?«

»Nisu. A poruke su slali u sva moguća doba dana. I noći.«

»Tako...« rekao je Myron. »O tome ste razgovarali i s njihovim bračnim drugovima?«

»Nismo. U istragu se tada već bio uključio i FBI. Moraš se prisjetiti kako je sve to izgledalo. Taj pritisak, strah, neizvjesnost. Te dvije obitelji već su se i bez toga gotovo raspadale, visjele o koncu. Tu stranu priče istraživali smo temeljito i agresivno, ali nismo pronašli ništa. Činilo nam se da nema razloga ljudima nanositi još veću bol.«

»A sada?«

Neil se okrenuo i pogledao Myrona, koji je i dalje sjedio. »A sada i dalje ne vidim razloga da se nekome nanosi još više boli. I zato ti nisam htio reći.«

Netko je pokucao na vrata. Neil je tome nekom rekao da uđe. Neki mlad muškarac provirio je glavom. »Za deset minuta imate onaj sastanak s guvernerom.«

»Hvala. Naći ćemo se u predvorju.«

Mladić je zatvorio vrata. Neil Huber vratio se za radni stol. Uzeo je mobitel i novčanik, pa ih nagurao u džepove. »To je sad već stara i otrcana priča, ali takav slučaj zauvijek ostaje u tebi. Dijelom krivim i sebe. Znam, znam, ali ipak se krivim. Pitam se bi li možda, samo možda, da sam bio malo bolji murjak...«

Nije dovršio rečenicu. Myron je ustao.

»Učini što moraš«, rekao je Neil i krenuo prema vratima. »Ali javi mi kad bude novosti.«

19.

Je li već podne?« upitao je Chick.

Myron je pogledao na ručni sat. »Pet do dvanaest.«

»Onda će biti najbolje da priprelim laptop.«

Sjedili su u divovskome mramornom baru La Sirene, talijanskoga restorana u glasovitome hotelu Maritime, u njujorškome Chelseaju. Ondje je sve bilo nekako elegantno i toplo, moderno, ali ipak uz nedvojbene primjese atmosfere šezdesetih godina. Gotovo da i nije bilo granice između dijela u kojem se jelo unutra i dijela u kojem se jelo *alfresco*.⁹ Myron je samome sebi rekao da ovamo hitno mora izvesti Terese.

Na zidu nije bilo televizora - to jednostavno nije bio takav bar - pa je Chick ponio prijenosno računalo, da na internetu mogu odgledati razgovor na CNN-u.

»Danas nikako nisam mogao ostati kod kuće«, rekao je Chick. Koža mu je uvijek nekako blistala, tako da je izgledao kao da je došao s neke depilacije vrućim voskom. Možda i jest. »Brooke i ja samo piljimo jedno u drugo i čekamo. A u glavi nam se sve vraća, kužiš?«

Myron je kimnuo.

»Teško je, na više razina, ali imam dojam da smo već deset godina u nekakvom čistilištu. Moraš se nečim zanimati, inače ćeš skrenuti. I tako sam jutros došao u ured. A onda sam se našao s jednim od svojih odvjetnika, da vidim što možemo poduzeti.«

»U vezi s...?« upitao je Myron.

»Time što Patrick ne govori. Tražio sam neku pravnu mogućnost. Znaš, da ga natjeramo na suradnju.« Chick je podignuo pogled s računala. »Nego, zbog čega si htio da se vidimo?«

Myron još nije znao točno kako najbolje pristupiti temi njegova dopisivanja SMS-om s Nancy Moore. Da pita izravno ili da napreduje malo-pomalo?

»Čekaj«, rekao je Chick. »Samo što nije počelo.«

Ta modema vremena. La Sirenu je pohodila zgodna mješavina umjetnika, hipstera iz Villagea i gospodara svemira iz Wall Streeta. U restoranu je bilo živahno jer su mnogi sada pristizali na ručak, a ovdje, u baru, dvojica muškaraca bila su se nadvila nad prijenosno računalo, gledajući vijesti. Nitko ih nije ni pogledao.

»Čekaj, gdje su to?« upitao je Chick.

Myron je prepoznao prostoriju. »To je kod njih. u dnevnoj sobi obitelji Moore.«

»Ne razgovaraju u studiju?«

»Izgleda da ne.«

Anderson Cooper sjedio je u raskošnome kožnom naslonjaču. Nancy i Hunter sjedili su mu nasuprot, na sofa. Hunter je bio u tamnome odijelu, s tamnom kravatom. Nancy u svijetloplavoj haljini, elegantnoj, ali konzervativnoj.

»Gdje je Patrick?« upitao je Chick. »Myrone?«

»Nemam poima. Poslušajmo sad ovo, može?«

Razgovor je počeo od Patricka. Anderson je prvo ukratko upoznao gledatelje s pričom - otmicom, ostavljenom otkupninom, užasnom neizvjesnošću i dugogodišnjim iščekivanjem ovoga dana. Spomenuo je činjenicu da su Nancy i Hunter sada razvedeni, za to očito kriveći otmicu i sve što se događalo nakon toga. No. ni Nancy, ni Hunter nisu zagrizli tu udicu.

»Imamo zajedničko skrbništvo nad prelijepom kćeri«, rekla je Nancy umjesto drugog objašnjenja.

⁹ tal. »na otvorenom« - prev.

»Zajednički smo je podignuli«, dodao je Hunter.

Nakon još nekoliko minuta, Chick je samo odmahnuo glavom i rekao: »Nevjerojatno. Pa neće mu reći ništa.«

I to je bilo u određenoj mjeri točno. Anderson ih nije pritiskao, što je s obzirom na okolnosti bilo razumljivo. Nije bila riječ o političarima koji su se kandidirali za neku dužnost. Ovo su bili roditelji koji su dugo patili i koji sada pokušaju spoznati iznenadnu... je li to doista sreća?

Najviše je govorila Nancy. Andersonu je objasnila koliko su zahvalni na činjenici da je Patrick ponovno kod kuće. »Naš je sin proživio užasne muke«, rekla je i malko se ugrizla za donju usnu. Kad je Anderson pokušao izvući i nešto pojedinosti, oboje su počeli govoriti koliko su Patricku sada potrebni privatnost i »prostor za oporavak i tranziciju«.

I ta poruka ponavljala se u nebrojenim oblicima: Molimo da Patricku i obitelji Moore pružite malo privatnosti da se oporave od proživljenih strahota. Izraz »proživljene strahote« upotrijebili su toliko puta da se Myron već upitao jesu li ih pripremali za to.

Anderson je nastavio s pitanjima. Pitao ih je o otmici, o tome jesu li se imalo približili hvatanju počinitelja. Bivši supružnici nisu dali niti jedan konkretan odgovor, preusmjeravajući pitanja »o mogućem uhićenju« predstavnicima »vlasti«.

Kad je Anderson spomenuo onaj »užasni dan«, Nancy je rekla: »Bilo je to davno. Morate imati na umu da mu je bilo tek šest godina.«

»Koliko se toga sjeća?«

»Vrlo malo. Patricka su tijekom ovih godina često selili.«

»Kako to mislite?«

Nancyine oči ispunile su se suzama. Myron je čekao da je Hunter uhvati za ruku. To se nije dogodilo. »Sin nam je zamalo umro od ranjavanja nožem.«

»To je bilo tijekom spašavanja u Londonu, je li tako?«

»Da.«

»Koliko je dugo bio u Londonu?«

»Ne znamo. Ali proživio je...« - Myron je sada te riječi, tiho, ponovio uglas s njom - »strahote.«

Myron je gledao Nancy i Huntera na ekranu, tražio nekakve tragove ili geste koje bi mogle ukazati na... Što točno? Varanje? Misli li da bi oni ovdje sad mogli i lagati? Zašto? Što bi uopće mogli skrivati? Krišom je pogledavao i Chicka, kao da bi i tako možda mogao nešto doznati. Kako Chick reagira na Nancy?

Je li to Myron načas ugledao tračak - ponovno: čega? - žudnje, žaljenja, grizodušja?

Zaključak: proučavanje govora tijela silno je precijenjeno.

Myron je nebrojeno puta čuo da se ljude pogrešno osudilo (ili pogrešno oslobodilo] jer su porotnici imali dojam da su u stanju »čitati« počinitelje, da nisu pokazali dovoljno (ili da su pokazali previše] kajanja, da im reakcije nisu bile u rasponu onoga što su porotnici smatrali normalnim. Kao da su svi ljudi u svemu posve jednaki. Kao da svi reagiramo jednako na užasne ili stresne situacije.

Svi mi mislimo da smo u stanju uočiti neki znak kod drugih, ali da ga, što je najironičnije, nitko ne može primijetiti kod nas.

Anderson je onda napokon prešao na stvar: »A što je s onim drugim dječakom koji je otet istoga dana?«

Chick se naglo uspravio.

»Što vam je sin uspio reći o Rhysu Baldwinu, kojem i dalje nema traga?«

»Pronalaženje Rhysa sad nam je prioritet«, rekla je Nancy.

Chick je nešto promumljao sebi u bradu.

»Ovo neće biti zaključeno«, nastavila je ona, »dok ne doznamo istinu o Rhysu.«

Hunter je odlučno kimao. »Maksimalno surađujemo s predstavnicima vlasti...«

Chick se naslonio. »Kakva sranja!«

»...ali, nažalost, Patrick baš ne zna puno toga što bi moglo biti korisno.«

»Surađuju? Tako tvrde?« Chick je bio gotovo izvan sebe. »Ja bih trebao sazvati konferenciju za novinare.«

Kao da bi od toga bilo neke koristi.

Nešto prije reklama, Nancy i Hunter ustali su i okrenuli se desno. Chick je zašutio dok se kamera udaljavala. U kadru se pojavila neka djevojka kojoj je moglo biti dvadesetak godina.

»Ovo je naša kći, Francesca«, rekla je Nancy.

Francesca je s nelagodnom kimnula prema kameri. Potom je pogledala nekamo kraj kamere i usnama oblikovala riječi »U redu je«. Prošle su tri sekunde.

Tada se u kadru pojavio Patrick, koji je držao sestru za ruku.

»I naš sin, Patrick«, rekla je Nancy.

Bio je to isti onaj mladić kojeg je Myron spasio, isti onaj dječak kojeg je vidio praktički skrupčanog u kutu sobe. Na glavi je imao šiltericu s logotipom Yankeesa, a bio je odjeven u plavu majicu s kapuljačom i traperice. Kamera mu je odmah zumirala lice. Gledao je u pod. Nancy i Hunter stali su tako da su se djeca našla između njih. Na trenutak se mogao steći dojam da poziraju, iako nespretno, za fotografiju s godišnjeg odmora. Hunter i Nancy trudili su se izgledati snažno i prkosno. Činilo se da je Francesca posve obuzeta emocijama, a u očima su joj se vidjele suze. Patrick nije podizao pogled.

Anderson im je potom zahvalio što su »otvorili vrata svojega doma«, a onda je najavio stanku za reklame.

Chick je još nekoliko trenutaka piljio u prazni ekran.

»Što je to bilo, do vruga?«

Myron nije odgovorio.

»Što se događa, Myrone? Zašto nam ne žele pomoći?«

»Nisam siguran da mogu pomoći.«

»I ti? Padaš na te fore?«

»Uopće ne znam o kojim je forama riječ, Chick.«

»Rekao sam ti da sam se danas našao sa svojim odvjetnicima, je li tako?«

»Tako je.«

»I pitao sam što možemo poduzeti. Znaš... da malog natjeramo da progovori.«

»I što su predložili?«

»Ništa! Kažu da se nema što učiniti. Nevjerojatno, zar ne? Patrickne mora reći baš ništa. Ne možeš ga natjerati da ti kaže. Čak i ako zna nešto presudno važno. Dovraga, čak i ako zna gdje je Rhys u ovom trenutku. Suludo!«

Chick je dao znak konobaru za šankom, koji mu je natočio još viskija Johnnie Walker Black. Konobar je pogledao Myrona. Myron je odmahnuo glavom. Prerano je.

Nakon što je dobio piće, Chick se šćućurio i nadvio nad njega kao da grije ruke na malenoj vatri. »Cijenim tvoju pomoć«, rekao je, sada malo mirnije. »Win... no da, znam da Winu nisam nimalo simpatičan. To i nije neko iznenađenje. Potječemo iz dva različita svijeta. Osim toga, on obožava Brooke. Za nju nitko ne bi bio dovoljno dobar, kužiš?«

Myron je kimnuo, samo zato što je htio da nastavi govoriti.

»Ali Brooke i ja imamo solidan brak. Bilo je u njemu problema, naravno. Kao i u svakom braku. Ali volimo se.«

»A ti problemi...« rekao je Myron, uočivši priliku. Nije imao razloga i dalje čekati. »Je li jedan od njih bila i Nancy Moore ?«

Chick je u tom trenutku bio prinosiso čašu ustima. Sada je neodlučno zastao, kao da nastoji odlučiti treba li prvo odgovoriti ili otpiti gutljaj. Odlučio se za gutljaj. Odloživši čašu, okrenuo se prema Myroni.

»Što bi to trebalo značiti?«

Myron ga je samo netremice gledao. Pokušao ga nadmudriti strpljenjem.

»Slušam...« rekao je Chick.

»Znam za one poruke.«

»Ah.« Chick je ustao, svukao sako, uredno ga prebacio preko naslona barske stolice. Zatim je ponovno sjeo i počeo se poigravati zlatnom kopčom na lijevome rukavu. »A kako znaš za te poruke?«

»Jc li to važno?«

»Zapravo i nije«, rekao je Chick, pa je prenehajno slegnuo ramenima. »To ne znači baš ništa.«

Myron ga je ponovno pokušao nadjačati samo prodornim pogledom.

Chick se trudio držati nonšalantno, ali mu to nije uspijevalo. »Win zna za to?«

»Još ne.«

»Ali reći ćeš mu?«

»Da«, odgovorio je Myron.

»Čak i ako te zamolim da ne kažeš?«

»Čak i tada.«

Chick je odmahnuo glavom. »Uopće ne shvaćaš moj život.«

Myron je samo šutio.

»Svima ostalima sve je palo s neba. Ja sam radio. Ja sam se itekako mučio. Ništa mi nije palo u krilo. I jedna važna obavijest, Myrone...« - nagnuo se naprijed i spojio dlanove oko usta - »utakmica je namještena u korist bogataša. Uvjeti nisu ravnopravni. Krenuo sam od nule. Moj je otac imao brijačnicu u Бронхи. Želiš se pridružiti onima na vrhu? Onda moraš i malo varati.«

»Čekaj, dopusti da zapišem.« Myron je glumio da u ruci drži olovku i nešto piše. »Varati. Malo.« Zatim je podignuo pogled. »Izvrstan savjet. Reći ćeš mi i da se iza svakog velikog bogatstva krije i veliki zločin?«

»Rugaš mi se?«

»Možda malo. Chick.«

»Misliš da u ovoj zemlji vlada meritokracija? Da svi počinjemo s istih startnih pozicija, da svi imamo iste mogućnosti? Obično sranje. Na faksu sam igrao američki nogomet. Bio sam probijač. I to dosta dobar. Jednoga dana shvatio sam da su svi protivnici koji me pokušavaju oboriti na steroidima. A svi oni koji su željeli zauzeti moje mjesto? Također na steroidima. I tako sam mogao birati. Mogao sam početi uzimati steroide. Ili se prestati baviti sportom.«

»Chick? «

»Da?«

»To je vrlo neobična argumentacija za varanje supruge«, rekao je Myron.

»Nisam je varao.« Nagnuo se još bliže. »Ali samo želim reći, bilo kako bilo, toga ćeš se ostaviti.«

»To je prijatnija. Chick ?«

»Te poruke nemaju baš nikakve veze s mojim malim. I kužim tvoje motive.«

»Moj je motiv pronaći tvoje dijete.«

»Aha, svakako. Zanima te što me još uvijek progoni? Brooke je željela nazvati Wina čim

su oteli Rhysa. Već prvog dana. Ali sam je ja odgovorio. Mislio sam da će policija to riješiti. Htio sam - i to je baš smiješno nakon svega što sam ti upravo ispričao - htio sam igrati po pravilima. Sve po PS-u. Baš smiješno, zar ne? I s time sad moram živjeti.«

»To što govoriš uopće nema smisla, Chick. «

On se ponovno nagnuo bliže. Myron je jasno osjetio miris viskija. »Što god da se dogodilo između mene i Nancy«, rekao je, škrgućući zubima, »nema nikakve veze s mojim sinom. Jesi me čuo? Moraš se okaniti toga prije nego što netko ozbiljno strada.«

U tom trenutku Myronu je zazvonio mobitel. Pogledao je ekran i vidio da ga zove Brooke Baldwin. Pokazao je ekran Chicku, a onda se javio.

»Molim?«

»Chick mi je rekao da ćete se vas dvojica naći«, rekla je Brooke. »Jeste li sada zajedno?«

Myron je pogledao Chicka. Chick je kimnuo i nagnuo se prema mobitelu. »Tu sam, srce.«

»Jeste li gledali CNN?«

»Da«, rekao je Myron.

»Ja sam snimila razgovor«, rekla je Brooke. »I gledala sam usporenu snimku.«

Chick je rekao: »I?«

»I nisam uvjeren da je taj mali Patrick Moore.«

20.

Myronova napeta ramena opustila su se čim je na ekranu mobitela ugledao Teresino ime. Javio se prilazeći automobilu, te je bez pozdrava i uvoda rekao samo: »Tako te jako volim.«

»Nije kritika na Winov račun«, rekla je Terese, »ali to je puno zgodniji način javljanja na telefon od >artikuliranja<.«

»Možda se tako ne javljam baš svima«, rekao je Myron.

»A zašto ne? Pa uljepšaj nekome dan.«

»Gdje si?«

»U hotelskoj sobi«, rekla je Terese. »Hej, sjećaš se kad smo posljednji put zajedno bili u nekom hotelu?«

Myron nije uspio suspregnuti osmijeh. »Koliko su nas puta zvali zbog pretjerane buke?«

»Ali, Myrone, bio si užasno glasan.«

Myron je prebacio mobitel na drugo uho. »Još tjedan dana nisam osjećao nožne prste.«

»Ne kužim poveznicu.«

»Ni ja, ali nekako je zvučalo kako treba.«

»Da«, složila se ona. »Nedostaješ mi.«

»I ti meni.«

»Taj posao...«

»Da?«

»Ako ga dobijem - a to je veliko ako - ali ako ga dobijem, možda će od mene tražiti da se preselim u Atlantu ili Washington.«

»U redu«, rekao je Myron.

»I ti bi se preselio?«

»Naravno.«

»Tek tako?«

»Tek tako.«

»Mislim, u početku bih putovala«, rekla je ona.

»Nema putovanja. Selimo se.«

»Bože, kako si seksi kad tako odlučno naređuješ.«

»Čak i kad ne naređujem.«

»Ne pretjeruj.« Terese je nakon toga rekla: »Siguran si? Mogu i odustati. Bit će i drugih prilika za posao.«

Myron je cijeli život živio na ovome području. Ovdje se rodio, ovdje je odrastao, četiri godine studirao je u Sjevernoj Karolini, pa se vratio ovamo. Bio je toliko vezan za to područje da je čak kupio kuću u kojoj je odrastao, nikako se ne odričući prošlosti.

»Siguran sam«, rekao je Myron. »Želim da ostvariš karijeru koju priželjkuješ.«

»Uh... nemoj zvučati baš tako politički korektno.«

»Usto želim postati uzdržavanim suprugom.«

»Ali to bi moglo iziskivati pružanje seksualnih usluga na zahtjev«, rekla je Terese.

Myron je uzdahnuo. »Ja samo dajem i dajem...«

Ona se nasmijala. Terese se nije često smijala. On je obožavao zvuk njezina smijeha. »Bit će najbolje da se spremim«, rekla je. »Drugi razgovor imam za sat vremena.«

»Sretno.«

»Kamo ti ideš?« upitala je Terese.

»Nakon ovog razgovora? Pod hladan tuš. A onda idem posjetiti svoje starce i Mickeyja.«

»Gledala sam onaj intervju na televiziji.«

»Imaš kakav komentar?«

»Ono što si i ti rekao.«

»A to je?«

»Da vam nešto promiče.«

Nakon toga prekinuli su vezu uz minimum sentimentalnosti. Myron se autom uputio prema rodnome gradu. Može li to doista učiniti? Odseliti se iz kvarta koji oduvijek naziva domom?

Prvi put u njegovu životu, odgovor je bilo odlučno da.

Win ga je nazvao dok se još vozio.

»Molim?«

»Ispričaj mi sve«, rekao je Win.

»Jesi li gledao intervju s obitelji Moore?« upitao je Myron.

»Jesam.«

Myron je u pozadini čuo ljude koji se dovikuju na nekom stranom jeziku. »Gdje si točno?«

»U Rimu.«

»U Italiji?«

»Ne, ovo je Rome u Wyomingu.«

»Nema razloga za sarkazmom.«

»A kome treba razlog?«

»Brooke nije sigurna da je to Patrick«, rekao je Myron.

»Znam, poslala mi je SMS.«

»Ja sam nazvao PT-a u Quanticu.¹⁰ Ima prijateljicu koja bi nam mogla pomoći. Bavi se forenzičkom rekonstrukcijom lica ili nečim sličnim.«

»I ja sam neke stvari letimično provjerio«, rekao je Win. »Današnju snimku usporedio sam s Patrickovom snimkom u dobi od šest godina uz pomoć softvera za simulaciju starenja.«

»Ima li kakvih zaključaka?«

»Ne«, rekao je Win. »Ali postavljam si dva pitanja. Ako to nije Patrick, tko je onda? Ako to nije Patrick, koji bi Nancy i Hunteru uopće mogli biti motivi za laganje?«

Myron je promislio o tim riječima. »Ne znam.«

»Pomoglo bi ispitivanje DNK.«

»Da«, složio se Myron. »S druge strane, recimo da utvrdimo da to nije Patrick. Što bi to značilo? Imaš još malo vremena?«

»Da.«

»Razmotrimo sve mogućnosti, čak i najskandaloznije.«

»Na primjer?« rekao je Win.

»Pa, recimo da su Nancy i Hunter ubili obojicu dječaka i sakrili tijela. Znam, znam da je skandalozna i sama pomisao, ali samo radi ovog malog eksperimenta, pretpostavimo da je takvo što moguće.«

»U redu.«

»I tako, kako bi odvratili sumnju sa sebe, odlučuju kući dovesti lažnog Patricka. Pronalaze tinejdžera odgovarajuće dobi i izgleda. Šalju ti one mailove koji tebe vode u tom smjeru. Ti maloga pronalaziš kod Kings Crossa ili gdje već. Pratiš me?«

»Ne baš posve«, rekao je Win.

¹⁰ FBI-eva akademija - prev.

»Da, jer čak ni najskandalozniji scenarij nema smisla. To i želim reći. Nikakvi osumnjičenici nisu bili pod pritiskom - nakon toliko godina. Nitko nije počeo sumnjati u njih. Ako su ubili te dječake - ponavljam, to ne mislim, nego samo razmatram sve mogućnosti - ne bi dobili ništa time što se pretvaraju da je Patrick pronađen.«

»Istina«, rekao je Win. A zatim dodao: »Dakako, može biti riječ o drukčijoj vrsti prijave.«

»Na primjer...?«

»Recimo da taj mali nije Patrick.«

»U redu.«

»Ali recimo i«, nastavio je Win, »da netko želi nešto smjestiti Nancy i Hunteru. Taj netko dogovara pronalaženje tog lažnog Patricka. Zna da Nancy i Hunter toliko silno žele da to bude njihov sin da ih neće biti teško prevariti.«

»To je ta želja za zaključivanjem priče«, rekao je Myron.

»Upravo tako. Može ih lako zaslijepiti.«

»Ali, još jednom: gdje su motivi? Hoće li taj lažni Patrick ukrasti novac ili takvo što?«

Win je još malo razmišljao o tome. »Ne, ne bih rekao da je stvar u tome.«

»A dječak je imao stvarne ozljede. Od noža. Imamo sreću što im nije podlegao.«

»Od ruke Debelog Gandhija«, rekao je Win. »Myrone?«

»Da?«

»Ponavljamo istu stvar.«

»Što to?«

»Zanemarujemo Sherlockov aksiom. Treba nam još podataka.«

Win je imao pravo. Njih dvojica često su citirali omiljenog Sherlocka Holmesa, *sira* Arhura Conana Doylea: »Najveća je pogreška izvoditi teorije prije nego što raspolažeš podacima. Čovjek tada nerazumno počinje iskrivljavati činjenice kako bi ih prilagodio svojim teorijama, umjesto da teorije prilagodi činjenicama.«

»Myrone?«

»Da.«

»Što još nije kako treba?«

Myron je duboko udahnuo. »Ovo ti se nikako neće svidjeti.«

»Onda, molim te, još malo odugovlači i uljepšavaj istinu.«

»Još malo sarkazma?«

»Još malo odugovlačenja?«

Myron je prešao na stvar, Winu ispričao kako je posjetio Neila Hubera i spomenuo poruke koje su jedno drugome slali Chick Baldwin i Nancy Moore. Nakon što je završio, Win je još nekoliko trenutaka šutio. Myron je i dalje čuo glasne razgovore i povike na nekome stranom - pretpostavio je talijanskom - jeziku.

»Što radiš u Rimu?« upitao je Myron.

»Približavam se Debelom Gandhiju.«

»U Italiji je?«

»Sumnjam.« A onda: »Vjeruješ li Chicku kad kaže da su to bile nedužne SMS-poruke?«

»Ne«, odgovorio je Myron. »No to ne znači da imaju bilo kakve veze s otmicom.«

»Istina«, rekao je Win.

»Želiš da razgovaram s Nancy? Da je suočim s pitanjem tih poruka?«

»Da, želim.«

»A Brooke?«

»Što s njom?«

»Hoćemo li joj spomenuti te poruke?« upitao je Myron.

»Još ne.«

Myron se prisjetio kako je reagirala u Londonu kad je doznala da joj nitko nije spomenuo e-mailove koje je dobio Win. »Bit će bijesna, a ti pred njom opet skrivaš stvari.«

»To mogu podnijeti«, rekao je Win. Nakon male stanke, još je upitao: »Jesmo li završili, Myrone?«

»Čini mi se da jesmo.«

»Izvršno, moram ići.«

21.

Naziv momčadi ukazao se upravo kada mu je Myron rekao da bi se njegova sestrična Brooke mogla naljutiti jer joj ponovno nešto prešućuje.

SHARK CRYPT I.

»To mogu podnijeti«, kažem mu, sada već posve dekoncentriran. Vrijeme je da završim razgovor. »Jesmo li završili, Myrone?«

»Čini mi se da jesmo«, kaže Myron.

»Izvršno, moram ići.«

Prekidam vezu prije nego što Myron nešto uzvrat. Nalazim se u istoj onoj prostoriji u stražnjem dijelu prodavaonice, s Carlom, Renatom i Giuseppeom. Svi su i dalje nabrijani, no danas je raspoloženje ozbiljnije, prigušenije, jer je počelo natjecanje Muzzles of Rage. Moj je plan jednostavan: izvući na površinu Debelog Gandhija.

Na temelju svega što znam o njemu. Debeli Gandhi vrlo je natjecateljski nastrojen gad u tome svijetu tehno-video-nečega. Najveći mu je konkurent romavslazio koji je, zahvaljujući mojoj anonimnoj velikodušnosti, domaćin ovog posve novog i prestižnog natjecateljskog događaja. Pitanje na koje trebamo odgovoriti: čak i ako se Debeli Gandhi pomalo povukao u podzemlje, čak i ako se barem privremeno skriva, hoće li se ukazati ako ga izazovemo na pucački turnir s velikim ulozima i bogatim sponzorstvom?

Sada znam da je odgovor potvrđan.

Pokazujem novo ime, shark crypt i, na ekranu s rezultatima. »To je Debeli Gandhi«, kažem.

»To ne možeš znati«, dovikuje mi Carlo, ne prestajući furiozno tipkati. »Još nije počeo igrati.«

»Ali čim bude igrao nekoliko minuta, znat ćemo«, dodaje Renato. »Najviše nakon pola sata. Ima jedinstven stil igranja. Nikad se ne služi strojnicama, ni drugim automatskim oružjem - samo snajperskom puškom. I nikad ne promašuje.«

»Uvijek postoji nekakav jedinstven sustav«, kaže Carlo.

»Kao u svakom sportu, ne moraš vidjeti lice da bi znao igrače«, slaže se Renato.

»Nemojte čekati«, kažem ja. »To je naša meta.«

»Kako možeš biti tako siguran?«

»Stvar je vrlo jednostavna. >Shark Crypt I< je premetaljka imena >Patrick Rhys<.«

Moj plan u ovom slučaju ne može biti očitiji. Cilj momčadi ROMA VSLAZIO ovdje nema nikakve veze s pobjedom na prvenstvu Muzzles of Rage. Oni se samo trebaju pretvarati da se vodi ogorčena borba, kako bi nekom svojom hakerskom metodom koja me ni najmanje ne zanima utvrdili gdje se u ovom trenutku točno nalazi Debeli Gandhi.

Sudac Giuseppe kaže: »Idemo, dečki. Pronađite ga.«

Moj automobil i privatni zrakoplov već spremno čekaju. Kao i piloti i ključni suradnik. Čim oni utvrde mjesto na kojem se nalazi Debeli Gandhi, dok se ovaj turnir nastavlja, mi ćemo odjuriti onamo i srediti Debelog Gandhija.

Tako barem glasi plan.

»I dalje nisam siguran da bismo to trebali učiniti«, kaže Carlo.

On je ponovno okrenut prema jednome, a Renato prema drugome zidu.

»Ni ja«, slaže se Renato.

»Nismo murjaci.«

»Čuli ste gospodina Lockwooda«, kaže Giuseppe. »Tip podvodi maloljetne dječake.«

»A kako znamo da nam je rekao istinu?« pita Carlo.

»Da«, dodaje Renato, pa se obraća Winu. »kako znamo da ti nisi taj perverznojak?«

»Znate«, odgovaram, »jer ste to već istražili.«

Tišina.

Carlo zatim kaže: »Istražili smo i tebe.«

»U to uopće ne sumnjam«, kažem.

»Bogat si.«

»Jesam.«

»Kažu i da si skrenuo. Da si sada pustinjač i čudak.«

Širim ruke. »Izgledam kao pustinjač?«

»Zašto to onda govore?«

»To sam izmislio.«

»A zašto?«

»Jer me«, kažem, »neki zli ljudi pokušavaju ubiti.«

»Znači da se, što... skrivaš?«

»Tako nekako.«

»Što onda sad radiš ovdje?«

»Spasili smo jednog dječaka«, kažem. »Trebali mi vaša pomoć da spasimo i drugoga.«

Činilo se da im je to bilo dovoljno.

»Ne bi trebalo biti preteško«, kaže Carlo. »Da bi sudjelovao u igri, moraš se spojiti na naš server.«

»Na taj način doći ćemo do njegove IP-adrese.«

»Dovraga«, kaže Carlo. »koristi VPN.«

»Naravno«, odgovara Renato, »ali to možemo zaobići ako...«

Ponovno prelaze na talijanski, što meni ne smeta. Ionako ne razumijem te stručne izraze. Govore glasno i ljutito. Počinju se međusobno psovati. Razabirem imena nogometaša Rome i Lazija i sada sam već siguran da su počeli s uvredama na račun suparničkih klubova. Tako, upozorio me još ranije Giuseppe, funkcioniraju.

»Što postanu ljući«, uvjerava me, »to će doći bliže pronalaženju odgovora.«

Ja stoga čekam. Čini se da pokušavaju istovremeno održavati i sudjelovanje u igri na ekranima i pronaći lokaciju shark CRYPTA I.

»Imaš pravo«, kaže mi Carlo, i dalje nezaustavljivo tipkajući. »To je zbilja Debeli Gandhi.«

»Pokušava se sakriti«, dodaje Renato.

»Prikriti identitet sad kad znamo njegove poteze«, kaže Carlo.

Ponovno počinju vikati na talijanskome. Deset minuta kasnije čujem klicanje. Giuseppe mi kima u trenutku kad se čuje zvuk aktiviranja printera. Prilazi mu i uzima papir. »Adresa«, kaže Giuseppe, pa mi je predaje.

Gledam ispis. Adresa je u Nizozemskoj.

»Koliko imam vremena?«

Na pitanje odgovara Carlo. »Potrudimo li se, bit ćemo gotovi za oko dva sata.«

Krećem prema vratima. »Onda se nemojte baš jako truditi«, kažem im.

Myron se zaustavio pred postarijom kućom s polu etažama.

U njoj je odrastao. I ne samo to. Ondje je živio s roditeljima, pa... donedavno. Štoviše, kad su njegovi roditelji, Ellen i Al (»Ljudi nas zovu El Al«, objašnjavala je njegova majka često, »znate ono, kao ona izraelska aviokompanija?«), napokon odlučili prodati kuću i umirovljeničke dane provesti na Floridi, Myron ju je otkupio.

U prošleme životu, kad god bi netko dovezao Myrona ili bi se on zaustavio na prilazu kući, njegova bi majka istrčala kroz vrata i bacila mu se oko vrata, kao da je dotada bio nečiji talac, pa je tek oslobođen i ona ga vidi prvi put nakon pet godina. Jednostavno je takva.

Njemu je, dakako, zbog toga bilo neugodno. S druge strane - u jednakoj mjeri, dakako - zbog toga mu je bilo i beskonačno drago. Kad si mlad, ne shvaćaš koliko je divno kad te netko bezuvjetno voli.

Sada, kad su se otvorila ulazna vrata, mama je koračala polagano, vukući noge. Tata joj je pomagao, pridržavajući je za lakat. Mama, i dalje gorljiva feministica, tresla se od okrutne Parkinsonove bolesti. Myron je još malo pričekao u automobilu, pustio je da se još malo približi automobilu. Ona je na koncu odgurnula tatinu ruku, ne želeći, znao je on dobro, da njezin sin vidi da je još starija i slabija.

Myron je izašao iz automobila upravo u trenutku kad je mama došla do njega. I sada mu se bacila oko vrata kao da je tek oslobođeni talac. I on je zagrlio nju. Tata je došao iza nje. Myron ga je poljubio u obraz. Tako se pozdravljao s ocem. Poljupcem. Uvijek.

»Izgledaš umorno«, rekla je mama.

»Sve je u redu.«

»Ne izgleda li umorno, Al?«

»Ostavi ga na miru, El. Izgleda dobro. I zdravo.«

»Zdravo.« Sada se okrenula prema suprugu. »A ti si nam sad nekakav liječnik?«

»Samo kažem.«

»Trebao bi više jesti. Uđi. Naručit ću još hrane.«

Ellen Bolitar nije kuhala. Nikada. Negdje u vrijeme dok je Myron još išao u školu, jednom je pokušala pripremiti nekakvu mesnu štrucu s raguom. Morali su ponovno obojiti zidove u kuhinji kako bi se riješili mirisa.

Myron joj je ponudio ruku. Ona ga je samo prostrijelila pogledom.

»I ti? Posve mi je dobro.«

Počela se vraćati prema kući, uočljivo šepajući. Myron je pogledao oca, koji je samo jedva primjetno odmahnuo glavom. Krenuli su za njom.

»Nazvat ću Nero's i reći da dodaju još porciju teletine s parmezanom. Mora jesti. A onaj tvoj nećak, taj jede kao da ima trakavicu.« Rukama im je pokazala kamo da idu. »Vi dečki lijepo pođite u dnevnu sobu i radite svoje muške stvari, kako to već ide.«

Uhvatila se za ogradu, pa pošla u kuhinju. Tata je glavom pokazao Myronu da pođe s njim. Myron je još nekoliko trenutaka ostao na mjestu, puštajući da ga taj osjećaj posve preplavi.

Voli roditelje.

Da, svi mi volimo roditelje, no ta je ljubav rijetko bez nekakvih komplikacija. Ovdje nije bilo ni pomutnje, ni grizodušja, ni zamjeranja, ni skrivenog bijesa, ni okrivljavanja. Jednostavno ih voli. Voli ih bez ograda i ograničenja. Oni u njegovim očima ne mogu učiniti pogrešan korak. Neki su govorili da ih samo gleda kroz ružičaste naočale, da je Myron sklon i napadajima nostalgije i obiteljskome povijesnom revizionizmu.

Ali ti ljudi griješe.

Myron i tata sjeli su na ista mjesta u dnevnoj ili »primaćoj« sobi, kako god je zvali, na kojima su sjedili toliko godina da ih Myron više nije volio ni zbrajati. Kad je Myron bio mlad, stručnjaci su upozoravali na opasnost od previše gledanja televizije, što možda jest, a možda i nije točno, no ovaj konkretni tandem oca i sina godinama se zbližavao upravo ovdje, zajednički gledajući omiljene emisije.

Udarni termin bio je od osam do jedanaest navečer, a u ono vrijeme, prije nego što su svi počeli gledati programe na zahtjev i *streaming*, otac i sin sjedili su i smijali se glupim

humorističnim serijama, raspravljah o klišejima u detektivskim serijama. Tada se moglo gledati i biti zajedno, u istoj prostoriji, a to je značilo, što god tko još htio reći o tome, da su jačale i veze među ljudima.

Roditelji sada odlaze u svoju, a djeca u svoju sobu. Svi pilje u manje ekrane - prijenosna računala, pametne telefone, tablete - i gledaju točno ono što žele. Iskustvo je sada posve individualno i Myron se nikako nije uspijevao oteti dojmu da je to nekako jako loše.

Tata je uzeo daljinski, ali nije uključio televizor.

»Je li Mickey već došao?« upitao je Myron.

Njegovi roditelji doputovali su ovamo kako bi bili s Mickeyjem dok su Mickeyjevi roditelji u klinici.

»Trebao bi doći svakog trena«, rekao je tata. »Na večeru će dovesti Emu. Ti je znaš?«

»Emu?« Da.«

»Uvijek je u crnome«, rekao je tata.

Mama iz druge sobe: »Mnoge su žene uvijek u crnoj odjeći,

Al.«

»Ali ne tako.«

Mama: »Crno pojačava dojam vitkosti.«

»Nisam ništa rekao.«

Mama: »Jesi.«

»Nisam!«

»Smatraš je krupnom.«

»Ti govoriš o tome da je stalno u crnome jer tako izgleda vitkije, a ne ja.« Tata se sad obratio Myronu. »Ema ima crni lak za nokte. Crni ruž za usne. Crnu maškaru. Crnu kosu. Ne prirodno crnu. Mislim, kao tinta. Ne kužim.« Mama: »A tko si ti da bi to trebao kužiti?«

»Samo kažem.«

»Ma vidi ti našeg stručnjaka za visoku modu. Odjednom si postao Yves Saint Laurent?«

»Mislio sam da si na telefonu i mijenjaš narudžbu!«

»Bilo je zauzeto.«

»Pa zovi onda opet.«

»Razumijem, gospodaru. Odmah.«

Tata je slegnuo ramenima i uzdahnuo. Tako su njih dvoje funkcionirali. Myron je samo sjedio i uživao u predstavi.

Tata se sad nagnuo prema njemu i prigušenim glasom upitao: »Onda, gdje je Terese?«

»U Jackson Holeu. Na razgovoru za posao.«

»Kao voditeljica?«

»Tako nekako.«

»Sjećam se dok je vodila vijesti. Prije nego što ste vas dvoje...« Sklopio je dlanove, pa ih razdvojio, a zatim ponovno razdvojio. »Mama i ja doista bismo je voljeli bolje upoznati.«

»I hoćete.«

Otac mu se nagnuo još malo bliže. »Majka ti se brine«, rekao je.

»Oko čega?«

Tata se nikad nije sustezao, pa je i sada otvoreno rekao: »Brine je mogućnost da se tu krije nekakva tuga.«

»Kod Terese...« Myron je kimnuo. »A ti? Tebe to također brine?«

»Ja se ne miješam.«

»Ali da se miješaš?«

»I ja vidim tu neku tugu«, rekao je tata. »Ali vidim i snagu. Proživjela je puno toga, zar

ne?«

»Da.«

»Izgubila dijete?«

»Još davno, kad je živjela u inozemstvu, da.«

Tata je odmahnuo glavom. »Žao mi je što to uopće spominjem.«

»U redu je.«

»I dalje mi ne želiš reći zašto je tako dugo bila u Africi?«

»Ne mogu«, rekao je Myron. »Nije na meni da govorim o tome.«

»To poštujem«, rekao je tata. Sada se i nasmiješio. »Terese je po svoj prilici bila u nekoj tajnoj misiji.«

»Tako nekako.«

»Tajnoj misiji...« ponovio je tata. »Kao ti u Londonu?«

Myron je samo šutio.

»Misliš da nismo znali? Ispričat ćeš mi o čemu se radilo?«

Mama iz susjedne prostorije: »O onome malom Mooreu koji je spašen.«

Tata je krenuo prema kuhinji »Koliko već dugo prisluškuješ?«

»Tek sam počela«, rekla je mama. »Posve mi je promaknuo onaj dio kad si me onako uništio pričom o tužnoj zaručnici.«

Sad su se naglo otvorila ulazna vrata, tako da je bilo jasno da u kuću ulazi neki tinejdžer. Mickey je uletio dugačkim koracima, dok mu je Ema bila za petama. Pogledao je Myrona. »Hej, što ti radiš ovdje?«

Mickey je bio užasno loš glumac.

»I meni je drago što vidim tebe«, rekao je Myron. »Bok, Ema.«

»Bok, Myrone«, rekla je Ema.

Ema, djevojka za koju je tata rekao da je sva u crnome, pripadala je pokretu čiji su se pripadnici ranije nazivali gotičarima, a kasnije emoima (pa otuda i nadimak], a Myron nije bio dovoljno upućen da zna kako se to zove danas. Sve na njoj uistinu je bilo posve crno, u opreci s najbljedom mogućom bojom kože. Mickey i Ema prvo su bili prijatelji, čak i najbolji, ali negdje u toku tog zbližavanja, Myron se sada pitao jesu li prešli liniju prijateljstva.

Mickey je poljubio djeda u obraz. Okrenuvši se prema baki, rekao je: »Predivno izgledaš, bako.«

»Nemoj me tako zvati.«

»Kako?«

»Baka. Rekla sam ti već. Premlada sam da ti budem baka. Zovi me Ellen. A ako netko i pita, reci da sam druga, puno mlada žena tvojega djeda.«

»Dogovoreno«, rekao je Mickey.

»A sad Ellen lijepo daj pusu.«

On je laka koraka prešao stubu i ušao u kuhinju. Kad god bi se Mickey pomaknuo, kuća bi se zatresla. Poljubio ju je i zagrlio.

Myron ih je gledao, s mukom gutao slinu. A onda se Mickey okrenuo prema Myroni.

»Ti plačeš?« upitao je Mickey.

»Ne«, rekao je Myron.

»Zašto plače?« upitao je Mickey baku. »Zašto uvijek plače?«

»Oduvijek je malo osjetljiv. Nemoj se obazirati.«

»Ne plačem«, rekao je Myron. Pogledao je uokolo, ali nigdje nije bilo utjehe. »Nešto mi je upalo u oko.«

»Treba mi netko da mi pomogne postaviti stol«, rekla je mama.

Mickey je odmah rekao: »Ja ću.«

»Ne«, rekla je mama. »Želim da mi Ema pomogne.«

»Bit će mi drago, gospodo Bolitar«, rekla je Ema.

»Samo Ellen«, ispravila ju je mama. »Onda, jeste li ti i Mickey sada par? Kako se to danas kaže? Hodate? Furate?«

Mickey bi bio najradije propao u zemlju. »Bako!«

»Oh, nema veze Ema, sve je jasno po njegovoj reakciji. Baš je slatko kad se tako zacrvene, zar ne?«

Ema, za koju se činilo da joj je podjednako neugodno, polagano je krenula u kuhinju. Tata je rekao: »Bit će najbolje da budem uz njih. Za svaki slučaj.« Myron i Mickey tako su ostali sami u dnevnoj sobi.

»Dobio sam tvoju poruku«, rekao je Mickey.

»To sam i mislio. Misliš da možeš pomoći?«

»Da. Mislim i da Ema može pomoći.«

»Kako?«

»Već smo smislili plan«, rekao je Mickey.

22.

Ispred kuće Nancy Moore više nije bilo novinara.

Myron nije znao odrediti je li to posljedica odluke medija da poštuju molbu obitelji i pruže im malo mira i privatnosti ili su ciklusi izmjene udarnih vijesti postali toliko kratki ili plod činjenice da nije bilo novog materijala kojim bi se potaknula vatra izvještavanja o ovome slučaju. Vjerojatno je bila riječ o kombinaciji svih triju elemenata, no Myron je zbog toga svakako bio zahvalan. Bilo je osam sati navečer kada se zaustavio na prilazu kući i pokucao na vrata.

Nancy Moore otvorila ih je s čašom bijelog vina u ruci. »Kasno je«, rekla je.

»Ispričavam se«, rekao je Myron. »Bio bih nazvao.«

»Bio je ovo naporan dan.«

»Znam.«

»Ne bih ni otvorila vrata da...«

Znao je. I dalje se osjećala dužnom. »Čuj, trebao bih te samo na nekoliko trenutaka.«

Myron je kraj nje pogledao u unutrašnjost kuće. »Je li i Hunter ovdje?«

»Nije. Večeras se vratio u Pennsylvaniju. «

»Ondje živi?«

Kimnula je. »Još od razvoda.«

Myron je pogledao natpis PRODAJE SE. »I ti se seliš?«

»Da.«

»Kamo?«

»Isto.«

»U Pennsylvaniju?«

»Ne bih željela biti nepristojna, Myrone...«

On je samo uzdigao dlan. »Smijem li ući samo nakratko?«

Nevoljko se pomaknula u stranu. Myron je ušao, ali se zaustavio čim je u podnožju stuba ugledao neku mladu ženu.

»Ovo je moja kći. Francesca«, rekla je Nancy.

Myron joj je zamalo polaskao uobičajenim »misliš, sestra«, ali se ipak suzdržao. U onom televizijskom nastupu zapravo nije uočio tu veliku sličnost, no tada su mu pozornost odvlačile i druge stvari. Ako bi potencijalni suprug htio doznati kako će Francesca izgledati za dvadeset pet godina, uz Nancy nije trebalo gotovo ništa zamišljati.

»Francesca, ovo je gospodin Bolitar.«

»Samo Myron«, rekao je Myron. »Bok, Francesca.«

Ona je ubrzanim treptanjem potiskivala suze. Je li i ranije plakala?

»Hvala«, rekla je iskrenošću zbog koje se on zamalo okrenuo od nje. Francesca mu je istog trenutka pritrčala. Zagrlila ga je kratko, ali žestoko. »Hvala«, ponovila je.

»Nema na čemu«, rekao je Myron.

Nancy je obzirno stisnula kći za rame i blago joj se nasmiješila. »Bi li mogla otići na kat i vidjeti kako ti je brat? Gospodin Bolitar i ja trebamo razgovarati.«

»Svakako«, rekla je Francesca. Dlanovima je obavila Myronovu ruku. »Bilo mi je uistinu drago.«

»I meni.«

Nancy je gledala kako se uspinje stubama. Pričekala je da nestane iz vidokrug, a onda rekla: »Dobro je to dijete.«

»Tako izgleda.«
»Vrlo osjetljiva. Plače i zbog najmanje sitnice.«
»Rekao bih da je to dobra osobina«, rekao je Myron.
»Valjda... Ali kad joj je nestao brat...« Nancy nije dovršila rečenicu. Samo je odmahнула glavom i sklopila oči. »Da je Patrickumro u tom tunelu, da ti nisi došao do njega na vrijeme...« Ni sada nije trebalo dovršiti misao.
»Smijem nešto otvoreno upitati?« rekao je Myron.
»Pa, valjda...«
»Jesi li posve sigurna da je mladić na katu Patrick?«
Ona je načinila grimasu. »To si već pitao.«
»Znam.«
»Zašto onda opet pitaš? Rekla sam ti. Sigurna sam.«
»Kako možeš biti posve sigurna?«
»Kako, molim?«
»Prošlo je deset godina. Kad su ga oteli bio je tek dijete.«
Ona je sada položila dlanove na bokove. U glasu joj se sada začuo i prizvuk nestrpljivosti.
»Zato si došao?«
»Ne.«
»Onda će biti najbolje da prijedeš na stvar. Već je zbilja kasno.«
»Reci mi nešto o dopisivanju SMS-om s Chickom Baldwinom.«
Myron je to izgovorio tek tako. Iz vedra neba. Bez upozorenja, bez nakašljavanja, bez ičega. Htio je vidjeti njezinu reakciju, ali ako je očekivao nešto dramatično ili znakovito, prevario se. Nancy je odložila čašu s vinom i prekrizila ruke na prsima.
»Ti to ozbiljno?«
»Da.«
»Zašto bi, pobogu...?« Zašutjela je. »Smatram da bi sad trebao otići.«
»O tome sam razgovarao s Chickom.«
»Onda već znaš.«
»Što?«
»Da to nije značilo baš ništa.«
Zanimljivo. Isti argument. Myron je zaključio da će malo blefirali. »Njegov je odgovor bio drukčiji.«
»Kako, molim?«
»Chick je priznao da ste vas dvoje bili u vezi.«
Na usnama joj se pojavio jedva primjetan osmijeh. »Kako sereš, Myrone.« Što je bilo točno.
»Bili smo prijatelji«, rekla je Nancy, »Razgovarali smo. Često.«
»Da, Nancy, nemoj se ljutiti, ali na to ne nasjedam, «
»Ne vjeruješ mi?«
»Ne.«
»Zašto?«
»Kao prvo, Chick mi baš ne izgleda kao netko tko voli i zna razgovarati.« »Ali ti izgleda kao dobar komad za povaliti?«
Touche, pomislio je Myron.
Nancy mu je sada prišla. Pogledala ga tim velikim nedužnim očima. Bila je to, zaključio je, gesta kojom je već više puta nekome muškarcu prenijela nedvosmislenu poruku. Pretpostavio je da joj je ta gesta već više puta bila vrlo korisna.

»Možeš mi vjerovati da to nema baš nikakve veze s time što se dogodilo dečkima?«

»Ne«, rekao je Myron.

»Tek tako?«

»Tek tako.«

»Misliš da lažem?«

»Možda«, rekao je Myron. »Ili možda ne znaš.«

»Što bi to trebalo značiti?«

»Stvari se kreću, vrtlože se pod površinom. Uvijek ih ne vidiš, osobito kad si im tako blizu kao ti. Znaš za onaj efekt leptira, kad zamah leptirovih krila možda izgleda posve nevažno...«

»Ali može sve promijeniti«, dovršila je Nancy rečenicu umjesto njega. »Znam za to. Gluposti. Osim toga...«

Zašutjela je kad je začula odjek koraka. Oboje su se okrenuli prema stubama. A ondje je, na trećoj stubi odozdo, stajao Patrick Moore. Ili možda Patrick Moore. U svakom slučaju, bio je to mladić kojeg je Debeli Gandhi ubo u onom tunelu.

Myron je potajno pritisnuo jednu tipku na mobitelu.

Još nekoliko trenutaka svi su samo šutjeli. Tišinu je prekinula Nancy.

»Je li sve u redu, Patrick? Mogu ti nešto donijeti?«

Patrick nije odvajao pogled od Myrona.

»Bok, Patrick«, rekao je Myron.

»Ti si me spasio«, rekao je on.

»Da, tako nekako.«

»Francesca mi je rekla da si ovdje.« S mukom je progutao slinu. »Onaj debeli. Pokušao me ubiti.«

Myron je načas pogledao Nancy.

»Sve je u redu«, rekla je Nancy, umirujući ga onim karakterističnim tonom zabrinute majke. »Sad si kod kuće. Na sigurnom.«

Patrick je i dalje gledao Myrona. »Zašto?« upitao je. »Zašto me napao nožem?«

Bilo je to razmjerno uobičajeno pitanje nakon nasilnog zločina. Myron je i prije viđao takve stvari - tu potrebu da se nešto dozna. Bilo je to nesebično pitanje »Zašto baš ja?« Žrtve silovanja često se pitaju zašto su baš one odabrane. Kao i žrtve svih zločina.

»Čini mi se«, rekao je, »da je htio spasiti sebe.«

»Kako?«

»Mislio je da ću ga prestari progoniti ako napadne tebe.« Da ću morati birati između njega i spašavanja tebe.«

Patrick je kimnuo. Sad mu je bilo jasno. »Da. To nekako zvuči logično.«

Myron je oprezno zakoračio prema mladiću. »Patrick«, rekao je, dajući sve od sebe da zvuči posve mirno, bez primjese bilo kakve prijetnje, »gdje si bio?«

Patrick je pomalo raširio kapke. Uspaničena izraza na licu pogledao je majku.

I tada je netko pozvonio na ulazna vrata.

Nancy se okrenula prema njima. »Tko bi to sad...«

»Ja ću otvoriti«, rekao je Myron. »Samo trenutak, Patrick. Volio bih te s nekim upoznati.«

Myron je prišao vratima i otvorio ih. Mickey i Ema, koji su u drugome automobilu čekali da im Myron da znak mobitelom, ušli su bez oklijevanja. Mickey se smiješio od uha do uha. Ema je u rukama imala pizzu. Njezin miris ispunio je cijeli prostor.

Myron je znao da taj njihov plan nema osobite izgleda za uspjeh, no Ema je bila daleko optimističnija.

»Riječ je o usamljenome tinejdžeru zatočenome u kući«, objasnila je Ema kad su razgovarali o tome, »a osim toga, pizze su u Londonu manje maštovite i ukusne.«

Stoga je ovo doista bio Mickeyjev i Emin nastup. Myron im je odmah prepustio glavnu riječ.

Mickey je krenuo prema stubama. »Bok, ja sam Mickey. Ovo je Ema. Nekako nam se učinilo da bi se možda htio malo družiti ili tako nešto.«

Patrick ga je pogledao. »Hmmm.«

Ema je upitala: »Jesi kad jeo pizzu s pikantnim umakom za piletinu?«

Patrick je oprezno rekao: »Nisam.«

Ema je kimnula. »I komadićima slanine.«

»Ozbiljno?«

»U životu se ne bih šalila u vezi sa slaninom.«

»Čovječe...«

»Tijesto punjeno sirom namjeravali smo čuvati kao iznenađenje«, rekao je Mickey, »ali neke su stvari predobre da bi se tajile.«

Patrick se nasmiješio.

»Ne želim pretjerivati«, rekla je Ema, otvarajući kutiju, »ali ovo je lako moguće nešto najbolje na svijetu.«

Nancy je rekla: »O, nekako mi se čini da to možda i nije najpametnije...«

Myron se ispriječio između nje i sina. »Rekla si da se treba naviknuti na vršnjake«, podsjetio ju je.

»Da, ali ovo je bio naporan dan...«

Sada ju je prekinuo Patrick. »Mama«, rekao je, »u redu je.«

»Čini mi se da je možda i bez glutena«, pokušala je Ema. Na licu joj se ukazao najblistaviji, najuvrnutiji, najsimpaticijsi osmijeh koji je Myron ikada vidio.

A onda se Patrick nasmijao - istinski nasmijao - a prema izrazu na Nancyinu licu Myron je zaključio da je tada prvi put vidjela vlastito dijete da se smije, još od vremena kad mu je bilo šest godina. Ema je imala pravo. Bez obzira na to je li bila stvar u pizzi s abnormalno bogatim nadjevom ili običnoj ljudskoj potrebi za društvom - a najvjerojatnije je bila riječ o mješavini jednoga i drugoga - Patricku je ovo trebalo. To mu je predugo bilo uskraćeno.

Na vrhu stubišta sad se pojavila Francesca. »Upravo smo se spremali početi gledati film«, rekla je. »Mama, smijemo platiti nešto s interneta?«

Svi su sad pogledali Nancy Moore.

»Naravno«, uspjela je izustiti Nancy Moore, stegnuta grla. »Zabavite se.«

Myron se nije zadržao.

Tako su glasile nedvosmislene upute koje su mu dali Mickey i Ema. Sve treba prepustiti njima. Ne zadržavaj se u prizemlju. Ne zasjenjuj atmosferu nazočnošću odraslih osoba. Nemoj da zbog tebe itko bude na oprezu. Ako imaš pitanja za Patrickovu mamu, pitaj prije nego oni uđu. A zatim se povuci.

Poslušao ih je.

Mobitel mu je zazvonio čim je ušao u auto. Myronu je broj bio nepoznat.

»Molim?«

»Alyse Mervosh pri telefonu«, rekla je neka žena bez ikakva uvoda. »PT-jeva prijateljica.«

»Forenzična liječnica?«

»Forenzična antropologinja koja se specijalizirala za forenzičnu rekonstrukciju lica, da.«
Ton joj je bio neutralan gotovo kao da je elektronički filtriran. »Zanima vas je li Patrick Moore

koji se danas pojavio na CNN-u isti Patrick Moore koji je nestao prije deset godina. Je li tako?«

»Da.«

»Upravo sam došla do snimke današnjeg intervjua. Potom sam na Googleu pronašla fotografije iz vremena otmice, kad je Patricku bilo šest godina. Na kraju sam došla i do simulacije Patrickova starenja koju je pripremila ova agencija. Gdje ste vi?«

»Sada?«

»Da.«

»U Alpineu, u New Jerseyju.«

»Znate li gdje se nalazi naša podružnica na Manhattanu?« upitala je.

»Znam.«

»Donde će vam autom trebati oko sat vremena. Ja bih do tada trebala imati spremne rezultate.«

Alyse Mervosh prekinula je vezu i ne pričekavši njegov odgovor. Myron je pogledao na sat. Pola devet navečer. Ako dr. Mervosh ne smeta raditi tako kasno, onda ne smeta ni Myronu. Znao je da se glavni FBI-ov laboratorij nalazi u Virginiji, ali je pretpostavio da ovakve zadaće iziskuju uglavnom računala i možda neki poseban softver. Na Manhattanu se glavno sjedište FBI-a nalazilo na dvadeset drugome katu zgrade na kućnome broju 26 na Federal Plazi.

Myron je pronašao neko parkiralište u ulici Reade, pa se pješice uputio na sjever, prema uredu FBI-a. Prošao je kraj ulice Duane i prisjetio se jedne zabavne činjenice. Ljekarne Duane Reade, koje su dominirale New Yorkom, dobile su ime po svojem prvom skladištu, koje se nalazilo između ulica Duane i Reade.

Neobične misli sijekaju čovjeku u glavi u raznim nasumičnim trenucima.

Alyse Mervosh dočekala ga je snažnim stiskom ruke. »Smijem li prvo samo riješiti jedno?« upitala je.

»Što točno?«

»Obožavateljsko pitanje? Oduševio me, ali baš oduševio dokumentarne o vašoj ozljedi. Fantastičan mi je.«

»Pa, ovaj, hvala.«

»Ali ozbiljno... biti tako visoko, toliko blizu vrha, a onda biti tako uništen, na podu, bez ičega...«

Nije dovršila rečenicu.

Myron je raširio ruke i nasmiješio se. »Pa ipak sam ovdje...«

»Ali je li s vama doista sve u redu?« upitala je ona.

»Ako želite, pred vama ću odraditi deset sklekova samo na jednoj ruci.«

»Zbilja?«

»Ne. Mogu možda jedan.«

Samo je odmahнула glavom. »Ispričavam se, ovo je neprofesionalno s moje strane. Stvar je samo u tome da sam... da sam se zbog tog dokumentarca jako sažalila nad vama, shvaćate?«

»Nadao sam se upravo takvim osjećajima...«

Ona se blago zarumenjela. »Ispričavam se zbog odjeće. Bila sam usred sata tenisa kad me nazvao PT.«

Dr. Mervosh je bila u trenirci koja je izgledala toliko staromodno da je Myron već zamalo potražio etiketu s natpisom Fila.

Imala je plavu kosu i vrpču koja ju je pridržavala, pa je praktički podsjećala na Bjorna Borgia s početka osamdesetih.

»Nema frke«, rekao je Myron. »I hvala što ste pristali raditi ovako kasno.«

»Želite opširno objašnjenje ili moj zaključak?«

»Samo zaključak, molit ću.«

»Nema nedvosmislenog zaključka«, rekla je ona.

»Oh...« rekao je Myron. »Znači da je zaključak da... što... jednostavno ne znate?«

»Kad je riječ o odgovoru na pitanje >Je li tinejdžer koji se danas pojavio u onom intervjuu na CNN-u isti Patrick Moore koji je otet prije deset godina?«, žao mi je, ne mogu ništa posve pouzdano tvrditi. Smijem objasniti?«

»Molit ću lijepo.«

»Posao kojim se bavim - forenzična rekonstrukcija lica - ponajviše je ograničen na identifikaciju posmrtnih ostataka. To vam je jasno, zar ne?«

»Da.«

»Riječ je o vrlo egzaktnoj znanosti. Nadamo se da bi to što radimo moglo dovesti do nekog traga ili spoznaje, no mnogo toga može utjecati na rezultate.« Alyse Mervosh načinila je grimasu. »Je li ovdje vruće?«

»Pomalo.«

»Bi li vam smetalo da svučem jaknu?«

»Naravno da ne bi.«

»Ne bih htjela da pomislite da nekako očijukam ili takvo što.«

»Bez brige.«

»Imam ozbiljnog dečka.«

»A ja sam zaručen.«

»Stvarno?« Lice joj se odmah ozarilo. »O, tako mi je drago. Nakon svega što ste proživjeli...«

»Doktorice Mervosh...?«

»Molim vas da prijeđemo na ti. Samo Alyse.«

»Alvse«, rekao je Myron. »Samo sam ozlijedio koljeno. Cijenim vašu...« -nije znao koju riječ točno upotrijebiti - »brižnost, ali sa mnom je sve u redu.«

»I zanima vas Patrick Moore.«

»Da, tako je.«

»Nisam baš dobra u društvenim interakcijama«, rekla je ona. »Zato najbolje funkcioniram u laboratoriju. U razgovoru sam najčešće nervozna. Ispričavam se.«

»Sve je u redu«, rekao je Myron. A onda dodao: »Spomenuli ste da na rezultate ponekad utječu određene stvari.«

»Da, tako je. Pokušavamo, da se tako izrazim, zamisliti kako bi jedan šestogodišnji dječak izgledao kao šesnaestogodišnjak. A to su, jasno vam je, teške i osjetljive godine. Da je Patrick Moore nestao kao, recimo, dvadesetšestogodišnjak, te da smo ga pronašli kao tridesetšestogodišnjaka... shvaćate što želim reći, zar ne?«

»Da.«

»Starenje je uglavnom povezano s genetikom, ali ima i drugih čimbenika. Prehrana, način života, osobne navike, traume... sve to može utjecati na proces starenja, pa čak i, u određenim slučajevima, izgled. Još jednom: ovo je možda i najteža dob za takvu analizu. Promjene izgleda između dječje i adolescentske dobi ponekad su baš ekstremne. Dijete odrasta, a kosti i hrskavice se razvijaju i određuju proporcije i oblik lica. Kao forenzični antropolozi stoga moramo to nekako dodati i dopuniti. Mjesto na kojem počinje rasti kosa, primjerice, možda se povuklo prema gore. Formira se koštano tkivo, nestaje, produljuje se i zamjenjuje. Ukratko, sve je to vrlo teško predvidjeti.«

»Jasno mi je«, rekao je Myron. »Možete li pokušati pogoditi?«

»U vezi s time je li ovaj tinejdžer Patrick Moore?«

»Da.«

Ona se namrštila. Činilo se da ju je pitanje zbunilo. »Pogoditi?«

»Da.«

»Ja sam znanstvenica. Ne bavim se nagađanjima.«

»Mislio sam samo...«

»Mogu vam samo iznijeti činjenice.«

»U redu.«

Alyse Mervosh polagano je uzela pisaći blok i pogledala bilješke. »Tinejdžerove crte lica, uz jednu važnu iznimku, najvećim su dijelom unutar norme za onog šestogodišnjaka. Boja očiju malko se promijenila, ali to nije nikakva bitna promjena. Usto je vrlo teško odrediti pravu boju na temelju televizijskog intervjua. Uspjela sam doći do razmjerno dobre procjene visine njegovih roditelja i sestre, pa to usporediti s Patrickovom visinom u dobi od šest godina. Na temelju tih proračuna, ovaj je tinejdžer pet centimetara niži od srednje vrijednosti, no to je također svakako unutar raspona moguće pogreške. Ukratko, ovaj bi tinejdžer uistinu mogao biti Patrick Moore, no jedna me stvar brine i zbog nje ne mogu donijeti nedvosmislen zaključak.«

»A to je?«

»Nos.«

»Što je s njim?«

»Smatram da se tinejdžerov nos ne poklapa s nosom koji vidim kod šestogodišnjaka. To ne znači da se nije mogao ovako razviti, no to je ipak malo vjerojatno.«

Myron je još malo promislio o tim riječima. »Bi li objašnjenje mogla biti operacija nosa?«

»Klasična? Ne. U daleko najvećem broju slučajeva, takvim se operacijama nos smanjuje. U ovome slučaju novi Patrick Moore ima veći nos nego što bi se moglo očekivati.«

Myron se malo zamislilo. »A. recimo... ne znam. ako je više puta doživio da mu netko slomi nos?«

»Hmmm.« Alyse Mervosh uzela je olovku i gumicom na njezinu vrhu počela kuckati po obrazu. »Sumnjam, ali nije nemoguće. Postoje i operacije kojima se povećava nos, zbog neke traume ili prirođenog deformiteta ili, ponajviše, zbog zlorabe kokaina. Možda bi to bilo objašnjenje. Ali to ne mogu tvrditi ni najmanje pouzdano. I zato sam donijela takav službeni zaključak.«

»Drugim riječima«, rekao je Myron, »nemamo nos za pouzdan zaključak?«

Alyse Mervosh na trenutak ga je pogledala. »Čekajte, to je bila šala?«

»Pa, manje-više.«

»Ah.«

»Da, ispričavam se.«

»Ostavimo li po strani humor«, rekla je ona, »potrebno je ispitivanje DNK-a.«

23.

Dalekozorom promatram tu kuću na nizozemskoj farmi.

Let od Rima do aerodroma Eelde u Groningenu u Nizozemskoj trajao je dva i pol sata. Vožnja od aerodroma do tog seoskog imanja u Assenu dvadeset minuta.

»U kući je samo četvero ljudi, srećice«, kaže mi glas s izrazitim stranim naglaskom.

Okrećem se prema Zorri. Zorra se zapravo zove Shlomo Avrahaim. Bivši je agent Mossada i transvestit ili kako se već zove muškarac koji se voli odijevati poput žene. U životu sam upoznao hrpu transvestita. Mnogi su vrlo privlačni i izgledaju ženstveno. Zorra nije ni jedno ni drugo.

Brada mu je izražena koliko i strani naglasak. Ne oblikuje obrve, tako da obje izgledaju poput dlakavih gusjenica koje se uopće ne namjeravaju pretvoriti u leptire. Prste i šake najlakše je opisati kao zaostale na pola puta do transformacije u vukodlaka. Kovrčava crvena perika izgleda mu kao da ju je ukrao iz škrinje s opremom za predstavu Bette Midler negdje još 1978. godine. Ima štikle s vrlo tankom i visokom potpeticom. Takve se potpetice obično nazivaju *stiletto*, jer podsjećaju na bodež, no kod njega se u tim tankim potpeticama doista skriva u svakoj po jedna oštrica.

U ono davno vrijeme Zorra je takvim bodežom zamalo ubio Myrona.

»To znamo na temelju termo-komerc?« pitam.

»Iste koju je Zorra upotrijebio i u Londonu, srećice.« Imao je dubok bariton. »Ovo će biti prejednostavno. Kak' se ono kaže? Ko ribice u akvariju. Uludo trošiš talent legendarnih profesionalaca kao što je Zorra.«

Okrećem se prema njemu i mjerim ga od glave do pete.

»Problemi, srećice?« pita Zorra.

»Suknja boje breskve s narančastim salonkama?« kažem.

»Zorri sve dobro stoji.«

»Drago mi je da Zorra tako razmišlja.«

Zorra ponovno okreće glavu prema kući. Perika ostaje okrenuta prema meni. »Zašto čekamo, srećice?«

Ne vjerujem u intuiciju, ni predosjećaj u vezi s time da nešto nije posve kako treba. S druge strane, ni ne odbacujem što osjećam samo tako. »Ovo mi izgleda prejednostavno.«

»Ah«, kaže Zorra. »Njuškaš klopku.«

»Njuškam klopku?«

»Engleski je Zorri strani jezik.«

Ponovno se okrećemo prema kući.

»Imamo samo jedan cilj«, kažem.

»Tvoj rođak, je li tako?«

»Da.« Razmišljam o raznoraznim mogućnostima. »Da si ti Debeli Gandhi, bi li ovdje držao Rhysa?«

»Možda«, kaže on. »Ili bi ga Zorra možda sakrio, kako bi bio u boljoj poziciji kad mu dođe zlikovac poput Wina.«

»Upravo tako«, kažem ja.

Upoznali smo se još davno, kada je Zorra bio s druge strane, zakleti neprijatelj. U konačnici, odlučio sam mu poštedjeti život. Nisam točno siguran zašto. Možda zbog intuicije? Zorra sad zbog toga smatra da mi je vječit dužnik. Esperanza takav ishod uspoređuje s jednim od svojih scenarija u profesionalnome hrvanju, kada pozitivac pokaže određeno milosrđe

prema negativcu, ovaj postane dobar, pa tako i miljenik publike.

Odvagujem razne mogućnosti, a u tom trenutku otvaraju se vrata kuće. Ne mičem se. Ne vadim pištolj. Ustajem i čekam da se netko pojavi na vratima. Prolazi pet sekunda. Pa deset.

A onda iz kuće izlazi Debeli Gandhi.

Zorra i ja stojimo iza nekakvog grmlja. Debeli Gandhi okreće se prema nama, smiješi se i maše.

»Zna da smo ovdje«, kaže Zorra.

Zorra, taj velemajstor uočavanja očitoga.

Debeli Gandhi nehajnim korakom kreće prema nama. Zorra me gleda. Ja odmahujem glavom. Kao što sam već spomenuo, Debeli Gandhi točno zna gdje smo. Još nekoliko trenutaka razmišljam o tome. Farmi smo prišli oprezno, no ovo je vrlo prazna i mirna cesta. Ako je Debeli Gandhi imao postavljene ljude - a očito jest - svakako su nas vidjeli.

Debeli Gandhi ponovno maše u trenutku kad me ugledao. »Pozdrav, gospodine Lockwood. Dobro došli!«

Zorra se naginje prema meni. »Zna kako se zoveš.«

»Ta tvoja obuka u Mossadu. Neprocjenjivo...«

»Zorri ništa ne promakne.«

Debeli Gandhi mogao je prokljuviti moj identitet na hrpu različitih načina. Mogao se upustiti u neki složen hakerski projekt, no sumnjam da je to bilo nužno. Znao je kako se zove Myron. Myron i ja poslovni smo partneri i najbolji prijatelji. Znao je i za Rhysa, Patricka i otmicu. Uz vrlo malo istraživanja mogao je doznati za moju povezanost s njima.

Ili mu je, što je još vjerojatnije, to mogao reći Rhys.

Bilo kako bilo, sad smo tu gdje jesmo.

Zorra polagano skida onaj bodež s potpetice. »Kako ćemo ovo odigrati, srećice?«

Pogledavam na mobitel, da utvrdim jesu li naša dvojica ljudi još na pozicijama. Jesu. Nitko ih još nije neutralizirao. Debeli Gandhi i dalje hoda prema nama. Pridiže lice prema suncu i smiješi se.

»Čekajmo, pa ćemo vidjeti«, odgovaram.

Vadim oružje - Desert Eagle.50 AE. Debeli Gandhi odmah zastaje. Izgleda razočarano.

»Za time doista nema potrebe, gospodine Lockwood.«

»Nanjušio« sam klopku, zar ne? Je li znao da će ga oni Talijani pokušati locirati preko one igre? Je li im to dopustio? Tako izgleda. Mnogi smatraju da sam u takvim stvarima nepogrešiv, da sam toliko profesionalan i opasan da me čak i sama smrt obilazi u širokome luku. Priznajem da činim sve kako bih potaknuo, povećao i ojačao takav glas koji me prati. Želim da me se bojite. Želim da osjetite nelagodu kad god uđem u prostoriju jer ne znate koji bi mi mogao biti sljedeći korak. Ali nisam toliko naivan da padam na vlastitu propagandu, ako baš hoćete. Koliko god bili dobri, snajperist vas vrlo lako sredi.

Kao što je jednom rekao netko od mojih neprijatelja: »Dobar si, Win, ali nisi otporan na metke.«

I trudio sam se biti oprezan, ali u ovakvim misijama potrebna je i određena doza brzine. Nitko nas nije pratio od aerodroma. To pouzdano znam. No Debeli Gandhi ipak je znao da smo došli.

»Moramo razgovarati«, kaže Debeli Gandhi.

»U redu«, kažem ja.

On širi ruke. »Možemo odmah prijeći na ti, Win?«

»Ne.«

On se i dalje smiješi. Ja i dalje držim pištolj. Pogledava Zorru. »Ona mora biti ovdje dok

razgovaramo?»

»Koga ti nazivaš ženom?» pita Ijutito Zorra.

»Molim?»

»Zorra ti izgleda kao cura, srećice?»

»Ovaj...« na to nema dobrog odgovora.

Uzdižem ruku. Zorra se manje-više povlači.

»Obojica se možete opustiti«, kaže Debeli Gandhi. »Da sam vas htio ubiti, već biste bili mrtvi.«

»Pogrešno«, kažem.

»Molim?»

»Blefiraš«, kažem.

Debeli Gandhi i dalje se smiješi, ali ja jasno vidim iskru koja mu treperi u oku.

»Znaš tko sam«, kažem. »Za to ti baš i nije trebalo neko osobito istraživanje. Vjerojatno si imao nekoga tko je držao na oku aerodrom i nekoga tko je pazio na cestu. Rekao bih da je to bio onaj bradati tip u onom Peugeotu.«

»Zorra je znao!« kaže Zorra. »Trebao si mi dopustiti da...«

Još ga jednom ušutka vam pokretom ruke.

»Pratiš nas, no to ne znači da imaš snajperista koji bi bio dovoljno vješt da nas pogodi s ovakve udaljenosti. I ja imam dvojicu ljudi na pozicijama. Da ti imaš nekoga, moji bi ljudi znali. Imaš druge ljude u kući. Točnije, trojicu. Nitko od njih ne drži nas na nišanu dalekometnim oružjem. To bismo već bili primijetili.«

Još malo treperenja na usnama. »Nekako ste mi jako sigurni u sebe, gospodine Lockwood.«

Sliježem ramenima. »Možda i griješim. Ali čini mi se da nema baš nekih izgleda za to da imaš dovoljno vatrene moći da ubiješ nas četvoricu prije nego što ti umreš.«

Debeli Gandhi počinje polagano pljeskati. »Doista odgovarate glasu koji vas prati, gospodine Lockwood.«

Glas. Eto na što mislim kad kažem da to potičem, povećavam i jačam, kužite?

»Krenuo bih sad u cijelu priču o tome da smo se našli u pat-poziciji«, rekao je Debeli Gandhi, »obojica smo svjetski ljudi. A ja sam došao na razgovor. Došao sam kako bismo postigli dogovor i cijelu ovu priču ostavili za sobom.«

»Ti me ni najmanje ne zanimaš«, kažem. »Fućka mi se za tvoj biznis.«

A njegov biznis, dakako, obuhvaća silovanje i zlostavljanje tinejdžera. Zorra mi grimasom pokazuje da je njemu možda i stalo do toga.

»Došao sam zbog Rhysa«, kažem.

S lica Debelog Gandhija nestaje i posljednji tračak osmijeha. »Vi ste mi ubili trojicu ljudi.«

Sad se ja cerim. Pokušavam dobiti na vremenu, odvlačim mu pogled. Želim da Zorra nastavi motriti kuću i okolni prostor, za svaki slučaj.

»I vi ste mi probili onu rupu u zidu.«

»Tražiš priznanje?» pitam.

»Ne«, kaže on.

»Osvetu?»

»Ni to«, kaže Debeli Gandhi, malo prebrzo. »Tražite Rhysa Baldwina. I to mi je razumljivo. Rođak vam je. Ali i ja želim određene stvari.«

Nema potrebe pitati što. Već će mi reći.

»Želim se vratiti nekadašnjem životu«, kaže Debeli Gandhi. »Policija mi nema što

natovariti na vrat. Patrick Moore vratio se u Sjedinjene Države. Neće doći svjedočiti protiv mene. Myron Bolitar može tvrditi da je vidio kako ga ubadam nožem, no u konačnici je ipak bilo mračno. Mogao bih se pozvati i na samoobranu. Očito je da nas je netko napao. To dokazuje i rupa u zidu. Nitko od mojih ljudi neće propjevati. Svi podaci i dokazi na sigurnome su pohranjeni u oblaku.«

»Policija nema ništa«, potvrđujem. »Ali čini mi se da ti policija i nije najveći problem, zar ne?«

»Veliki problem«, kaže Debeli Gandhi, »ste mi vi.«

Ja se ponovno smiješim.

»Ne želim do kraja životi iščekivati trenutak kad ćete mi pokucati na vrata, gospodine Lockwood. Smijem li na trenutak biti iskren?«

»Možeš pokušati«, kažem.

»Nisam bio siguran, ali kad je >Romavslazio< organizirao onaj turnir, a nakon onoga što smo doznali o vama, shvatili smo da bi to bio rizik. I tada sam shvatio. Shvatio sam da ću se morati s vama izravno suočiti kako bismo ovo mogli okončati jednom za svagda. Razmatrah smo mogućnost - samo vam iskreno govorim - da angažiramo skupinu ljudi koja bi vas ubila.«

»Ali ste se predomislili.«

»Da.«

»Jer bih ja primijetio te ljude. I doveo još više svojih ljudi. I ubio tvoje ljude i tebe. A čak i ako biste ti i tvoja skupina nekako stekli prednost nad nama...«

Zorra se u tom trenutku gotovo zagrcnuo od smijeha. »Nad Zorrom?«

»Govorimo samo o pretpostavkama« uvjeravam ga, pa se nastavljam obraćati Debelom Gandhiju. »Čak i da si nas nekako mogao ubiti, znao si da to ne bi bio kraj. Myron bi ti bio za vratom.«

Debeli Gandhi kima. »To nikada ne bi završilo. Do kraja života morao bih se osvrtni.«

»Pametniji si nego što sam mislio«, kažem. »Pojednostavimo onda stvar. Daj mi Rhysa. Ja ću ga odvesti kući. I tu je kraj. Više neću ni pomisliti na tebe. Zaboravit ću da postojiš. A ti ćeš zaboraviti da ja postojim.«

Dogovor je dobar, čini mi se, ali se pitam mogu li ga održati. Debeli Gandhi pokušao je eliminirati Myrona. A to nije sitnica. Ne bih ga ubio iz osвете za to - bilo je to, na određeni način, posve razumljivo - ali moram razmišljati i o njegovoj mentalnoj stabilnosti i o interesu. Htio je pokazati snagu pred svojim ljudima. Htio je pokazati moć. Taj motiv postoji i dalje.

Taj njegov motiv koji ima veze s »osvrtnjem« djeluje u oba smjera.

»Stvar baš nije toliko jednostavna«, kaže Debeli Gandhi.

Ja unosim malo oštine u glas. »Upravo je tako jednostavna. Daj mi Rhysa.«

On spušta pogled i odmahuje glavom. »Ne mogu.«

Primjećujem neodlučnost, samo na djelić sekunde. Znam da se to nešto sprema, ali ne činim ništa da to spriječim. Elegancijom i skladom koji me nikada ne prestaju čuditi. Zorra se naglo okreće i vještim udarcem Debelom Gandhiju izmiče noge ispod tijela. Debeli Gandhi pada poput vreće krumpira, na leđa. Čuje se glasan zvuk u trenutku kad mu iz pluća izlazi sav zrak.

Zorra stoji nad tijelom na tlu. Uzdiže potpeticu oštru poput britve (doslovce], savršeno postavljenu tako da njome nagazi lice Debelog Gandhija. Umjesto toga, Zorra spušta nogu tako da se potpetica nalazi tek na koji milimetar (ponovno doslovce] od njegove rožnice.

»Pogrešan odgovor, srećice«, kaže mu Zorra. »Pokušaj još jednom.«

24.

Myron je sjedio u tatinom naslonjaču u dnevnoj sobi. Tata je upitao: »Čekat ćeš Mickeyja?«

Dok je Myron bio tinejdžer, njegov je otac uvečer sjedio u tome naslonjaču i čekao da se djeca vrate kući. Myron nikada nije određivao do kada se mora vratiti - »Vjerujem ti« - i nikad mu nije rekao da ga čeka. Kad bi se Myron pojavio na vratima, tata bi se ili pretvarao da spava ili bi se već iskrao na kat.

»Da.« A onda je, uz osmijeh, rekao: »Misliš da nisam znao.«

»Što?«

»Da budan čekaš da se vratim kući.«

»Nisam mogao zaspati dok se ne bih uvjerio da je s tobom sve u redu.« Tata je slegnuo ramenima. »Ali znao sam da znaš.«

»Kako?«

»Nikad ti nisam određivao do kada smiješ ostati vani, sjećaš se? Rekao sam da ti vjerujem.«

»Da.«

»Ali kad si shvatio da te čekam, počeo si se ranije vraćati. Kako ne bih morao biti budan i brinuti se.« Tata ga je pogledao uzdignutih obrva. »I tako si se zapravo počeo vraćati ranije nego da sam ti uveo točno vrijeme do kojeg se moraš vratiti.«

»Pa to je podlo«, rekao je Myron.

»Samo sam iskoristio ono što sam znao.«

»A to je...?«

»Da si dobar dečko«, rekao je tata.

Tišina. Prekinula ju je mama, koja je iz kuhinje doviknula: »Baš dirljiv trenutak između oca i sina. Možemo sad na spavanje?«

Tata se zasmijuljio. »Idem, idem. Idemo li sutra na Mickeyjevu utakmicu? Igraju na domaćem terenu.«

»Doći ću po vas ujutro«, rekao je Myron.

Njegova majka provirila je iz kuhinje. »Laku noć, Myrone.«

»Kako to da me ti nikad nisi čekala budna?« upitao ju je Myron.

»Žena se mora naspavati radi ljepote. Misliš da sam samo igrom slučaja još uvijek ovako privlačna?«

»To je dobra pouka o braku«, rekao je tata.

»Što točno?«

»Ravnoteža. Ja sam navečer ostajao budan, mama je spavala kao beba. To ne znači da joj nije bilo stalo. Ali naše se prednosti i mane upotpunjuju. Po tome smo par, shvaćaš? To je bio moj doprinos. Odrađivao sam noćnu smjenu.«

»Ali si prvi i ustajao«, rekao je Myron.

»Pa, da, to je točno.«

»U čemu je onda bila dobra mama?«

Mama iz kuhinje: »To ne želiš znati.«

»Ellen!« povikao je tata.

»Ah, opusti se Al. Ne budi takav čistunac.«

Myron je već držao prste u ušima. Počeo pjevušiti: »La-Ia-la-la, čujem vas«, dok se njegov otac vukao prema kuhinji. Izvadio je prste iz ušiju tek kada su oboje već otišli na kat.

Zatim se naslonio i pogledao kroz prozor. Baš neobično. Naslonjač je bio postavljen točno tako da se iz njega vide i televizor i svaki automobil koji se kući približava s ulice.

Doista podlo.

Kad je Myron ugledao Mickeyjev automobil bilo je već gotovo jedan iza ponoći. Upitao se bi li se i on trebao pretvarati da spava, no Mickey na to ne bi nasjeo. Myron je imao tri razloga za čekanje. Prvi: opća brižnost. Drugi: kako ga ne bi morao čekati njegov otac. I treći - najočitiiji: utvrditi što se dogodilo nakon što je Myron Mickeyja i Emu ostavio u kući obitelji Moore.

Myron je sjedio u tami i čekao. Prošlo je pet minuta. Myron je pogledao van. Automobil je i dalje bio ispred kuće. Nisu se vidjela nikakva svjetla, nikakvi pokreti. Myron se namrštio. Uzeo je mobitel i Mickeyju poslao SMS: Sve ok?

Nije bilo odgovora. Prošla je još minuta. Ništa. Myron je pogledao mobitel, da provjeri je li dobio odgovor. Ništa. Počela ga je obuzimati nelagoda. Nazvao je Mickeyja. Odmah je dobio automatsku sekretaricu.

Koji je to sad vrag?

Ustao je iz tatina naslonjača i krenuo prema ulaznim vratima. Ne, to bi bilo preizravno. Uputio se u kuhinju, pa izišao na stražnja vrata. Iza kuće je bilo tamno kao u rogu, pa se Myron poslužio baterijskom svjetiljkom na mobitelu. Zaobišao je kuću i krenuo prema prilaznome putu na kojem je bilo dovoljno svjetlosti od ulične rasvjete.

I dalje ništa.

Myron se sagnuo i prikrao stražnjoj strani automobila. Tata je nedavno bio zalio travnjak. Myronove napuče ubrzo su se natopile vodom. Super.

Nalazio se na dvadesetak metara od prtljažnika automobila. Pa deset. I onda je već bio sagnut iza stražnjeg odbojnika.

Zastavši, u mislima je još jednom od nagnuo moguća objašnjenja za to što nitko još nije izišao iz vozila. A onda, upravo u trenutku kad je već poskočio i uhvatio ručicu i rastvorio vrata s vozačeve strane, sinuo mu je pravi odgovor...

...sekundu-dvije prekasno.

Ema je kriknula.

Mickey je povikao: »Koji je to sad vrag, Myrone?«

Dvoje tinejdžera. U autu. Kasno noću.

Myron se prisjetio kada je njegov otac tako iznenadio njega i Jessicu, njegovu staru ljubav, u najnezgodnijem trenutku. Njegov je otac samo tako stajao, nepomično, kao paraliziran i Myroni tada nikako nije bilo jasno zašto se otac nije žurno ispričao i zatvorio vrata.

Sad mu je bilo jasno.

»O«, rekao je Myron. Pa onda: »Ah.«

»Što je tebi?« obrecnuo se Mickey.

»O«, ponovio je Myron.

Oboje su, primijetio je sa zadovoljstvom Myron, bili odjeveni. Odjeća, kosa i šminka pokazivali su određene znakove pritiska i žurbe. Ali bili su odjeveni.

Myron je palcem pokazao iza sebe. »Možda bih trebao pričekati u kući.«

»Misliš?«

»Da. U redu, idem.«

»Idi!« povikao je Mickey.

Myron se okrenuto i pokunjeno krenuo natrag prema kući. Prije nego što je došao do vrata, Mickey i Ema izišli su iz automobila, malko popravljajući odjeću i hodajući za njim. Kad je Myron otvorio vrata i kad su svi ušli, tata je stajao unutra, u pidžami sa sličicama Homera Simpsona koju mu je Myron kupio prošli put za Dan očeva.

Tata je pogledao Myrona. A zatim i Mickeyja i Emu.

»Išao si van?« upitao je Myrona.

»Da.«

»Ti nikada nisi bio tinejdžer?« Tata je odmahnuo glavom, pokušavao suspregnuti osmijeh. »Znao sam da ti nisam smio prepustiti noćnu smjenu. Laku noć svima.«

Tata je otišao. Myron i Mickey stajali su zagledani u pod. Ema je uzdahnula i rekla: »Odrastite. Obojica.«

Njih troje uzeli su piće iz hladnjaka i smjestili se za kuhinjski stol.

»Onda«, upitao je Myron, »kakav ste dojam stekli o Patricku? Mislim, ako je to Patrick.«

»Normalan klinac«, rekao je Mickey.

»Prenormalan«, dodala je Ema.

»Kako to misliš?«

Ema je položila dlanove na stol. Osim što je imala crnu odjeću i šminku, Ema je po podlakticama imala nebrojene tetovaže. Imala je i srebrni nakit, među njim i dva prstena s lubanjom. »Znao je nove filmove«, rekla je.

»Znao je i najnovije videoigrice«, rekao je Mickey.

»Poznavao najnovije aplikacije.«

»Isto vrijedi i za društvene mreže.«

Myron je promislio o tome. »Ne bih rekao baš da su ga cijelo vrijeme držali u kavezu. Osobito posljednjih, ne znam... godina. Mislim, bio je na ulici. Živio pod lokalom s igricama. Tip koji ga je držao u zatočeništvu u Londonu jedan je od vodećih natjecatelja u videoigramama. Ne bi li to moglo biti objašnjenje za sve?«

»Moglo bi«, rekao je Mickev

»Ali ti na to ne nasjedaš?«

Mickev je slegnuo ramenima.

»Što je?«

»Rekao bih da se lažno predstavlja«, rekao je Mickey.

Myron je pogledao Emu. Ema je kimnula.

»Ruke«, rekla je.

»Što je s rukama?«

»Meke su.«

»Nije baš fizički radio«, rekao je Myron.

»Znam«, rekla je Ema, »ali to baš nisu ni ruke nekoga tko je bio na ulici. Osim toga, zubi... Pravilni su i bijeli. Možda ima nevjerojatne gene, ali prije će biti da je nosio aparat i redovito išao zubaru.«

»To je teško točno odrediti«, dodao je Mickey, »ali Patrick ne izgleda i ne zvuči... kao da je s ulice. Ne izgleda kao da su ga zlostavljali, osim, znaš... tih nedavnih događaja. Mislim, ovaj... možda je bio >uzdržavan< ili ga je netko zbrinuo... nema veze... ali...«

»Jeste li uopće spomenuli otmicu?« upitao je Myron.

»Pokušali smo«, rekla je Ema. »Ali nas je svaki put sasjekao u korijenu.«

»Francesca se neprestano mijesala«, rekao je Mickey.

»Kako?«

»Štitila ga«, rekla je Ema. »To je, valjda, razumljivo.«

»I kad god bismo spomenuli to što se dogodilo..«

»Ili samo spomenuli Rhysovo ime..«

»Ona bi nas prekinula i sva se raspekmezila, plaćući i grleći ga«, rekao je Mickey. »Mislim, Patrick se doimao manje-više normalnim, ali sestra mu je skrenula.«

»Nisam baš sigurna da bih rekla >skrenula<«, rekla je Ema. »Brat joj je došao kući nakon deset godina. Čini mi se da bi bilo neobično da Francesca nije tako osjetljiva i sklona plaču.«

»Da, moguće«, rekao je Mickey, ali ne baš osobito uvjeren.

»O otmici smo ponovno pokušali razgovarati nakon što je ona otišla s Clarkom.«

»Čekaj malo«, rekao je Myron. »Clarkom Baldwinom? Rhysovim bratom?«

»Da.«

»I on je bio ondje?«

»Došao je po Francescu«, rekao je Mickey.

»Zajedno studiraju na Columbiji«, rekla je Ema. »Ona se s njim vraćala na faks.«

Myron je samo šutio.

»To je zbog nečega važno?« upitala je Ema.

»Ne znam.« Myron je još malo promislilo o tome. »Samo je čudno. Možda, ne znam... mislite da su u vezi?«

Mickey je zakolntao očima onako kako to mogu jedino tinejdžeri. »Ne.«

»Zašto si tako uvjeren u to?«

»Ah ti starci«, rekla je Ema Mickeyju, odmahujući glavom. »Ne znaju to osjetiti.«

»Clark je gej?«

»Da. I kakve bi veze imalo da su u vezi? Nije im bilo, koliko... deset godina kad se sve to dogodilo?«

Myrona je nešto kopkalo u podsvijesti, ali još nije uspijevaio otkriti što. Vratio se na aktualnu temu.

»Znači, nakon što je Francesca otišla, ponovno ste pokušali načeti temu otmice?«

»Da, ali Patrick je postao jako šutljiv.«

»Posve se zatvorio.«

»Otišli smo ubrzo nakon toga.«

Myron se na trenutak naslonio. »Kako je zvučao?«

»Zvučao?«

»Pronašli smo ga u Londonu«, objasnio je Myron. »Nemamo pojma koliko je bio ondje. Jeste li što zaključili po njegovu naglasku?«

»To je dobro pitanje«, rekla je Ema. »Općenito je imao američki naglasak, ali...« Načas se okrenula prema Mickeyju. On je kimnuo.

»U njemu se čulo još nešto«, rekao je Mickey. »Ne znam to točno odrediti. Nekako nije zvučao kao da je odrastao ovdje. Ali ni kao da je odrastao u Engleskoj.«

Myron je to pokušavao nekako shvatiti, ali nije uspijevaio doći ni do kakvog osobitog zaključka. Odlučio je pokušati s nečim drugim. »I što ste radili cijelo vrijeme?«

»Jeli smo pizzu«, rekla je Ema.

»Pogledali jedan film«, dodao je Mickey.

»Igrali videoigrice.«

»Razgovarali.«

»O, Patrick je rekao da ima curu«, rekla je Ema. »Ali ne odavde.«

»Curu?« ponovio je Myron.

»Da, ali odmah se nekako povukao. To je nekako rekao, ne znam, kao da se pomalo hvali.«

»Znaš...« rekao je Mickey. »Kao kad se netko tek doseli u grad, pa kaže da ima curu u Kanadi ili tako nešto.«

»Nemojte nas pogrešno shvatiti«, rekla je Ema. »Bio je ljubazan i drag. Svi klinici govore o takvim stvarima. Stvar je bila samo u tome... ne znam. Sve je izgledalo tako normalno.«

Mickey je kimnuo.

»Hvala, ljudi. Ovo je zbilja bilo korisno.«

»Ali nismo završili«, rekla je Ema.

Myron ih je pogledao.

»Ja sam mu na kompjutor instalirao *key logger*«¹¹, rekao je Mickey.

»A to bi bilo...?«

»Sad možemo vidjeti što god na njemu tipka. Poštu, društvene mreže, sve.«

»Čovječe«, rekao je Myron. »I tko ga prati?«¹

»Žlica.«

Žlica je bio drugi Mickeyjev bliski prijatelj - ako se Ema i dalje računala samo kao »prijateljica« - i ono što se nekoć nazivalo (dovraga, možda se i dalje tako zove) simpatičnim čudakom, štreberom ili kompjutorskim genijem. Žlica je k tome bio i abnormalno hrabar.

»Kako se on drži?«

Mickey se nasmiješio. »Ponovno hoda.«

»I ponovno svima ide na živce«, dodala je Ema. »U svakom slučaju, javit će nam pojavi li se nešto važno.«

Myron nije znao što bi na to točno trebao reći. Nije mu se sviđalo što su ti tinejdžeri prešli baš tu etičku granicu, ali nije bio raspoložen ni za to da im drži nekakvo predavanje o privatnosti, niti da, što je bilo još važnije, ostane bez mogućnosti da eventualno dođe do istine. U toj je priči bilo teško bilo što točno odrediti. Patrick možda nije Patrick. Patrick je možda ključ za pronalaženje drugog nestalog dječaka. S druge strane, je li uhođenje jednog tinejdžera opravdano? Je li uopće zakonski dopušteno?«

Da ste od onih koji pouzdano znaju što učiniti u ovoj situaciji, da ste mogli donijeti odluku o uhođenju ili neuhođenju bez ikakvog grizodušja i ograda, Myron bi vas smatrao pomalo sumnjivim.

Život nikada nije toliko crno-bijel.

»Ima još nešto«, rekla je Ema.

»Što?«

Ona je s nelagodom pogledala Mickeyja.

»Što? « ponovio je Myron.

Mickey je Emi pokazao da nastavi. Ema je uzdahnula i uvukla ruku u torbicu. Izvadila je malu prozirnu plastičnu vrećicu, od onakvih u kakvima se kozmetička sredstva prenose kraj kontrole na aerodromima. »Ovo.«

Ema je dodala vrećicu Myronu. On ju je pridignuo. U njoj se nalazila četkica za zube, kao i nekoliko dugačkih vlasi. Odloživši je, još je nekoliko trenutaka pričekao. »Jesu li to...?«

Ema je kimnula. »Četkicu sam uzela iz Patrickove kupaonice«, rekla je. »A onda sam se iskrala malo dalje niz hodnik i uzela malo kose s Francescine četke.«

Myron je samo šutio. Piljio je u to što se nalazilo u plastici.

Mickey je ustao. Ema također.

»Nekako smo pomislili da bi bilo dobro ispitati i njegov i njezin DNK ili tako nešto«, rekao je Mickey.

¹¹ maleni program koji bilježi aktivnost tipkovnice - prev.

25.

Sad se nalazimo u onoj kući na farmi.

Samo nas dvojica, Debeli Gandhi i *moi*. Zorra sad stražari kraj ulaznih vrata. Suputnici Debelog Gandhija - dvojica muškaraca koje je Myron na temelju onog posjeta opisao kao »gejmere« i jedan muškarac koji bi možda mogao biti maloljetan - s njim su ispred kuće.

»Taj vaš prijatelj Zorro...« počinje Debeli Gandhi.

»Zorra.«

»Molim?«

»Zove se Zorra, ne Zorro.«

»Nisam nikoga htio uvrijediti.«

Samo piljim u njega.

»Pripremio sam čaj«, kaže Debeli Gandhi.

Čaj ne namjeravam ni kušati. Umjesto toga, razmišljam o onome mladiću koji bi mogao biti maloljetan. U filmovima se često viđa da zlikovci govore »to je samo posao«. Ja, pak, rijetko vjerujem u to. Bio dobar ili zao, čovjek najčešće gravitira onome što ga zanima. Tako na primjer većina preprodavača droge i sama koristi robu koju prodaje. Ljudi iz pornografskog biznisa na koje sam nailazio također su skloni takvim aktivnostima. Oni koji reketare i to uz primjenu sile rijetko su neskloni nanošenju ozljeda i krvi. Štoviše, u tome najčešće i uživaju.

Usput, svoju vlastitu ulogu u tome promatram bez ironije.

Što time zapravo želim reći? Debeli Gandhi može u beskonačnost govoriti o tome kako mu je sve to samo posao i izvor zarade, ali ja baš nisam uvjeren u to. Pitam se postoji li i osobno i nimalo ugodno objašnjenje za to što je odabrao upravo takav posao.

I pitam se bih li u vezi s time trebao nešto poduzeti.

»Ne mogu vam izručiti rođaka«, kaže Debeli Gandhi, »jer nije kod mene.« »To je baš nezgodno«, kažem ja.

Ne gleda me u oči. To je dobro. Boji se Zorre. Boji se mene. Kao što sam već rekao, ne želi se do konca života u strahu osvrtni. I upravo zbog toga toliko vjerujem u veliku, nerazmjernu odmazdu. Zahvaljujući tome, vaš će sljedeći neprijatelj prvo dobro promisliti.

»Gdje je?« pitam.

»Ne znam. Nikada nije ni bio kod mene.«

»Ali kod tebe je bio Patrick Moore.«

»Da, istina. Ali ne tako kako vi mislite.«

Naginje se naprijed i uzima šalicu s čajem.

Ja pitam: »Koliko je dugo Patrick Moore radio kod tebe?«

»U tome i jest stvar«, kaže on, pa otpija gutljaj. »Nikada nije radio kod mene.«

Prekriživši noge, kažem: »Objasni, molim te.«

»Ubili ste moje ljude«, kaže on. »Trojicu.«

»I dalje tražiš priznanje?«

»Ne, nego pričam priču. Idem od početka.«

Naslanjam se i rukom mu pokazujem da nastavi. Debeli Gandhi ne drži šalicu za krhki i profinjeni držak. Blago je drži između oba dlana, kao da štiti ranjenu pticu. »Ni u jednom trenutku niste pitali moje ljude zašto su pristupili Patricku Mooreu, nije li tako?«

»Nije bilo vremena«, odgovaram.

»Moguće. Ili ste možda pretjerano reagirali.«

»Ili su možda oni pretjerano reagirali.«

»Pošteno, prijatelju moj. Ali skrećemo s teme. Ispričat ću vam što se dogodilo. A vi ćete onda odlučiti kako ćemo dalje, može?«

Kimam.

»Taj mali, Patrick Moore, pojavio se na našem terenu. Jasno vam je kako to funkcionira, gospodine Lockwood, zar ne? Sukobi oko teritorija...?«

»Nastavi.«

»Moji su ljudi čuli za to. I možda imate pravo. Moguće je da su malo pretjerali. Ne znam. Nisam bio ondje. Ali to im je bio posao. To sam naučio na ulici: ponekad je bolje malo pretjerati. Pretjerano reagirati.«

Čujem odjeke vlastitih samoopravdanja. To me ni najmanje ne dira.

»Stoga su presreli Patricka Moorea. Pretpostavljam da su željeli da posluži kao primjer drugima. A onda ste se pojavili vi. Pokušali ga zaštititi. Ali recite mi, gospodine Lockwood, što je Patrick Moore učinio?«

»Pobjegao je«, kažem.

»Upravo rako, prijatelju moj. Pobjegao je. Svi su pobjegli. Pa tako i Garth.«

»Garth?«

»Onaj mali s uskom psećom ogrlicom.«

»Aah«, kažem ja.

»Garth nas je. posve prirodno, izvijestio o svemu što se dogodilo. To je došlo do mene. Nazvao sam ga. On mi je ispričao kako se taj neki novi mali pojavio na našem teritoriju i potom kako ih se neki profinjeni gospodin riješio.«

Gledam ga uzdignutih obrva. »Profinjeni?«

»Tako je on rekao, ne ja.«

Smiješim se. Znam da to nije istina, ali prelazim preko toga. »Nastavi.«

»Pa možete zamisliti, gospodine Lockwood, što sam pomislio. Trojica mojih ljudi ubijena zbog, kako se činilo, malog sukoba oko područja rada. Ne znam kako je u Americi, ali ovdje se takve stvari jednostavno ne događaju. Zaključio sam da mi je netko - vi, gospodine - objavio rat. Zaključio sam da je taj mali. pokazalo se da se zove Patrick Moore, dio namještaljke - da surađuje s vama kako bi iskušao moju snagu i odlučnost. Razumijete?«

»Da.«

»Iskreno govoreći, meni baš i nije bilo jasno. Te ulice baš i nisu toliko unosne. Stoga sam pokrenuo malu potragu za malim koji je pobjegao. Patrickom. Garth je rekao da je čuo nekoliko njegovih riječi i da je zvučao američki. To me još više zbunilo. Zašto bi mi neki Amerikanac htio naškoditi? No tada sam malo razglasio stvar.« Odlaze šalicu. »Smijem li na trenutak pokazati neskromnost?«

»Molit ću te lijepo.«

»Manje-više vladam londonskim ulicama. Barem kad je riječ o ovome tržištu. Znam hotele. Znam bordele. Znam skloništa i željezničke kolodvore i postaje javnog prijevoza na kojima se skrivaju ti mladići. Znam parkove i prolaze i mračne zakutke. Nema bolje osobe koja će lakše pronaći nestalog tinejdžera od moje malenkosti. Moji ljudi pročešljat će grad bolje nego ijedna policija ili državna služba.«

Otpija još gutljaj čaja, cmače usnama, odlaze šalicu. »Stoga sam oglasio crvenu uzbunu, gospodine Lockwood. I jedan moj poznanik ubrzo je locirao maloga. Pokušao se prijaviti u jedan mali hotel i platiti gotovinom. Stoga sam onamo poslao nekolicinu zrelijih zaposlenika - vjerojatno ste ih primijetili, u maskirnim hlačama - da ga privedu. To su i učinili. I doveli su ga u onaj lokal.«

Otpija još gutljaj.
»Patrick je bio sam kad su ga pronašli?« pitam
»Da.«
Razmišljam o tome. »Je li ga tko od tvojih ljudi znao?« »Nije.«
»Nastavi«, kažem.
»Molim vas, gospodine Lockwood, morate shvatiti da sam u tom trenutku bio uvjeren da taj Amerikanac radi na remećenju, čak i uništenju mogega posla.«
Kimam. »Pa si ga smatrao neprijateljem.«
Debeli Gandhi smiješi se s olakšanjem. »Da. Znači, razumijete?«
Ne reagiram.
»Recimo da sam ga počeo ispitivati.«
»On ti je rekao tko je«, kažem ja, slažući dijelove slagalice. »Da je otet.«
»Da.«
»I što si učinio?«
»Što činim i inače. Proveo sam istragu.«
Sad se sjećam što mi je Myron rekao o onoj hinduskoj izreci Debelog Gandhija. »Znanje je iznad rasprave«, kažem.
To što znam za izreku posve ga zbunjuje. »Uh, ovaj, da.«
»I što si doznao?«
»Uspio sam potvrditi njegovu priču, a to me podosta smelo. S jedne strane, mogao sam ga izručiti vlastima. U konačnici sam čak mogao ispasti junakom koji ga je spasio.«
Odmahujem glavom. »Ali tako bi na sebe navukao previše pozornosti.«
»Upravo tako. Junaci sami postavljaju metu na vlastita leđa, a to vidi čak i policija.«
»Stoga si odlučio potražiti način da dođeš do zarade.«
»Iskreno, nisam znao što da radim. Nisam otmičar. I dalje nisam posve shvaćao prijetnju. Naposljetku, ubijena su mi tri čovjeka. Stoga vam priznajem, gospodine Lockwood, da nisam točno znao što učiniti.«
Sada shvaćam. »A onda se pojavio Myron.«
»Da. Pronašao je Gartha u onom parku. Naložio sam Garthu da ga dovede u onaj lokal. Računao sam da mi je to prilika. Mogu nešto zaraditi. Mogu se riješiti Patricka. Mogu osvetiti ubijene ljude.«
»Onaj drugi klinac kojeg je Myron vidio u ćeliji...« kažem, »pretpostavljam da je bio tek podmetnut.«
»Da, tek jedan od klinaca te dobi.«
»Mislio si da za dvojicu možeš dobiti više novca nego za jednoga.«
Debeli Gandhi kima i širi ruke. »Ostalo znate.«
Znam, ali neke stvari moram pojasniti. »Nikada nisi vidio Rhysa Baldwina?«
»Ne.«
»I nemaš pojma gdje je?«
»Pojma o pojmu. Ali evo i mog prijedloga, ako ga želite čuti.«
Naslanjam se prekriženih nogu. Pokazujem mu da nastavi.
»Vi zaboravite mene. Ja zaboravim vas. Ja se vraćam svome životu. Osim Jedne stvari. Na ulici imam izvore. Znam ljude. I sada ih koristim. Jednako kako sam pronašao Patricka Moorea, tako ću pronaći Rhysa Baldwina, ako ga Je moguće pronaći.«
Razmatram te riječi. Prijedlog mi izgleda pošteno. To mu kažem. Njega preplavljuje olakšanje. Postigli smo dogovor. Za sada.
»Još samo Jedno pitanje«, kažem Ja.

On čeka.

»Rekao si ako ga Je moguće pronaći.«

Na licu mu se vidi tračak razočaranosti.

»Pretpostavljam«, nastavljam, »da si Patricka Moorea pitao gdje Je Rhys Baldwin.«

On se samo malko meškolji. »To me zapravo nije zanimalo«, odgovara.

»Ali pitao si.«

»Da, Jesam.«

»I što Je rekao?«

Debeli Gandhi gleda me izravno u oči. »Rekao Je da Je Rhys mrtav.«

26.

Kompleks Morningside u sklopu Sveučilišta Columbia odlikuje se nevjerojatno slikovitim dvorištem, prostorom među zgradama, između Broadwaya i avenije Amsterdam na zapadu i istoku, te 114. i 120. ulice na jugu, odnosno sjeveru. Onamo se ulazi College Walkom sa 116. ulice, a onda odjednom, kao da je riječ o kakvome ormaru koji služi kao portal za ulazak u Namiju, iz ostarjeloga velegrada, iz najurbaniziranijeg mogućeg okruženja Manhattana, ulazite u idilični sveučilišni kompleks zelenila, opeka, kupola i bršljana. Ondje se osjećate zaštićeno, odvojeno, a tako možda, tijekom četiri godine studija, i treba biti.

Esperanza je bila pronašla imenik, a iz njega je doznala da Francesca Moore živi u apartmanu za šest osoba u Ruggles Hallu. Bilo je sedam ujutro. Središnjim prostorom između zgrada vladala je gotovo potpuna tišina. Za ulazak u zgradu bila je potrebna studentska iskaznica, pa je Myron stoga čekao kraj ulaza. Ne bi li se bolje uklopio, stavio je šiltericu, a u rukama je imao praznu kutiju za pizzu.

Myron Bolitar, majstor prerusavanja.

Kad je neki student napokon izišao, Myron je uhvatio vrata I prije nego što su se zatvorila. Onaj mali, vjerojatno naviknut na to da dostavljači dolaze u svako doba dana i noći, nije rekao baš ništa.

Myron Bolitar, majstor prerusavanja. našao se unutra.

Na hodnicima je bilo sablasno tiho. Myron se uputio na prvi kat i pronašao vrata sobe 217. Tako rano došao je računajući da će Francesca, kao i svi studenti, još spavati, te da će je tako pouzdano naći ovdje i da će biti još malo omamljena. A to bi moglo biti dobro. Uхватiti je nespremnu i sve to... Dakako, time bi mogao uznemiriti i njezine cimerice, no to je odmah svrstao u kategoriju prihvatljive kolateralne štete.

Myron nije točno znao čemu se ondje uopće može nadati, ali takvo tumaranje naslijepo bilo je velik dio njegovih takozvanih istraga. Nije bila toliko riječ o mukotrpnome traženju igle u stogu sijena koliko o nasumičnome uskakanju u raznorazne stogove, bez odjeće i obuće, pa mlataranju rukama i nogama na sve strane u nadi da će u jednom trenutku, auuu, nabasati na iglu.

Myron je pokucao na vrata. Ništa. Pokucao je još malo snažnije. I dalje ništa. Položio je ruku na kvaku, pa je lagano okrenuo. Brava se pomaknula. Razmišljao je o tome da samo tako uđe, ali ne... neki nepoznat muškarac ulazi u sobu jedne studentice? Nikako ne bi bilo pametno. Kad je ponovno zakucao, vrata su se napokon otvorila.

»Gospodine Bolitar?«

Ali to nije bila Francesca Moore. Bio je to Clark Baldwin.

»Bok. Clark.«

Clark je bio u nekoliko brojeva prevelikoj majici kratkih rukava i kariranim boksericama kakve bi čak i Myronov tata smatrao staromodnima. Lice mu je bilo blijedo, oči krvave. »Što ćete vi ovdje?« upitao je Myron.

»Isto pitanje ja bih mogao postaviti tebi.«

»Pa, ja ovdje studiram. I živim.«

»Ah...« rekao je Myron. »Ti i Francesca ste cimeri?«

»Da, živimo u istome apartmanu.«

»Nisam znao.«

»A kako ste mogli znati?« rekao je Clark.

Živa istina.

»Ovdje nas je šestero«, nastavio je Clark, kao da ima potrebu objasniti ili se nekako pribitati. »Tri studenta, tri studentice. Ovo je dvadeset prvo stoljeće. Domovi za sve, sobe za sve, transrodne kupaonice, imamo sve.«

»Smijem li ući?« upitao je Myron.

Neki muški glas iza Clarka upitao je: »Što se događa, Clark?«

»Samo spavaj, Matt«, rekao je Clark. »Nije ništa.«

Clark je izišao na hodnik i za sobom zatvorio vrata. »Zašto ste došli?«

»Došao sam razgovarati s Francescom«, rekao je Myron.

Neka sjena načas mu se ukazala na licu. »O čemu?«

»O završnom ispitu iz ekonomije«, rekao je Myron. »Čuo sam da će biti gadan.«

Clark je načinio grimasu. »To bi trebalo biti smiješno?«

»Pa, priznajem da mi to nije jedna od boljih fora, ali...«

»Mama kaže da vi i rođak Win pokušavate pronaći Rhysa.«

Myron je kimnuo. »Tako je«

»Ali Francesca o tome nema pojma.«

Myron ga je poštedito metafore o stogu sijena. »Možda zna više nego što misli.« Clark je odmahnuo glavom. »Već bi mi rekla«, rekao je.

Samo strpljivo, pomislio je Myron. Ako već stojiš ispred nekog stoga, pretraži ga prije nego što kreneš dalje. Ili tako nekako. Ukratko, zasada još budi strpljiv s Clarkom.

»Vas ste dvoje sigurno bliski«, rekao je Myron.

»Francesca mi je najbolja prijateljica.«

»Zajedno ste odrasli?«

»Da. Ali nije samo to.«

Negdje dalje u hodniku otvorila su se neka vrata. Neki mladić izišao je posrćući onako kako to mogu samo studenti koji su se rano probudili.

»Ona je jedina razumjela«, nastavio je Clark. »Shvaćate što želim reći?«

Myron je bilo jasno, ali je rekao: »Pretvaraj se da ne razumijem.«

»Bili smo obični klinici. Teku petome razredu.«

»Sjećam se. Kod gospodina Hixona.«

»Dixona.«

»Da, oprost. Dixona. Nastavi.«

Clark je s nelagodom progutao slinu i dlanom protrljao bradu. »Bili smo tek klinici. Francesca i ja bili smo prijatelji, pretpostavljam, ali se nismo družili ili tako nešto. Znae kako je to u tim godinama, zar ne?«

Myron je kimnuo. »Dečki se družu s dečkima, cure s curama.«

»Tako je. Ali onda se sve... mislim, i meni i njoj samo je tako...« - Clark je pucnuo prstima - »nestao mlađi brat. Samo tako. Ne shvaćate kako je to djelovalo na nas?«

Myron nije znao točno odrediti je li pitanje retoričko ili ne. Hodnikom je vladao ustajali smrad prolivenog piva i akademske zabrinutosti. Oglasna ploča bila je prepuna obavijesti i letaka, najava sastanaka raznoraznih skupina i klubova, od badmintona do trbušnog plesa, od feminističke misli do orkestra flauta. Nazivi pojedinih klubova Myroni uopće nisu bili razumljivi, kao na primjer Orchesis ili Gayaa ili Taal. Osim toga, što je Otrovnii korak?

»Još neko vrijeme nakon što ti nestane brat ne ideš u školu«, rekao je Clark, nekako odsutnim glasom. »Više se ne sjećam koliko dugo. Tjedan, možda mjesec? Ne mogu se sjetiti. Ali nakon nekog se vremena moraš vratiti, a onda te svi gledaju kao kakvog izvanzemaljca. I prijatelji. I učitelji. Svi. A onda se vratiš kući iz škole, pa je još gore. Roditelji ti se raspadaju. Još te više grle i sline oko tebe jer se sada boje da bi mogli ostati i bez tebe. I tako se vratiš kući i

pokušavaš pobjeći u svoju sobu, ali tada prolaziš kraj njegove sobe. Svaki dan. Živiš dalje - ali ništa nikada zapravo ne ide dalje. Pokušavaš zaboraviti, ali onda vidiš majčino tužno lice i to te opet obori na tlo.«

Clark je spustio glavu.

A u međuvremenu si, pomislio je Myron, tek dijete.

Myron nije bio siguran da je to baš najpametniji potez, no na koncu je položio dlan na mladićevo rame.

»Hvala«, rekao je Myron.

»Na čemu?«

»Što si mi to ispričao. To je zacijelo bila prava noćna mora.«

»I jest«, rekao je Clark, »ali to i želim reći. Ona mi je sve to olakšala.«

»Francesca.«

Clark je kimnuo. »Imao sam nekoga tko nije samo *govorio* da shvaća. Imao sam nekoga tko je u potpunosti razumio.«

»Jer je proživljavala to isto.«

»Tako je.«

»Vrijedilo je i obrnuto«, rekao je Myron. »I ona je imala nekoga.«

»Pa, da, valjda. Shvaćate, zar ne?«

Prijateljstvo izraslo iz tragedije - možda i najsnažnija moguća veza. »Svakako.«

»Francisci sam se obratio prije sviju, čak i prije nego roditeljima. No ona je, dakako, već znala. Mogli smo razgovarati o svemu.«

»Imao si sreću što si imao nju.«

»I te kakvu, gospodine Bolitar.«

Myron se nije žurio sa sljedećim pitanjem. »A sad kad joj se brat vratio?«

Clark je samo šutio.

»Sad kad se njezin brat vratio, a tvoj nije«, nastavio je Myron. »Je li se vaš odnos promijenio?«

Oglasio se tiho. »Francesca nije ovdje.«

»Nego gdje je?«

»Pretpostavljam da se vratila kući.«

»Mislio sam da si je ti sinoć dovezao ovamo.«

»Tko vam je to rekao?« zamalo se obrecnuo. A onda: »A, da. Vaš nećak. Bio je u kući.«

Myron je čekao.

»Znate, u studentskom klubu održavao se tulum. Znam da zvuči glupo, s obzirom na to da joj je pronađen brat i sve to. U posljednje je vrijeme doista nekako smetena. Nervozna. Mislim, nemojte me krivo shvatiti, izvan sebe je od sreće. Ne želi ispustiti Patricka iz vida. Tako je barem bilo u samome početku. No sad možda osjeća svojevrstu klaustrofobiju. Shvaćate što mislim?«

»Naravno«, rekao je Myron. »To je posve prirodno.«

»I zato mi je poslala poruku da dođem po nju.«

»I ti si je dovezao ovamo?«

»Da. Na tulum. Sve je već bilo malo izmaknulo nadzoru, ali ne tako da bi to bilo nevideno. Pili smo. Možda previše, ne znam. Bilo kako bilo, u jednom se trenutku izbezumila.«

»Kako točno?«

»Rasplakala se. Upitao sam je što se događa. Ona je samo odmahнула glavom. Pokušao sam je utješiti. Izveo sam je, da malo udahne svježi zrak. Vani se samo još više rasplakala.«

»Je li što rekla?«

»Kroz jecaje je samo ponavljala da to nije u redu, da nije pošteno.«

»Ali što?«

Clark je slegnuo ramenima. »Da se njoj brat vratio, a meni nije.«

Tišina. A zatim: »Što si ti rekao?«

»Rekao sam da sam sretan zbog nje. Rekao sam da je to što se Patrick vratio kući dobra vijest, da je i dalje moguće da će pronaći i mojeg brata. No ona je i dalje samo jecala. A onda je rekla da se mora vidjeti s bratom. Željela se uvjeriti da je stvaran ili tako nešto. Kao da je možda samo sanjala da se Patrick vratio. To mi je nekako razumljivo, zar ne?«

»Naravno.«

»I ja sam nekoć bez prestanka imao takve snove. Rhys bi bio kod kuće i sve bi bilo kao da nikada nije ni nestao ili tako nešto. Stoga sam rekao da ću je odvesti, no već trenutak kasnije do nas je došlo Uberovo vozilo. Ušla je i rekla da će me ubrzo nazvati.«

»I je li te nazvala?«

»Nije. Ali to je bilo prije samo nekoliko sati. Kažem vam, gospodine Bolitaru. Ona vam ne zna ništa.«

Nema smisla ići do kuće obitelji Moore i ispitivati Francescu. Nancy ili Hunter to bi jednostavno onemogućili. Osim toga, Myron je imao druge planove.

Kad se zaustavio, tata ga je već čekao pred kućom. Njih dvojica uputili su se na doručak u Eppes Essen, delikatesu i restoran u »židovskome stilu« (stajalo je u brošuri] na suprotnoj strani grada. I Myron i tata naručili su isto - Eppesov slavni sendvič *Sloppy Joe*. Mnogi od vas takve sendviče povezuju s troslojnim sendvičima s raženim kruhom, ruskim preljevom, salatom od kupusa s majonezom i najmanje tri vrste mesa - u ovom slučaju puretinom, sušenom i usoljenom govedinom.

Tata se zagledao u svoj tanjur, pa je onda zadovoljno kimnuo. »Da Bog radi sendviče...«

»To bi im trebao biti službeni slošan«, složio se Myron.

Pojevši, platili su račun i došli u srednju školu upravo kad je muška košarkaška ekipa istrčala na teren radi zagrijavanja. Mickey je bio u središtu skupine. Domaća ekipa igrala je protiv najvećeg suparnika, momčadi srednje škole Millburn.

»Sjećaš se svoje utakmice protiv njih u trećem razredu?« upitao je tada.

Myron se nasmiješio. »O, da.« Myronova ekipa imala je prednost od samo jednog boda, a Millburn laganu kontru, praktički s polaganjem, za pobjedu, uz dvije sekunde do kraja. Millburnovje igrač prišao košu, spreman zabiti pobjednički koš, kada je Myron, koji ga je pratio, nekako preskočio i zakucao loptu u ploču kada je vrijeme isteklo. Millburnovi igrači žestoko su prosvjedovali tvrdeći da je riječ o nedopuštenome bloku i da koš treba priznati - bilo je teško reći je li to doista bio slučaj - ali sudac nije donio takvu odluku. I dan danas kad god bi Myron naišao na nekog igrača Millburna iz te utakmice, ovaj bi se i dalje dobronamjerno potužio na suđenje.

Ah, ta košarka.

U dvorani se okupilo podosta ljudi za takav okršaj najvećih suparnika. Neki su pokazivali i došaptavali se kad je Myron prolazio kraj njih. Tako je to s lokalnim zvijezdama iz nižih liga. Neki su mu prilazili i pozdravljali ga - nekadašnji nastavnici, nekadašnji susjedi, oni tipovi u svakome gradiću koji dolaze na utakmice i nakon što njihova djeca prestanu igrati.

Mickey se nalazio u blizini linije slobodnih bacanja i sad ih je primijetio, te im kratko mahnuo. Tata - ili, u Mickeyjevu slučaju, djed - također je mahnuo. Tata se počeo uspinjati na tribinu. Uvijek je sjedao u posljednji red. Nikako nije htio biti u središtu pozornosti. Tata nikad nije vikao, nikad nije dobacivao, nikad nije glumio trenera, nikad nije psovao suce, nikad nije uzdisao, nikad se nije žalio. Možda je ponekad zapljeskao. Kad bi se tijekom neke važne utakmice uistinu uzbudio, kad bi Myron pogodio neki važan koš, možda bi rekao: »Lijepo

dodavanje, Bob«, ili nešto slično, tako skrećući pohvale na drugog igrača. Tata nikada nije navijao za svojeg sina. To se jednostavno nije radilo.

»Ako moram navijati kako bih znao da sam ponosan«, rekao je jednom tata Myronu, »onda negdje griješim.«

Myron nikada nije propuštao priliku da se prepusti nostalgiji« pa se i sada prisjetio onih davnih dana kada se tako zagrijavao na terenu, gledao na drugu stranu dvorane i vidio kako se njegov tata uspinje na tribine, grabeći po dvije stube odjednom. Danas više nije bilo tako, naravno. Danas je hodao opreznije i više vukao noge. Često zastajao. Radio grimase i hvatao dah. Myron je ispružio ruku da mu pomogne, no tata ju je samo odgurnuo.

»Osjećam se super«, rekao je. »Stvar je samo u koljenu.«

Ali nije izgledao super. »U redu, tata.«

Sjeli su u posljednji red, sami.

»Sviđa mi se ovdje«, rekao je tata.

Myron je kimnuo.

»Myrone?«

»Da?«

»Sa mnom je sve u redu.«

»Znam.«

»Tvoja majka i ja samo starimo, ništa više.«

U tome i jest problem, bio bi mu najradije rekao Myron. Njemu je to jasno - sve ima svoje doba, sve se mijenja, okreće, Zemlja se vrti, smjenjuju se životni ciklusi - no to ne znači da mu se to treba sviđati.

Na terenu se oglasila sirena. Igrači su se prestali zagrijavati te su se uputili na klupu. Spiker je, baš kao na početku svake srednjoškolske košarkaške utakmice u New Jerseyju, počeo čitati odredbe pravilnika o sportskome ponašanju te savezne države:

»>Neće se tolerirati negativne izjave, ni postupci između protivničkih igrača i trenera. To se odnosi i na zadirkivanje, izazivanje, omalovažavanje protivnika, vrijeđanje, izrugivanje i postupke kojima se ismijavaju ili se izazivaju neugodnosti. Svako verbalno, pisano ili fizičko djelovanje povezano s rasom, rodom, etničkom pripadnošću, hendikepom, spolnom orijentacijom ili vjerom neće se tolerirati, može dovesti do izbacivanja prekršitelja i kazna dodijeljenih momčadi. Začuju li se takve riječi, kazne vašoj momčadi mogu se odrediti odmah. Naloženo nam je da ne izdajemo upozorenja. Vaša je dužnost članove svoje momčadi upozoriti na takvu politiku.<<

»Nužno zlo«, rekao je tata. A onda je, pokazujući prema mjestu na kojem su sjedili očevi, dodao: »To neće spriječiti one kretene.«

Mickeyjev kratki angažman u srednjoj školi nije bio bez prijepora. Ponovno je bio u momčadi, koliko je god to prije nekoliko tjedana izgledalo malo vjerojatno, no bilo je tu i ponešto zaostale napetosti i kivnosti. Myron je među onim glasnim očevima vidio i svog starog suparnika i bivšeg suigrača Eddieja Taylora, sada šefa gradske policije. Taylor njega još nije vidio, ali je prodorno piljio u Mickeyja.

Myronu se to nikako nije sviđjelo.

Myron je tako piljio u šefa policije dok ovaj to napokon nije osjetio, te se okrenuo i pogledao prema Myronu. Njih dvojica bijesno su se gledali još nekoliko trenutaka.

Ako ti nešto smeta, onda pilji u mene, kao da mu je pogledom pokušavao reći Myron, *a ne u mojega nećaka*.

Tata je rekao: »Ne obaziri se na njega. Eddie je oduvijek ono što današnji klinci zovu >guzičarem<.«

Myron se naglas nasmijao. »Guzičarem?«

»Da.«

»Tko te tome naučio?«

»Ema«, rekao je tata. »Meni je simpatična, a tebi?«

»Jako«, složio se Myron.

»Je li to istina?« upitao je tata.

»Što?«

»Da je Emina majka Angelica Wyatt?«

To je trebala biti tajna. Angelica Wyatt bila je jedna od najpopularnijih glumica na svijetu. Kako bi zaštitila kći jedinicu i vlastitu privatnost, njih dvije preselile su se na veliko imanje na jednoj uzvisini, ovdje, u New Jerseyju.

»Istina je.«

»I ti je znaš?«

Myron je kimnuo. »Pomalo.«

»Tko joj je otac?«

»Ne znam.«

Tata je počeo kriviti vrat. »Čudi me da Ema nije ovdje.«

Utakmica je počela, a oni su se smjestili udobnije. Myron je uživao u svakom trenutku. Dok je s tatom sjedio u sportskoj dvorani i gledao kako njegov nećak dominira sportom koji Myron toliko voli... - bio je to jednostavan i iskonski užitak, pravo blaženstvo. Više nije bilo grizodušja i žaljenja. Naravno da mu košarka nedostaje, ali to je sada daleko iza njega, a on tako jako, čovječe, voli gledati mladog nećaka kako uživa u tome iskustvu.

U Myronovim očima pojavila se i pokoja suza.

U jednom trenutku, nakon što je Mickey izveo jedan skok u okretu, tata je odmahnuo glavom i rekao: »Stvarno je dobar.«

»Da.«

»Igra kao ti.«

»Bolji je.«

Tata je promislio o tim riječima. »Drugo vrijeme. Možda i ne dogura tako daleko kao ti.«

»Hmmm«, rekao je Myron. »Zašto to misliš?«

»Kako da kažem...?« zaustio je tata. »Tebi je košarka bila sve«

»I Mickey joj je dosta posvećen.«

»U to nema sumnje. Ali nije mu sve. I u tome je razlika. Dopusti da te nešto pitam.«

»U redu.«

»Kad se sad osvrneš na to koliko si grizao, što misliš?«

Mickey je protivniku ukrao loptu. S tribina se začulo klicanje. Myron nije mogao suspregnuti osmijeh. »Bit će da sam bio malko lud.«

»Bila ti je važna.«

»Apsurdno važna«, složio se Myron.

Tata je uzdignuo obrve. »Prevažna?«

»Vjerojatno, da.«

»Ali po tome si se razlikovao od drugih darovitih igrača. Ta je... >želja< gotovo i preblaga riječ. Ta *potreba* za pobjedom. Ta totalna usredotočenost. Zahvaljujući tome bio si najbolji.«

Win je često govorio nešto slično o Myronovim košarkaškim danima na Dukeu: »*Kad igraš košarku, gotovo nisi pri sebi...*«

Hatlan Cobcn

»Ali sada«, nastavio je tata, »imaš perspektivu. Iskusio si tragedije i radosti koje su ti pokazale da u životu ima i važnijih stvari od košarke. A Mickey - nemoj pogrešno shvatiti - Mickey je morao odrasti vrlo mlad. Već je pretrpio više nego dovoljno tragedija.«

Myron je kimnuo. »On već ima tu širu perspektivu.«

»Točno.«

Oglasila se sirena, čime je završila prva četvrtina. Mickeyjeva ekipa imala je prednost od šest bodova.

»Tko zna«, rekao je Myron. »Možda će zahvaljujući toj mudrosti biti još bolji igrač. Možda je perspektiva jednako dobra kao totalna usredotočenost.«

Tati se to sviđjelo. »Možda imaš pravo.«

Gledali su kako Mickeyjevi suigrači ponovno dolaze na teren i imaju loptu na početku druge četvrtine.

»Mrzim sportske metafore«, rekao je tata, »ali obojica ste na terenu naučili nešto važno i to primjenjujete u stvarnome životu.«

»Što?«

Tata je glavom pokazao prema terenu. Mickey je probio blok, privukao jednog beka, pa dodao loptu suigraču koji ju je bez problema zakucao u koš.

»Zahvaljujući vama i ljudi koji vas okružuju postaju bolji.«

Myron nije ništa rekao. Njegov nećak na licu je imao onaj izraz, izraz koji je Myron tako dobro poznao. Igrač na terenu postiže svojevrsni zen, potpuni mir usred oluje, čistoću, koncentriranost, sposobnost za to da uspori vrijeme. A onda je Myron vidio kako je Mickeyjev pogled sijevnuo lijevo. Na trenutak se malo pridignuo. Myron je pratio Mickeyjev pogled, da vidi što je izazvalo takvu reakciju.

U dvoranu je ušla Ema.

Malko je stisnula oči i pogledom prešla po tribinama. Myron joj je kratko mahnuo. Ona je pokretom glave pokazala da ga je vidjela, te je krenula prema njemu. Myron je ustao i dočekao je na pola puta.

»Što se zbiva?« upitao je.

»Riječ je o Patricku«, rekla je Ema. »Bit će najbolje da pođeš sa mnom.«

Ema ga nije odvela daleko, nego samo do domarova ureda u glavnoj školskoj zgradi. Otvorila je vrata i pridržala mu ih da ude. Myron je ušao i prepoznao klinca koji je sjedio za stolom.

»Bok, gospodine Bolitar!«

Malog su zvali Žlica. Mickey mu je dao taj nadimak, iako Myron nije bio siguran zbog čega točno. Žlicin otac bio je glavni domar u srednjoj školi i to je bio razlog zbog kojeg je imao pristup tom prostoru. Ured je bio malen i uredan, pun besprijevano njegovanog bilja.

»Rekao sam ti da smo na ti, samo Myron.«

Mali se okrenuo na stolici tako da je sada bio okrenut prema Myroni. Žlica možda nije bio klasični štreber, ali nije bio ni daleko od takve vrste čudaka. Sada je jednim prstom na nosu pridignuo naočale u stilu Harryja Portera.

Zatim se lukavo nasmiješio Myroni. »Znaš one naljepnice koje u samoposlugama stavljaju na voće?«

Ema je uzdahnula. »Ne sada. Žlica.«

»Naravno da znam«, odgovorio je Myron.

»Skidaš ih s voća prije nego što ćeš ga pojesti?«

»Da.«

»A znaš li«, nastavio je Žlica, »da su te naljepnice jestive?«

»Ne.«

»Ne moraš ih skinuti, ako ne želiš. Čak je i ljepilo jestivo.«

»To je koristan podatak. Zato ste me pozvali ovamo?«

»Naravno da nismo«, rekao je Žlica. »Pozvali smo te jer smatramo da se Patrick Moore sprema izići iz kuće.«

Myron je prišao radnome stolu. »Zašto to misliš?«

»Upravo je na laptopu završio razgovor s nekim preko Skypea.« Žlica se naslonio. »Znaš li ti, Myrone, da je sjedište Skypea u Luksemburgu?«

Emi je zakolotala očima.

»S kime se Patrick čuo?« upitao je Myron.

»To ne znam.«

»O čemu su razgovarali?«

»Ne znam ni to. Programčić koji je postavila moja dražesna suradnica« -pokazao je prema Emi, koja je izgledala kao da bi ga najradije raspalila nogom - »radi samo to. Bilježi što je pritisnuto na tipkovnici. Tako sam vidio da se Patrick Moore ulogirao na Skype. Naravno, ne vidim što je rečeno.«

»Zašto onda misliš da izlazi iz kuće?« upitao je Myron.

»Obično zaključivanje na temelju dostupnih podataka, prijatelju moj. Odmah nakon što je isključio Skype, Patrick Moore - ili netko tko se tada služio njegovim računalom - posjetio je stranice gradskog prijevoza. Na temelju toga što sam vidio, pretraživao je autobusne linije za New York.«

Myron je pogledao na ručni sat. »Prije koliko je to bilo vremena?«

Žlica je pogledao na svoj komplicirani ručni sat. »Prije četrnaest minuta i jedanaest, dvanaest, trinaest sekunda.«

27.

Zbog razloga koje Myron nikako nije uspijeva shvatiti, Velika Cyndi bila je izvrsna kad je trebalo pratiti ljude. Možda je stvar bila u tome što je bila toliko očita, toliko uočljiva, toliko velika da je čovjek nikada nije gledao u tome svjetlu, niti je sumnjao da ga slijedi žena koja na sebi ima pripijeni ljubičasti kostim Batgirl. Taj njezin kostim, ponešto veća replika kostima koji je Yvonne Craig nosila u televizijskoj seriji *Batman*, bio je toliko uzak da je netko mogao zaključiti da je riječ o ovitku kakve kobasice.

No danas se odjećom uklapala u okolinu na osobit način. Myron je Veliku Cyndi uočio čim je stupio na Times Square. Prisjetite se svih mogućih klišeja o središnjem njujorškom trgu, stopite ih, nakalemite klišej na klišej, sve ono o kinetičkim valovima ljudi i prometu i divovskim reklamama i pokretnim ekranima i neonskim svjetlima. A potom sve to što ste zamislili još stavite na desetu potenciju.

Dobrodošli na Times Square.

Times Square je pravi atak na sva osjetila, a to nekako obuhvaća ne samo miris, nego i okus. Sve se kreće i vrtloži, a vi divovskome trgu želite dati samo jedan divovski stimulans u obliku kakve tablete.

I ondje je, uz Spidermana, Elma, Mickeyja Mousea, Buzza Lightyera i Olafa iz *Frozena*, stajala Velika Cyndi, u kompletnom kostimu. Turisti su stajali u redu da poziraju uz tu »Batgirl«.

»Obožavaju me, gospodine Bolitar«, doviknula je Velika Cyndi.

»A tko ne bi?«

Velika Cyndi se smijuljila i zauzimala poze koje bi postidjele i Madonnu iz doba njezine suradnje s »Vogueom«. Neki azijski turist ponudio joj je nakon fotografiranja nešto novca, no Velika Cyndi je odbila. »O, to nikako, dragi moj gospodine.«

»Sigurni ste?« upitao je turist.

»Ovo je sve na dobrovoljnoj bazi.« Nagnula se još malo prema njemu. »Kad bih željela da mi plaćaju za nošenje ovog kostima, i dalje bih se nudila na ulici.«

Turist se žurno udaljio.

Velika Cyndi pogledala je Myrona. »Samo sam se šalila, gospodine Bolitar.«

»Znam.«

»Nikada se nisam prostituirala.«

»To je dobro znati.«

»Iako sam ubirala dobru lovu kad sam u ovome plesala oko motke.«

»A-haa«, rekao je Myron, ne želeći oživljavati baš te uspomene.

»U *Koži i čipki*, sjećate se?«

»Da, sjećam se.«

»U redu, stvari bi ponekad izmaknule nadzoru kad bi me angažirali za ples u krilu, ako shvaćate što želim reći.«

»Apsolutno«, rekao je žurno Myron. »Onda, ovaj, gdje je Patrick? Možeš me upoznati s najnovijim informacijama?«

»Mladi Patrick iskrao se iz kuće prije dva sata«, rekla je Velika Cyndi. »Nakon otprilike dva kilometra hoda u smjeru grada, ukrcao se na autobus broj 487. Potražila sam informacije. Posljednja postaja te linije nalazi se u Port Authorityju, u njujorškoj luci. Krenula sam svojim autom i došla prije busa. Pričekala sam da se iskrca, pa sam ga slijedila i tako došla ovamo.«

»On je ovdje?« upitao je Myron.

»Nemojte se naglo okrenuti, bit ćete previše upadljivi.«

»U redu.«

»Patrick stoji iza vas, između Muzeja voštanih figura Madame Tussauds i Ripleyjeva. Vjerovali ili ne!«

Myron je malo pričekao. A onda je upitao: »Mogu sad pogledati?«

»Polagano se okrenite.«

Myron ju je poslušao. Patrick je stajao u 42. ulici, s nisko navučenom šiltericom na glavi. Ramena su mu bila pognuta, kao da na taj način želi nekako nestati.

»Je li s kime razgovarao?« upitao je Myron.

»Nije«, odgovorila je Velika Cyndi. »Gospodine Bolitar?«

»Da?«

»Smijem li ja još malo pozirati dok čekamo? Publika me traži.«

»Samo naprijed.«

Myron je držao Patricka na oku, ali nije mogao ne pogledavati Veliku Cyndi i to kako radi s publikom. Pola minute nakon što je opet počela raditi, red za fotografiranje s njom bio je tako dugačak, da ju je Nagi Kauboj već počeo gledati ispod oka. Ona je pogledala Myrona. On joj je pokazao uzdignuti palac.

Ovako je glasila jednostavna, užasna istina: često je bilo teško vidjeti i nešto više od same pojave Velike Cyndi, koja je bila toliko velika. Kao društvo, imamo brojne predrasude, ali malo je onih naših sugrađana koje stigmatiziramo i osuđujemo s manje milosrđa nego kad je riječ o onima koje nazivamo »krupnim« ženama. Velika Cyndi toga je bila itekako svjesna. Jednom je svoj otvoreni i neuvijeni način života objasnila ovako: »Na njihovu licu radije vidim šok nego sažaljenje, gospodine Bolitar. I radije gledam drske i skandalozne, nego one koji se povlače i boje.«

Myron se ponovno okrenuo prema Ripley su upravo u trenutku kad je Patricku prišla neka tinejdžerica.

Tko je sad, dovraga... ?

Myron se prisjetio onoga što su mu Mickey i Ema rekli o Patrickovoj tvrdnji da ima djevojku. Ali ako je živio u poluzatočeništvu u Londonu, kako bi mogao znati ikoga u New Yorku?

Dobro pitanje.

Patrick i ta djevojka kratko su se i s određenom nelagodom zagrlili, a zatim krenuli u Ripleys. Velika Cyndi sad se našla uz Myrona. Kad je Myron krenuo prema blagajni, ona ga je zaustavila.

»Vas zna«, podsjetila ga je.

»Ti ćeš ići unutra?«

Velika Cyndi je prstom veličine *baguettea* pokazala prema znaku. »Piše >samo čuda i nakaze<. Ima netko bolji od mene?«

Tome se bilo teško usprotiviti.

»Vi čekajte kraj izlaza«, rekla je ona. »Ja ću vas izvještavati SMS-om.«

Myron je ostao na ulici još oko sata, promatrajući ljude. To je oduvijek volio. Divan pogled na zalazak sunca, vodene površine ili zelenilo svakako je fantastičan, pretpostavljao je, no nakon nekog vremena čovjek to prestane primjećivati. Ali ako ste na mjestu gdje možete gledati prolaznike - svih rasa, rodova, veličina, oblika, religija, jezika i čega god - nikad vam neće biti dosadno. Svatko je svijet za sebe - cijeli jedan život, san, nadanja, tuga, radost, iznenađenje, otkriće, priča s početkom, sredinom i završetkom - čak i kad samo prolaze kraj vas na ulici.

Mobitel je zavibriao i on je pročitao poruku Velike Cyndi: SADA IZLAZI.

Velika Cyndi uvijek je pisala poruke samo velikim slovima.

Patrick je pri izlasku imao spuštenu glavu. Ona tinejdžerica bila je uz njega. Velika Cyndi iza i iznad njih.

Tinejdžerica je sada kratko poljubila Patricka u obraz. A on se nakon toga uputio na zapad, udaljavajući se od Times Squarea. Djevojka je krenula na istok. Razdvojili su se. Velika Cyndi pogledala je Myrona, pogledom tražeći upute. On je pokazao u Patrickovu smjeru. Velika Cyndi kimnula je i počela ga slijediti. Myron se pridružio rijeci ljudi i krenuo za djevojkom.

Ona je skrenula lijevo u Sedmu aveniju i krenula na sjever. Myron je išao za njom. Došla je sve do 59. ulice i skrenula desno u Central Park South. Prošli su kraj hotela Plaža i skrenuli na sjever, u Petu aveniju. Tinejdžerica je koračala ustrajnim tempom, odlučno, bez imalo zastajkivanja. Myron je na temelju toga zaključio da je već išla istim putem i da vjerojatno živi u New Yorku.

Myron Bolitar, velemaistor zaključivanja. Molim vas da ga ne izbjegavate zbog takve darovitosti.

Ona je skrenula na istok, u Istočnu 63. ulicu. Kad je prešla aveniju Park, Myron je vidio da je posegnula u torbicu i pripremila ključ. Kuća ispred koje je zastala imala je vrata u ogradi od kovanog željeza. Sada ih je otključala. A onda je prešla dvije stube i nestala u kući.

Kuća u blizini avenije Park, pomislio je Myron. Mala je po svoj prilici iz bogate obitelji.

Još jednom: Myron Bolitar, velemaistor zaključivanja. Ako ga ubodete, hoće li krvariti?

Zastao je ispred, razmišljajući o sljedećem potezu. Prvo je poslao poruku Cyndi: Ima novosti?

Velika Cyndi: PATRICK JE U BUSU. PRETPOSTAVLJAM DA SE VRAĆA KUĆI.

Myron: Ja ću biti velemaistor zaključivanja, hvala.

Velika Cyndi: MOLIM?

Myron: Nema veze.

Piljio je u vrata, nadajući se da će otvoriti, kako bi on...

Što?

Samo će tako prići nekoj tinejdžerici na ulici i upitati je u kakvom je odnosu s mladićem s kojim se upravo našla u Ripley'su? Myron nije murjak. Nema baš nikakve dozvole ni licence, ni u kojem obliku, ni na koji način. Bio bi tek nekakav ljigavi sredovječni neznanac koji pristupa mladoj djevojci. Ne zna ni kako se zove. Ne zna baš ništa o njoj.

Ne, to bi sad bio pogrešan korak.

Izvadio je mobitel i nazvao Esperanzu.

»Što se zbiva?«

»Imam jednu adresu u blizini avenije Park.«

»Ma vidi ti njega. A ja živim u jednosobnom stanu u Hobokenu.«

»Jako duhovito«, rekao je Myron.

»Ali baš je, zar ne? Daj mi adresu.«

Myron ju je izdiktirao. »Do ovoga mjesta slijedio sam neku tinejdžericu.«

»Nisi ti zaručen?«

»Ha-ha. Našla se s Patrickom. Moram otkriti o kome je riječ.«

»Poradit ću na tome.«

Kad je prekinuo vezu, mobitel mu je odmah zazvonio. Na ekranu je vidio da ga zove Terese.

Javio se ovako: »Bok, ljepotice.«

»Bože, kakav laskavac.«

»Misliš? «

»Ne«, rekla je Terese. »Štoviše, rekla bih da si tako seksi baš zato što nisi ugladen. Znaš

što?»

Myron se počeo vraćati. Automobil je bio ostavio na prepunome parkiralištu jednoga kina u blizini Times Squarea. »Što?»

»Televizija me kući prebacila svojim avionom.«

»Čovječe...«

»Upravo sam sletjela na Teterboro.«

»Jesi li dobila posao?» upitao ju je.

»Ubrzo ćeš sve čuti.«

Myron je zastao na uličnome uglu. Da pješice ide do auta ili da pozove neki taksi? »Znači da ideš u stan?»

»Da.«

»Jesi za neke opačine?» upitao je on.

»Čovječe, povlačim sve. Baš si uglađen.«

»To je, znači, potvrđan odgovor?»

»Itekako potvrđan.«

»To sad ne vidiš«, rekao je Myron, »ali upravo trčim prema autu.«

»Brže«, rekla je ona, pa je prekinula vezu.

Myron je parkirao u podzemnoj garaži iza zgrade Dakota. Kad se pješice počeo uspinjati mračnim prilazom, odjednom su se pojavila trojica muškaraca. Prepoznao je muškarca u sredini. Bio je to Rhysov tata, Chick Baldwin. Ostala dvojica bila su u trapericama i košuljama od flanela. Bili su krupni i snažni i trudili su se izgledati još opasnije. Jedan od njih u ruci je imao palicu za bejzbol.

»Rekao sam ti da se ostaviš toga«, rekao je Chick.

Myron je uzdahnuo. »Ti to ozbiljno?»

»Upozorio sam te da se okaniš onih poruka, nije li tako?»

»Jesi.«

»I?»

»A ja te nisam poslušao«, rekao je Myron. »Možemo li nekako krenuti dalje. Imam određene planove. I to važne.«

Chick je rukom zagladio kosu unatrag. »Mislio si da se samo igram s tobom?»

»Ne znam, Chick i zapravo mi se fućka. Koji ti je, onda, sljedeći korak?» Myron je pokazao prema onoj dvojici u košuljama od flanela. »Ova dvojica gorila trebala bi me nekako dovesti u red?»

»Koga si nazvao gorilom?» upitao je Gorila s palicom.

»Da«, složio se Gorila bez palice. »Ti si gorila, a ne mi.«

Myron se morao suzdržavati da ne uzdahne. »Vidite li vi, gospodo, ono gore?» Pokazao je nešto iznad njih. Kad su dvojica gorila podignula pogled, Myron je onoga s palicom nogom raspalio po jajima, te mu oteo palicu prije nego što se ovaj presavio poput sklopive stolice. Myron je sad pogledao Gorilu bez palice. Ovome se učinilo da je pogodan trenutak za povlačenje, pa je to i učinio, s velikim žarom.

Myron je pogledao Chicka.

»To baš nisi trebao učiniti«, rekao je Chick.

»Zašto si ih doveo?»

»Valjda da te prisilim da obratiš pozornost.«

»Sada pazim.«

Chick je prišao bivšem gorili s palicom, pa se sagnuo da mu pomogne. »Sličiji si onome Brookeinom ludom rođaku nego što sam mislio.«

»Chick?»

»Što je?»

»Idem na jedno vrlo posebno mjesto», rekao je Myron. »Posve sigurno i bez imalo oklijevanja raspalit ću te ovom palicom ako mi se ne skloniš s puta.«

»Samo naprijed«, rekao je Chick.

Myron mu se na trenutak zagledao u lice, pa je nešto shvatio. »Bijesan si jer sam s Nancy Moore razgovarao o tvojim porukama.«

»Rekao sam ti da to ne činiš, zar ne? Praktički te preklinjao.«

»Nije stvar u tome, Chick.«

»Nego u čemu?»

»Za to si mogao doznati samo na jedan način. Rekla ti je Nancy Moore.«

Myron Bolitar, velemajstor zaključivanja, ponovno napada.

Chick je šutio. Myron mu je prišao, te je nekadašnjem gorili s palicom pomogao ustati. Myron mu je odmah rekao neka se nosi. Ovaj ga je smjesta poslušao, iako uz blago šepanje. Myron je sada ponovno svu pozornost usmjerio na Chicka.

»A to znači...» - Myronu je sad baš krenulo - »da ste vas dvoje u dosluhu u vezi s tim porukama. Što znači da se među vama dvoje događalo nešto uistinu važno.«

Chickov glas bio je pokunjen toliko da nije mogao biti pokunjeniji, bez obzira na sve. »Moraš odustati od toga, Myrone. Preklinjem te.«

»Čak i ako je to ključno za pronalaženje tvoga sina?»

»Nije ključno. Da sam mislio da ima ikakve veze s Rhysom, o tome bih svaki dan vikao iz petnih žila. Ali nije tako. Zašto mi ne možeš vjerovati?»

»Jer si preblizu svemu. Nisi objektivan.«

Chick je sklopio oči. »Nećeš odustati, zar ne?»

»Ne, neću. I još ću ti nešto reći, Chick. Ako mi ne kažeš, te poruke spomenut ću Brooke.«

Chick se lecnuo kao da su se te riječi nekako pretvorile u stisnutu šaku koja bi ga mogla raspaliti posred lica. »Prvo moraš shvatiti jedno.«

»Ne moram shvatiti, ali nastavi.«

»Volim Brooke. Oduvijek. I uvijek ću je voljeti. Život nam nije savršen. Znam da onaj luđak Win...«

»Chick?»

»Što je?»

»Prestani mi vrijeđati prijatelja, može?»

Chick je kimnuo. »Da, svejedno. Win me mrzi. Smatra da nitko nije dovoljno dobar...«

Myron je pogledao na sat. Terese je sad već vjerojatno u stanu. »To si mi već rekao.«

»Zapravo i nisam«, rekao je ovaj. Chick ga je opet pogledao krajnje pokunjeno. »Moraš shvatiti koliko volim suprugu i obitelj. Nisam čovjek bez mane. Iza sebe imam niz upitnih stvari. Ali čovječnost - koja je zapravo jedina važna - da je mi upravo u ljubav prema obitelji. Prema Brooke. Prema Clarku. »Prsa su mu se počela nadimati, a niz obraze su potekle suze. »I Rhysu.«

Chick je zajecao. Zapravo. Bez glume, bez pokušaja da to sakrije. O, čovječe, pomislio je Myron. Ostani jak, ostani usredotočen, ali zapamti: ovaj tip traži izgubljenog sina.

Čim se Chick pribrao, Myron je ponovno navalio: »Zašto ste se vas dvoje dopisivali, Chick?»

»Nismo bili u vezi.«

»A zašto onda?»

»Trebali smo započeti vezu. U tome je bila stvar. Ali nismo. Namjeravali smo.«

»Mislio sam da voliš suprugu.«

»Nisi u braku, zar ne, Myrone?«

»Zaručen sam.«

Chick je obrisao suze. Uspio se nekako nasmiješiti, ali u tome osmijehu nije bilo nimalo radosti. »Nemamo vremena ulaziti u pojedinosti. Ali dovoljno si star da znaš da život nije crno-bijel. Živi se u sivoj zoni. Starimo, razmišljamo o smrti, posežemo za nečim, čak i ako je glupo. Tako je bilo i s nama. Sa mnom i Nancy. Počeli smo očijukati. Stvari su otišle predaleko. Počeli smo smišljati planove, jer tako to ide s time. Kao i sve ostalo u ovome užasnom svijetu, stvari postaju gore, ne bolje. Dođeš u fazu kada ili moraš s time nešto učiniti ili to nešto umire.«

»I što se onda dogodilo, Chick?«

»Umrlo je.«

»Niste išli do kraja?«

»Zaustavili smo se na vrijeme.«

Myron je malo promislilo o tim riječima. »Tko je prestao?«

»Obostrano.«

»To nikada nije obostrano, Chick.«

»Oboje smo nekako postupno ušli u tu priču«, rekao je. »I onda oboje malo-pomalo izišli iz nje.«

»Kada?«

»Molim?«

»Kada se to dogodilo?«

»Ne znam.«

»Koliko prije nego što ti je nestao sin?«

»Rekao sam ti. Nije imalo nikakve veze s time. «

»Koliko dugo?«

»Rekao sam ti. Ne znam.«

»I zašto si se toliko bojao nekome reći?«

»Nisam htio da Brooke dozna za to.«

»Zbilja? Već tada? Nestalo ti je dijete, a ti razmišljaš o tome? Mislim, u vezi s tim očijukanjem lagao si policiji.«

»Nije trebalo misliti samo na mene i moju obitelj.«

»Nego i na Nancy Moore?«

»Pokušaj to malo promotriti iz naše perspektive, može? Pretpostavimo da smo rekli policiji. Dobro? Recimo da smo sve ispričali. Što bi se dogodilo?«

Myron se nije ni potrudio odgovoriti.

»Jasno ti je zašto nismo ništa rekli. Tko bi nam povjerovao? Oni pronađu poruke, a mi kažemo: 'O da, zamalo smo se spetljali'. Misliš da bi na to gledali kako treba? Ionako su nas već rešetali neugodnim pitanjima. Da smo priznali da smo se zamalo spetljali, bavili bi se samo time. A sada, ako Brooke dozna...» U Chickovim očima ponovno su se pojavile suze. »To bi nas uništilo, kužiš? Molim te. To mi je još jedino ostalo.«

Myron se pokušavao ne obazirati na bol na njegovu licu. »Znači da Brooke nikada nije doznala za to?«

»Nije.«

»A Hunter?«

»Isto. Zar ne shvaćaš? Da smo to priznali tada, kad su svi bili tako slabi i osjetljivi, kada su svi odnosi ionako već bili tako napeti, to bi nas sve uništilo. Ne bismo ni slučajno uspjeli.«

»Ali Hunter i Nancy ionako nisu opstali, zar ne?« Odmahnuo je glavom. »To nije imalo

nikakve veze s ovim.« »Kako znaš. Chick? Kako možeš pouzdano znati?«

28.

Myron je otvorio vrata stana, pokušavajući se snagom volje vratiti u prethodno raspoloženje, iako zapravo nije bio zabrinut. U konačnici, bilo to seksistički ili ne, on je ipak muškarac. A muškarcu su nevjerojatno dosljedni u vezi s tim dijelom života. Moje dame, evo i mali savjet za zavođenje: ne treba vam puno vremena da muškarca dovedete u željeno raspoloženje. To već znate. U ženskim časopisima nailazite na bezbrojne članke o tome kako zavesti muškarca, kako primijeniti ulje za masažu, svijeće ili glazbu kako biste ga doveli u željeno raspoloženje. Ali muškarcu, bili onakvi ili onakvi, nisu toliko komplicirani. Evo i dva kratka savjeta o tome kako zavesti muškarca: »Pitajte ga želi li seks«. I recite: »Da, to bi bilo zgodno.«

Nasmiješio se na tu pomisao, već se vraćajući u formu, kada je ušao u stan i uvidio da nisu sami.

Ondje je bila i Esperanza.

»Ispričavam se zbog *interruptusa*«, rekla je.

Myron ju je na trenutak posve zanemario, te je snažno zagrlio Terese. Još nekoliko trenutaka samo su se tako držali, čvrsto stisnuti. I to je bilo sve. Jednostavan, snažan zagrljaj. Myron je sklopio oči. Terese ga je privila još čvršće.

Esperanza je rekla: »Pa dobro, možete dobiti deset minuta, ako želite da ja pričekam vani.«

Prestali su se grliti, ali su se i dalje držali za ruke.

Myron je uzdignuo obrve: »Čak deset minuta?«

»Oooo«, rekla je Terese, »onda je vrijeme za produljenu predigru.«

»Baš ste slatki vas dvoje«, rekla je Esperanza, glasom koji je pokazivao da ni slučajno nisu slatki. »Znate ono kako čovjeku nikada ne ide na živce kad je u društvu s ludo zaljubljenim parom? E to...«

»Hoćeš nam reći zašto si došla?« upitao ju je Myron.

»Informacije o onoj kući pribavila sam brže nego što ti možda odgovara. Vlasnici su Jesse i Mindy Rogers. Plivaju u lovi. Tata je tip iz investicijskog fonda. Mama karijerna diplomatkinja. Imaju šesnaestogodišnju kći Tamryn.« »Zašto onda imamo samo deset minuta?«

»Ona odrađuje ljetni staž u Fox Newsu, na uglu Avenue of the Americas i 48. ulice. Zgrada News Corpa, kao i manje svi neboderi na Manhattanu, ima osiguranje i u nju se ulazi uz iskaznicu. Desetosatna smjena počinje joj u dva poslije podne, pa ako sad odmah krenemo onamo...«

»Možda možemo s njom razgovarati prije nego ude.«

»Tako je.«

Myron je pogledao Terese. »Hoćeš li me čekati?«

»I to je bolje nego da počnem bez tebe.«

»U to baš nisam sigurna«, rekla je Esperanza.

Obje su se žene nasmijale. Myron se nije smijao.

»Idemo«, rekao je.

Myron i Esperanza stajali su u Avenue of the Americas, ispred nebodera, kad je Myron napokon upitao: »Što se dogodilo?«

»Tom sada želi pregovarati o skrbništvu nad Hectorom.«

»Hej, pa to je divna novost.«

Esperanza ga je samo netremice gledala. »Nemoj mi to raditi.«

»Molim?«

»Sad ćeš mi i lagati?«

»Nisam ga ni taknuo, kunem se.«

»Što si učinio?«

»Samo sam kratko posjetio Toma.«

»Misliš onako kao Win?«

»Ne, nisam se ni približio njegovu stanu.«

»A gdje onda?«

»Ispred jednog noćnog kluba«, odgovorio je Myron. A onda rekao: »Znaš da ti bivši sada nosi mušku punđu? Prevalio je četrdesetu, zar ne?«

»Ne skreći s teme. Što si učinio?«

»Lijepo sam mu predložio da ubuduće komunicirate mimo i prijateljski.« »To ne bi bilo dovoljno da razuvjeri Toma.«

»Možda sam usput natuknuo da se Win vratio.«

Esperanza je pokušala suspregnuti osmijeh pri pomisli na Tomovo lice u trenutku kad je to čuo. »To nisi trebao učiniti a da mi ne kažeš.«

»Ispričavam se.«

»I to je tako visoka... to ti je jasno, zar ne?«

»To mi nije bila namjera.«

»Možda čak i blago seksistički«, rekla je Esperanza. »Da je Tom žena, jednako bi mu zaprijetio?«

Myron je već nešto zaustio, pa je zatvorio usta i raširio ruke. »Jesam već spomenuo da nosi punđu?«

Ona je uzdahnula. »U redu, s tim se argumentom ne mogu nositi.«

Stajali su i čekali.

»Sjećaš se kad si me pitala zašto nisam ništa rekao prije nego što si se udala za Toma?«

»Bilo je to prije nekoliko dana. Ponekad pamtim čak i cijeli tjedan unatrag.«

»Rekao sam ti da mi se činilo da se nemam pravo miješati. Sjećaš se što si rekla na to?«

Esperanza je kimnula i citirala vlastite riječi: »«A tko se onda imao pravo miješati?»«

»Tako je«, rekao je Myron. »Ne kanim više tako pogriješiti.«

I upravo je tada ugledao onu tinejdžericu koja je s Patrickom Mooreom bila u Ripley'su. Myron ju je pokretom glave pokazao Esperanzi. Ona je kimnula. Već su se bili dogovorili da će joj prići zajedno, smatrajući da će kao par možda izgledati kao manja prijetnja, ali i imati veći autoritet.

Esperanza je preuzela glavnu riječ. »Tatryn Rogers?«

Djevojka je zastala, pogledala Myrona, pa ponovno Esperanzu. »Da.«

»Ja sam Esperanza Diaz.«

»Ja sam Myron Bolitar.«

»Smijemo li ti postaviti nekoliko pitanja?«

Djevojka je malko ustuknula. »Vi ste iz policije?«

»Ne, ni slučajno«, rekla je Esperanza.

»Šesnaest mi je godina«, rekla je Tatryn Rogers. »Nisam baš oduševljena razgovorom s nepoznatim ljudima. Stoga, ovaj... bok!«

Esperanza je načas pogledala Myrona. Oboje su došli do istog zaključka. Ljubazan pristup ovdje neće upaliti. Myron je stoga odmah prešao na stvar.

»Danas sam te već vidio«, rekao je.

»Molim?«

»U Ripley'su. Prije nekoliko sati. Vidio sam te.«
Татрун je malko rastvorila usta, usnama oblikovala malo »o«. »Vi me pratite?«
»Ne. Pratio sam Patricka.«
»Koga?«
Nastavila je Esperanza. »Mladića s kojim si se danas našla.«
»To nije...« Zašutjela je i još za korak ustuknula od njih. »Nisam se ni s kim našla.«
»Vidio sam te«, rekao je Myron.
»Što ste točno vidjeli?«
»Sastala si se s Patrickom Mooreom.«
»Išla sam u muzej«, rekla je ona. »Neki tip počeo mi je nešto govoriti. I to je bilo sve.«
Myron se namrštio prema Esperanzi. Esperanza se namrštila Татрун. »Do danas ga, znači, nisi poznavala?«
»Nisam.«
»I nisi ga prije vidjela?«
»Nikada.«
»Uvijek se grliš s mladićima koje nikada nisi vidjela?« upitao je Myron. »I onda ih prije rastanka poljubiš u obraz?«
»Čuj, ovdje nitko nikome ne želi izazvati neke probleme«, rekla je Esperanza. »Samo tražimo istinu.«
»Tako što me uhodite?« Ona se sada obratila Myronи. »Šesnaest mi je godina. Kakav to muškarac špijunira jednu šesnaestogodišnjakinju ?«
»Muškarac koji pokušava pronaći jednog šesnaestogodišnjaka«, uzvratio je Myron.
»Čovjek koji pokušava pronaći dječaka kojeg nema već deset godina.«
»Ne znam o čemu govorite.«
»Znaš«, rekao je Myron. »Odakle poznaješ Patricka?«
»Rekla sam vam. Ne poznajem ga. Samo mi se tako obratio.«
»To nije istina«, rekao je Myron.
»Vi« - Татрун je prstom pokazala prema Myronи - »me se klonite.« Potom se okrenula prema Esperanzi. »I vi. Ostavite me na miru, dovraga, ili ću početi zvati u pomoć.«
Krenula je prema vratima.
»Mogli bismo razgovarati s tvojim roditeljima«, rekao je Myron.
»Samo naprijed«, povikala je ona, već privlačeći pokoji pogled. »Samo me ostavite na miru!«
Žurno je prišla staklenim vratima i ušla. Myron i Esperanza gledali su kako vadi iskaznicu, provlači je kroz čitač i odlazi prema dizalima. Kad se našla izvan vidokruga, Myron je rekao: »Čini mi se da smo ovo baš dobro odradili, zar ne?«
»I«, rekao je Myron Esperanzi, »kako onda mlada bogatašica s Manhattana poznaje mladića kojeg nema već deset godina?«
»Najočitiji odgovor bio bi da taj mladić nije izbivao deset godina«, odgovorila je Esperanza.
»A gdje je onda bio?«
»Ili, još konkretnije, tko je to zapravo? Je li to doista Patrick Moore...«
»Jesi li primijetila kako je ustuknula kad sam mu prvi put spomenuo ime?«
»Kao da ga ne zna pod tim imenom«, rekla je Esperanza. »Na određeni način, to jedino i ima smisla. Ako je on doista Patrick Moore koji je otet prije deset godina, onda ne znam kako bi ga Татрун Rogers znala. Ali ako se samo tako predstavlja...«
»Onda možda...« rekao je Myron. »Dakako, i dalje bismo trebali otkriti kako bi jedna

bogata njujorška tinejdžerica poznavala tog uljeza.«

»O, to je već lakše«, rekla je Esperanza.

»Da čujem.«

»Mi žene volimo zločeste dečke. Misliš da bogata mala Татьяна poznaje samo bogataše i elitu?«

Myron je malo promislio o tim riječima. »Misliš da voli istraživati društveni šljam?«

»Ne znam. Ali i to je svakako moguće. Kao prvo, moramo utvrditi je li mladić kojeg si spasio Patrick Moore ili nije. Kako stoje stvari s onim ispitivanjem DNK-a?«

»Za to smo zadužili Joca Corlessa u laboratoriju«, rekao je Myron. »Rekao je da bi moglo potrajati par dana. Određeni problemi s uzimanjem uzoraka. Baš ne uspijeva pronaći vlas s poštenim korijenom. DNK s četkice za zube mogao bi biti kontaminiran. Ne znam sve pojedinosti. U međuvremenu, moramo doznati sve što možemo o Татьян Rogers.«

»Ja ću sve dodatno pronjuškati«, rekla je Esperanza. »Ali kao što nam je i sama više puta rekla, riječ je o običnoj šesnaestogodišnjakinji.«

»A to znači...?«

»Kako bi bilo da u priču uključimo i onog malog... Žlicu? On može istražiti društvene medije i to...«

»To je dobra ideja.«

»Mickey se ionako želi vidjeti sa mnom«, rekla je Esperanza. »Ja ću mu prenijeti informacije za Žlicu.«

Myron je načinio grimasu. »Čekaj, zašto se Mickey želi vidjeti s tobom?«

Esperanza je slegnula ramenima. »Nije rekao. Ja nisam pitala. A ti se sad lijepo vrati u svoj stan i obljudi dragu.«

»Ja ne >obljudbljujem<.«

»Onda to ne radiš kako treba«, rekla je Esperanza i namignula mu. Pa ga poljubila u obraz. »Čuvaj mi se, može?«

»I ti.«

Tako su se razišli. Myron je uskočio u taksu. Tijekom vožnje poslao je SMS Teresi: Dolazim. Spremna?

Myrona je obuzelo malodušje kad je vidio odgovor: Pa, ne baš.

Kad je Myron došao u stan, ondje je već bio Win.

»Žao mi je se zbog *interruptusa*«, rekao je.

29.

I tako«, započeo je Win, polagano vrteći čašu u kojoj je imao konjak, »možemo sve lijepo sažeti, može?«

»U redu.«

»Ja prvi«, rekao je Win. »Patrick Moore rekao je Debelom Gandhiju da je Rhys mrtav.«

Winova dnevna soba u zgradi Dakota nalikovala je na nešto što se obično viđa prilikom razgledavanja Versaillesa. Dvojica starih prijatelja sjedila su na uobičajenom mjestu - ondje gdje zajedno nisu sjedili već više od godinu dana. Win je otpio gutljaj konjaka i pogledom obuhvatio sobu. Osjećajući svojevrsnu nostalgiju, Myron je iz ledeno hladne limenke pio Yoo-hoo. »Vjeruješ mu?« upitao je Myron.

»Kome? Debelom Gandhiju ili Patricku?«

Myron je kimnuo. »Bilo kome. Obojici. Nikome.«

»Upravo tako.«

Terese se bila ispričala i povukla čim se Myron vratio. Predložila je da se, sada kada se Win vratio, ona i Myron spakiraju i ise, kako bi Win imao mira. Win je na to rekao da je imao godinu dana samoće i mira, hvala lijepa, te da bi se uvrijedio kad bi njih dvoje otišli.

»Osobni interesi«, rekao je Win. »U konačnici se sve uvijek svede na to.« »A to znači...?«

»To znači da ne vidim motive zbog kojih bi Debeli Gandhi u tome lagao. Ne kažem da ne bi lagao, da kompulzivno ne laže, da nije užasan čovjek koji možda ne samo prodaje maloljetnike za seks, nego i sam sudjeluje u silovanju i zlostavljanju. Ali ne vidim kako bi takva laž bila u njegovu osobnom interesu.«

»Možda je on ubio Rhysa, pa to sada prikriva.«

Win je podignuo slobodnu ruku, pa je nagnuo na jednu, a zatim i na drugu stranu. »To je svakako jedna od mogućnosti, ali ne vidim motiv. Moguće je i da je Rhysa nekamo sklonio, pa se nada da će ga iskoristiti kao pijuna u nekom pogodnijem trenutku. Ali ne bih rekao... Debeli Gandhi bio je prestrašen.«

»Ti često tako djeluješ na ljude.«

Win je pokušao suspregnuti osmijeh. »Pa da, zar ne? O... sa mnom je bio i jedan naš stari prijatelj.«

»Koji?«

»Zorra.«

Myron ga je pogledao razrogačenih očiju. »Stvarno?«

»Ne«, rekao je Win toliko sarkastičnim tonom da je to bilo nečuveno gotovo i za njega, »izmislio sam.«

»Ti i Zorra.« Myron je otpio još jedan gutljaj. »Dovraga, pa hvata me strah već i od same pomisli na to.«

»Debelom Gandhiju ponudio sam priliku da se riješi tih problema tako da nam izruči Rhysa. Čini mi se da bi bio prihvatio tu mogućnost, samo da je mogao.«

Još nekoliko trenutaka sjedili su u tišini.

»Oduvijek znamo da je to jedna od mogućnosti«, rekao je Myron.

»Da je Rhys mrtav?«

»Da.«

Win je kimnuo. »Svakako.«

»Ali pred nama je svejedno dug put. Ne znamo čak ni pouzdano da je Patrick zapravo Patrick.«

»Gledamo početak«, rekao je Win. »I gledamo kraj.«
»Da, to si već rekao. To bi vjerojatno trebao napisati u neku božićnu čestitku.«

»Zorra«, rekao je Win.

»Što je s njim?«

»Poslao sam ga u Finsku.«

Myron je malo promislio o tome. »Da pronade onu dadilju.«

»*Au pair*«, ispravio ga je Win.

»Neću zakolutati očima.«

»Ako se sjećaš, zove se Vada Linna.«

»Sjećam se.«

»Više ne postoji.«

»Molim?«

»Sad bi joj bilo dvadeset osam godina. U Finskoj - ni drugdje, kad smo već kod toga - ne postoji neka Vada Linna koja bi bila i približno tih godina.« Myron je malo razmislio.
»Promijenila je ime.«

»Bože, kako si pronicljiv.«

»Uza svu medijsku pozornost nakon otmice, to i nije neko iznenađenje.« »Možda«, rekao je Win. »Osim što ne postoji ni njezin otac.«

»Mogao je u međuvremenu umrijeti.«

»Nema podataka o tome. Čini se da su oboje nestali.«

Myron je još malo promislio o tim riječima. »Koja je onda tvoja pretpostavka?«

»Još nemam dobru teoriju. Zato sam za to zadužio Zorru.«

»Siguran si da je to pametno?«

»A zašto ne bi bilo?«

»Možda si upotrijebio bacač plamena za nešto za što bi ti bila dovoljna šibica.«

Win se nasmiješio. »Ja se uvijek služim bacačem plamena.«

Tome se bilo teško usprotiviti.

Win se naslonio i prekrizio noge. »Proanalizirajmo sada i sve ostalo, točku po točku, može?«

Myron mu je ispričao sve - posjete obitelji Moore, mišljenje Mickeyja i Eme, to kako je Ema ukrala četkicu za zube i kosu radi dobivanja DNK-a (Win se na to veselo nasmiješio), SMS-ove, Chickovu reakciju, Tarryn Rogers, sve redom. Raspravljali su, analizirali, ispitivali raznorazne mračne smjerove, no svi oni završavali su u slijepoj ulici.

Završili su onako kako su i počeli: »Hoćemo li Brooke reći što je rekao Debeli Gandhi?«

Win je malko promislio. »Ti odlučuješ.«

Myrona je to zateklo. »Ja?«

»Da.«

»Ne kužim. Zašto?«

»Vrlo jednostavno.« Win je odložio čašu i spojio jagodice. »U tome si bolji od mene.«

»Ne, nisam.«

»Nemoj mi glumiti skromnost. Objektivniji si. Bolje prosuđuješ. Ti i ja to radimo već dugo - pomažemo onima koji su u nevolji, pronalazimo nestale, spašavamo ljude - nije li tako?«

»Tako je.«

»I u svim situacijama ti si bio predvodnik. Ja sam samo potpora. Tvoj snagator, moglo bi se reći. Partneri smo, prava ekipa, ali da se zadržimo unutar ove priručne metafore, ti si kapetan momčadi. Ja sam griješio.«

»Ja također.«

Win je odmahnuo glavom. »Nisam trebao ubiti onu trojicu tog prvog dana. Mogao sam na životu ostaviti barem jednoga.

Mogao sam im ponuditi novac da se povuku. Prava je istina da sam dovoljno objektivan da znam da ne mogu biti objektivan. Vidio si Brookeino lice?«

Myron je kimnuo.

»Dobro znaš«, rekao je Win, »da mi je istinski stalo do vrlo malo ljudi.«

Myron nije ništa rekao.

»I kad mi je stalo, znaš da mi je stalo žestoko i tako jako da to ponekad prelazi u iracionalnost. Već smo imali uspjeha kad si ti preuzimao vodeću ulogu.«

»Ali smo znali i zeznuti«, rekao je Myron. »Izgubili smo puno ljudi.«

»Istina«, složio se Win, »ali dobivamo više nego što gubimo.«

Win je čekao da Myron nastavi.

»Brooke bi to sigurno željela znati«, rekao je Myron. »Trebali bismo joj reći.«

»U redu.«

»Ali prvo ćemo se«, dodao je Myron, »suočiti s Patrickom i reći mu što znamo.«

Telefonom se ne putuje nikamo, pa su se Myron i Win odvezli do kuće obitelji Moore u New Jerseyju. Pozvonili su, ali im nitko nije otvorio vrata. Myron je zavirio kroz prozor garaže. Nije bilo auta. Win je na travnjaku primijetio natpis PRODAJE SE.

»Ti si ovo vidio?« upitao je Win.

Myron je kimnuo. »Svi se sele u Pensilvaniju, da budu bliže Hunteru.«

»Imaš Hunterovu adresu?«

»Da.«

Myron je izvadio mobitel i otvorio zemljovid. »Po ovome, ondje možemo biti za sat i petnaest minuta.«

»Možda bismo se trebali odvesti onamo«, rekao je Win.

Za manje od sata došli su do nekog zemljanog puta duboko u šumi. Pristup je onemogućavao lanac. Na zahrđalome natpisu stajalo je:

JEZERO CHARMAINE - PRIVATNI POSJED

Myron je izašao iz automobila. Na jednome kraju lanca nalazio se lokot. Myron je na taj dio nagazio petom. Lokot se raspao, Lanac je pao na tlo uz glasan zveket.

»Nedopušteno ulazimo na privatni posjed«, rekao je Myron.

»Malo živimo na rubu, prijatelju stari. Tako je uvijek najuzbudljivije.«

Dok su se vozili zemljanim putem, pred njima se ukazalo jezero Charmaine u svoj svojoj raskoši. Sunce se ljeskalo na površini. Myron je pogledao GPS. Uputio ih je da zaobiđu jezero i dođu do suprotne strane. Skrenuli su lijevo i provezli se kraj svojevrzne brvnare kakve se viđaju jedino u starim filmovima. Ispred nje bio je parkiran automobil s tablicama iz Marjđanda. Na trijemu je neki muškarac približno Myronove dobi polagano i skladno, pravom poezijom pokreta, otpuštao udicu sa štapa. Štap je potom predao nekom dječaku, te obujmio neku ženu oko struka. Njih su troje tako stajali okrenuti prema jezeru, ta tročlana obitelj, a Myron je pomislio na Terese. Na zvuk automobila muškarac se okrenuo. Žena je i dalje gledala dječaka s ribičkim štapom. Muškarac je pomalo stisnutih očiju pogledao Myrona i Wina u prolasku. Myron mu je mahnuo, želeći pokazati da imaju dobre namjere. Muškarac je trenutak-dva oklijevao, a onda je uzvratilo pozdrav.

Provezli su se kraj ostataka nekadašnjih, kako se činilo, brvnara za odmor ili tako nešto. Ondje je sada skupina radnika podizala novu kuću.

»Novi dom Nancy Moore ?« upitao je Win.

»Moguće.«

Na završetku dugačkog prilaznog puta Huntera Moorea bio je parkiran kamionet koji im je tako zapriječio put.

»Čini se da baš ne voli posjetitelje«, rekao je Win.

Parkirali su na putu. Myron i Win su izišli. Sve je nekako odjekivalo u tome potpunom miru - zvuk zatvaranja vrata automobila, njihovi koraci na zemljanome putu. Myron je jednom negdje pročitao da zvuk nikad posve ne zamire, da će zvuk, ako krikneš u ovakvim šumama, nastaviti odjekivati, putovati, postajati sve tiši i tiši, ali da nikada neće posve nestati. Myron nije znao je li to točno ili ne, no ako je istina, lako je mogao zamisliti kako neki krik ovdje odjekuje dugo, predugo.

»O čemu razmišljaš?« upitao ga je Win.

»Kako krikovi odjekuju.«

»Baš si zabavan.«

»Podsjeti me da nikad ne kupim kuću na jezeru.«

Prošavši kraj onog kamioneta, uputili su se dalje zemljanim putom. Ispred njih, na travnjaku ispred kuće s kojeg se pružao pogled na jezero Charmaine, Hunter Moore sjedio je u drvenome vrtnom naslonjaču. Nije ustao kad ih je ugledao. Nije mahnuo, ni kimnuo, ni nekako drugačije pokazao da vidi da se približavaju. Samo je piljio u obzor, s mjesta sa savršenim pogledom na jezero Charmaine. Njemu s desne strane nalazila se boca viskija.

U krilu je imao pušku.

»Bok, Huntere«, rekao je Myron.

Win se malo pomaknuo u stranu, povećao razmak između sebe i Myrona. Myron je odmah shvatio. Nikome ne pruži dvije mete koje su toliko blizu.

Hunter mu se nasmiješio. Bio je to osmijeh čovjeka koji je puno popio. »Bok, Myrone.« Sunce mu je išlo u oči, pa ih je Hunter zaklonio dlanom. »To si ti, Win?«

»Da«, rekao je Win.

»Vratio si se?«

»Ne.«

»Ha?«

»Šalim se«, rekao je Win.

»Ah.« Hunterov kreštavi smijeh odjeknuo je tišinom koja ih je dotada obavijala. Myron je od tog zvuka zamalo poskočio. »Ta ti je dobra. Win.«

Win je pogledao Myrona. Očima mu prenio da se nemaju čega bojati. Nema šanse da Hunter dođe do puške i nacilja prije nego što ga Win, koji je uvijek naoružan, sredi. Sada su mu prišli.

»Pogledajte samo«, rekao je Hunter, glasom punim strahopoštovanja, pokazujući pogled koji se pružao iza njih.

Myron se osvrnuo. Win nije.

»Nevjerojatno, zar ne?« rekao je Hunter. »Ovo mjesto« - zadržavajući glavom - »kao da je Bog sam oslikao divovsko platno.«

»Ako malo bolje promisliš«, rekao je Win, »i jest.«

»Čovječe«, rekao je Hunter, kao da je napušten. Myron se upitao je li uz alkohol konzumirao još nešto. »To je tako točno.«

»Gdje je Patrick?« upitao je Myron.

»Ne znam.«

Myron je pokazao prema kući iza njega. »Je li unutra?«

»Ne.«

»A Nancy?«

Hunter je odmahnuo glavom. »Ni ona.«

»Možemo li svi ući?«

Hunter je samo nastavio odmahivati glavom. »Nema razloga. Unutra nema nikoga. Treba uživati u ovako divnome danu. Imamo još dvije stolice, ako želite sjesti i sa mnom uživati u pogledu.«

Myron je prihvatio ponudu. I ta je stolica bila okrenuta prema jezeru, tako da su Myron i Hunter sjedili jedan uz drugoga, obojica okrenuti prema prizoru, a ne jedan prema drugome. Win je ostao na nogama.

»Zbilja bismo morali nekako doći do Patricka«, rekao je Myron.

»Jeste li nazvali Nancy?«

»Ne javlja se. Gdje su?«

Hunter je i dalje držao pušku u krilu. Ruka mu je polagano klizila prema okidaču, gotovo neprimjerno. »Treba mu vremena, Myrone. Možeš li zamisliti kako mu je bilo posljednjih deset godina?«

»Možeš li zamisliti«, rekao je Win, »kako je i dalje Rhysu?«

Hunter se na te riječi lecnuo i sklopio oči. Myron se našao u iskušenju da ščepa pušku, no Win ga je odgovorio pokretom glave. I imao je pravo. Puška nije nikakva opasnost. Dok je u blizini Win. Ako mu je oduzmu, Hunter bi se mogao posve zatvoriti, prema njima nastupati neprijateljski. Neka samo ima pušku koja mu pruža takvu sigurnost.

»Upoznali ste Lionela«, rekao je Hunter. »Mislim, doktora Stanton. On kaže da Patricku treba vremena da se otvori. Želimo da živi mirno i jednostavno.«

»Zato se Nancy seli ovamo?«

Usne su mu se polagano razvukle u osmijeh. »Ovo mi je mjesto oduvijek utjeha. Pripadnik sam već treće generacije koja je ovdje. Moj je djed na ovom jezeru učio mojeg oca kako se lovi na mušicu. Moj otac učio je mene. Kad je Patrick bio mali, ja sam učio njega. Hvatali smo sunčanice i pastrve i...«

Nije dovršio rečenicu.

»Win je bezizražajno pogledao Myrona i zakoloutao očima, pokazujući mu da ga pokušava navesti da još govori.

»Jasno mi je koliko ti je sve to moralo biti teško«, pokušao je Myron.

»Ne tražim sažaljenje.«

»Naravno.«

»Kao da...« Hunter ni u jednom trenutku nije odvojio pogled od jezera, nije ni načas pogledao ni Myrona, ni Wina. »Kao da sam živio dva života. Bio sam jedna osoba - normalna, zapravo posve obična - sve do tog dana. A onda, puuuf! Nakon toga netko posve drugi. Kao da smo svi nekako prošli kroz neki znanstvenofantastični portal i ušli u neki drugi svijet.«

»Sve se promijenilo«, rekao je Myron, u nastojanju da Huntera potakne na daljnje govorenje.

»Da.«

»Razveo si se.«

»Tako je.« Rukom je pronašao bocu, očiju i dalje prikovanih za jezero. »Ne znam. To bi se možda i inače dogodilo. Ali da, Nancy i ja smo prekinuli. To stalno podsjećanje na otmicu, taj užas, a ta osoba, životna družica, ondje je svaki dan, pred nosom, prebire ti po sjećanjima, shvaćaš što želim reći?«

»Da.«

»Pritisak postaje nepodnošljiv. Mislim, možda ako nema nikakvih ranijih pukotina, onda to možda i možeš nekako nadići. Ali ja se s time nisam mogao nositi. I zato sam pobjegao. Neko

vrijeme živio sam u inozemstvu. Ali nisam mogao nastaviti. Taj užas, te slike... počeo sam piti. Puno. Pa se onda liječiti i na neko kraće vrijeme bilo bi mi bolje, a onda bih opet počeo piti, pa se trijezniti... i tako, u ciklusima. Nasapunaj, isperi, ponovi.«

Hunter je pridignuo bocu. »Što misliš, u kojem sam dijelu ciklusa?«

Tišina. Prekinuo ju je Myron.

»Jesi li znao da su se tvoja supruga i Chick Baldwin dopisivali SMS-om?«

Mišići lica odjednom su mu se zategnuli. »Kada?«

Zanimljiva reakcija, pomislio je Myron. Pogledao je Wina. Winu je to također bilo zanimljivo. »Je li važno?«

»Nije«, rekao je Hunter. »Ne znam, fućka mi se. I nije mi supruga.«

Myron se okrenuo prema njemu. »Mislim na ono vrijeme. Prije nego što ti je nestao sin. Nancy i Chick zamalo su se upustili u vezu. Možda i jesu, ne znam.«

Hunter je čvršće stisnuo pušku. I dalje je piljio u jezero, ali ako mu je taj pogled pružao ikakvu utjehu, to se po njegovu licu nije moglo zaključiti. »Koga briga?«

»Znao si za to?«

»Ne.«

To je izgovorio prebrzo. Myron je pogledao Wina. Win je rekao: »Pronašao sam Debelog Gandhija.«

Time je privukao Hunterovu pozornost. »Je li u zatvoru?«

»Ne.«

»Ne razumijem.«

»Rekao mi je da je Rhys mrtav.«

»O, Bože«, rekao je Hunter, no iznenađenost u njegovu glasu doimala se usiljenom. »Ubio ga je?«

»Ne. Rhysa nije ni upoznao. Kaže da mu je Patrick rekao da je Rhys mrtav.«

»Što kaže?«

Win je suspregnuo uzdah. »Molim te, ne tjeraj me da ponavljam.«

Hunter je odmahnuo glavom. »Samo da još razjasnim. Taj izopačeni kriminalac koji je zamalo ubio mojeg sina...« - Hunter je pogledao Wina, pa Myrona, pa opet Wina - »vi mu vjerujete?«

»Da«, rekao je Win.

»Hunteru«, pokušao je Myron, »ne misliš da bi Patrick trebao Baldwinima reći istinu?«

»Naravno. Naravno da su zaslužili istinu.« Hunter se sada doimao omamljenim. »O tome ću prvom prilikom pokušati razgovarati s Patrickom. Da vidim što kaže.«

»Hunteru?«

To je izgovorio Win.

»Da?«

»Smijem se prije polaska poslužiti tvojom kupaonicom?«

Hunter se nasmiješio. »Misliš da su unutra?«

»Ne bih znao«, rekao je Win. »U svakom slučaju, trebam se pomokriti.«

Jedino je Win bio u stanju upotrijebiti riječ »pomokriti« posve neutralnim tonom u nemedicinskome kontekstu.

»Idi iza stabla.«

»Ne mokrim iza stabla, Hunteru.«

»U redu.«

Kad je ustao, Win mu je bez problema oteo pušku. Bilo je to nešto najsličnije onom klišeju o krađi slatkiša malome djetetu što je Myron ikada vidio.

»Imam dozvolu«, rekao je Hunter. »Smijem ubijati jelene na svome imanju. Totalno zakonito.«

Win je pogledao Myrona. »Bi li bilo ispod mogeg nivoa da kažem da je Hunter lovac?«¹²

»Daleko ispod«, rekao je Myron.

»Ha-ha-haaa.« Hunter je posrćući krenuo prema kući. »Dođi«, rekao je. »Idi se ovaj... pomokriti, pa nestani odavde.«

¹² engl. *hunter* - lovac - prev.

30.

Kad su se ponovno našli u autu, Myron je upitao: »Kako je prošlo mokrenje?«

»Urnebesno. Nema ih. Sam je. Zasada.«

Myron je znao da je to bio Winov cilj kad je tražio da se »pomokri«. »Zašto je onda imao pušku?«

»Možda je i bio u lovu. To je njegova zemlja. Ima pravo. Možda mu je to baš hobi.«

»Lov?«

»Da. Sjedi vani za lijepih dana, uživa u pogledu, pije viski - a onda mu se negdje pojavi jelen, pa ga ubije.«

»Izgleda mi kao luda zabava.«

»Ne osuđuj«, rekao je Win.

»A ti ne lovi.«

»Ni ja ne osuđujem. Ti jedeš meso. Nosiš stvari od kože. Čak i vegani ubijaju životinje, iako tek rijetke, kada oru polja. Nitko od nas nema posve čiste ruke.«

Myron nije uspio suspregnuti osmijeh. »Nedostajao si mi, Win.«

»Da. Znam da jesam.«

»Jesi li uopće dolazio u Sjedinjene Države?«

»A tko kaže da sam uopće izišao iz zemlje?« Win je pokazao prema radiju. »Gledao sam čak i ovo.«

Myron je imao pametni telefon priključen na radio i zvučnike. Sada su slušali glazbu iz mjuzikla *Hamilton*. Lin-Manuel Miranda pjevao je sa sirovom, neskrivenom boli u glasu:

»*Uništavaš me, ja se raspadam.*«

»Čekaj malo«, rekao je Myron, »gledao si *Hamiltona*?«

Win mu nije odgovorio.

»Ali mrziš mjuzikle. Oduvijek te pokušavam nagovoriti da pogledaš neki mjuzikl.«

Win je stavio prst na usne i ponovno pokazao prema radiju. »Šššš, evo

ga.«

»Što?«

»Posljednji stih. Poslušaj... sada.«

Pjesma je govorila o Hamiltonovoj boli nakon što je u dvoboju izgubio sina. Win je prinio dlan uhu kada je ansambl zapjevao: »*Nezamislivo proživljavaju.*«

»To je Brooke«, rekao je Win. »To je Chick Proživljavaju nezamislivo.«

Myron je kimnuo. Ta pjesma svaki mu je put bolno dopirala do srca. »Moramo reći Brooke što je rekao Debeli Gandhi.«

»Da.«

»I to odmah.«

»Osobno«, rekao je Win.

Myron je ponovno bio za upravljačem. Nije vozio poput Wina, ali je znao nagaziti na papučicu gasa kad je trebalo. Rijeku Delaware prešli su preko mosta Dingmans Ferry, te se tako vratili u New Jersey.

»Kopka me još nešto«, rekao je Myron.

»Slušam.«

»Debeli Gandhi rekao je da nije poznavao Patricka, da Patrick nije radio za njega.«

»Točno.«

»Patrick se pojavio na njegovu teritoriju, upao u probleme s nekolicinom gorila Debelog Gandhija, pa je pobjegao kad si se ti umiješao.«

»Također točno.«

Myron je odmahnuo glavom. »Onda cijela ova stvar mora biti namještaljka.«

»Kako?«

»Netko ti je poslao anonimn e-mail. Rekao gdje je Patrick i kad će biti ondje. Ti si otišao onamo. Patrick je ondje, vjerojatno prvi put. Jer da je i prije bio ondje, ljudi Debelog Gandhija već bi ga i tada naučili pameti, nije li tako?«

Win je malko promislio. »Da. u tome ima logike.«

»Netko je, dakle, htio da ga pronađeš. Netko je poslao Patricka - ako je to uopće Patrick - na to mjesto kako bi ga ti« - Myron je sada prstima pokazao navodnike - »>spasio<.«

»I u tome ima logike«, ponovio je Win.

»Pada li ti na pamet tko bi to mogao biti?«

»Ne. Ali moramo razmotriti još nešto.«

»Što?«

»Prema tome što si mi rekao, Mickey i Ema, čini se, imaju dojam da to možda nije Patrick.«

Myron je kimnuo. »Tako je.«

»Kada ćemo imati rezultate ispitivanja DNK-a?«

»Joe Corless rekao je da radi na tome, da mu je to prioritet. Trebali bismo ih dobiti uskoro.«

»Recimo da taj mali nije Patrick«, rekao je Win. »Kako tada stvari stoje?«

»Ne znam«, rekao je Myron. »A recimo da jest. Kako tada stvari stoje?«

Na snimci iz mjuzikla Aaron Burr u tumačenju Leslieja Odoma Jr-a bijesan je jer je Alexander Hamilton podržao Thomasa Jeffersona.

»Namještaljka nema nikakvog smisla«, rekao je Win, »a s druge strane ipak mora biti riječ o nekakvoj namještaljci, zar ne?«

»Da«, rekao je Myron. »Ili možda ne.«

»Dubokoumno.«

»Ukratko«, rekao je Myron, »mi i dalje ne znamo koji se vrag događa.«

Win se nasmiješio. »Čovjek bi sad već pomislio da smo se na to nekako naviknuli.«

Bili su na desetak minuta od Brooke kad je Win rekao: »Skreni desno.«

»Gdje?«

»U Union Avenue.«

»Kamo idemo?«

»Samo me poslušaj. Parkiraj ovdje.«

Lokal u kojem su se prodavali »organska kava i palačinke« zvao se CU Latte. Myron se namrštio na tu igru riječima. Win je bio oduševljen.¹³

»Što radimo ovdje?«

»Imam za tebe malo iznenađenje«, rekao je Win. »Dođi.«

Konobar za šankom imao je pripijenu hipstersku kapu i bradu nalik na nekakve gljivice. Pončo mu je bio izrađen od konoplje.

CU Latte išao je do kraja u svemu.

¹³ *engl. lattic [izg. latei] - velika kava s puno toplog mlijeka; CU Latti: izgovorom podsjeća na see you Later, tj. »vidimo se (kasnije)« - prev.*

Naručili su dvije turske kave i sjeli.

»Što se zbiva?«

Win je pogledao mobitel i pokazao prema vratima. »Sada.«

Myron je pogledao prema vratima i ugledao Zorru u svojoj modnoj raskoši. Imao je onu svoju plavu periku, u stilu Veronice Lake¹⁴ na metamfetaminu, zeleni pulover s monogramom, te suknju boje koju bi sam Zorra izvan svake sumnje nazvao »bojom morske pjene.«

Čim je ugledao Myrona, Zorra je raširio ruke i po vikao: »Srećice!«

Zorra je perika tek napola stajala na glavi. Zbog njegove brade konobar bi bio još zeleniji, ali od zavisti. Myron se prisjetio jedne stare snimke Milтона Berlea¹⁵ u ženskoj odjeći koju mu je pokazao otac. Tako, samo manje privlačno.

»Mislio sam da je u Finskoj«, promumljao je Myron Winu dok im se Zorra približavao.

»Upravo je sletio u Newark«, rekao je Win.

»Dugotrajan let«, rekao je Zorra. »Zorra se nije stigao osvježiti. Sigurno izgledam kao užas.«

Myron se nije kanio upuštati u takav razgovor. Ustao je i zagrlio Zorru. Oko njega se širio miris koji je podsjećao na kolonjsku vodicu kakvog stjuarda.

»Koliko je vremena prošlo?« upitao je Zorra.

»Previše«, rekao je Myron. Ili možda premalo.

»Zorra je neizmijerno sretan što te vidi.«

»Isto«, rekao je Myron. A onda je, vraćajući se na glavnu temu, upitao: »I, što je s tom Vadom Linnom?«

»Sada se zove Sofia Lampo.«

»Pronašao si je?«

»Radi u jednom fast-foodu, srećice. U nekom gradiću nadomak Helsinkija. Kako se ono kaže - bogu iza leđa. Otišao sam onamo. Ali njezin šef rekao je da je već tri dana nema na poslu. Zorra je to zabrinulo. Zato sam malo istražio stvar. Nije ni kod kuće. Malo sam se raspitao telefonom. Znaite ono... Nekadašnje veze. Nema što ti ljudi ne mogu pronaći.«

»I jesi li je pronašao?« upitao je Myron.

Zorra se nasmiješio. Taj osmijeh nije bio nimalo ugodan. »Uskoro, srećice.«

»Ne shvaćam.«

»Jučer je Sofia Lampo avionom iz Helsinkija doputovala u Nevvark. Ovdje je, srećice. Vada Linna - ili Sofia Lampo - se vratila.«

»Krenimo od najočitijeg pitanja«, rekao je Myron kad su se on i Win ponovno našli u automobilu. »Zašto bi se jedna kućna pomoćnica vratila u Sjedinjene Države?«

»Što samima sebi govorimo sve otkako je ovo počelo?«

»Da nešto nije kako treba«, rekao je Myron. »Da nam je nešto promaknulo.«

»Što god bilo to >nešto<«, rekao je Win, »nedostaje već deset godina. Otkako su nestali dječaci.«

»I što sada?« upitao je Myron.

»Ti odlučuješ.«

Myron je sada skrenuo u ulicu u kojoj je živjela obitelj Baldwin. »Moramo prenijeti Brooke što ti je rekao Debeli Gandhi. Nemamo pravo to skrivati od nje. Mora doznati za to da se ta djevojka vratila.«

»To je puno novosti«, rekao je Win.

¹⁴ *Američka glumica (1922 - 1973.) na vrhuncu slave četrdesetih godina 20. stoljeća – prev.*

¹⁵ *Američki glumac (1908 - 2002.) - prev.*

»Previše?«

»Ne«, rekao je Win. »Brooke može podnijeti više nego što možeš i zamisliti.«

Kada su skrenuli na prilaz garaži, otvorila su se ulazna vrata. Brooke je izišla iz kuće. Prišla je suvozačkim vratima i snažno i dugo zagrlila bratića Wina. Win inače baš nije bio čovjek od takvih zagrljaja, ali se dobro držao. Brooke mu je položila glavu na rame. Nisu plakali, ni ona, ni on. Nisu se slomili, niti išta slično. Nisu se pomaknuli, niti su promijenili položaj ruku, niti se snažnije stisnuli. Samo su tako ostali još nekoliko trenutaka.

»Drago mi je da si se vratio«, rekla je Brooke.

»I meni.«

Kad su se razdvojili, Brooke se okrenula i pomno zagledala u Myronovo lice. »Ne donosite dobre vijesti, zar ne?«

»Nemamo ništa pouzdano i definitivno«, rekao je Win.

»Ali nije dobro.«

»Ne«, rekao je Win, »nije dobro.«

Već su se spremali ući u kuću kada se neki drugi automobil našao na prilazu garaži. Myron je prepoznao onaj Lexus iz garaže Nancy Moore. Svi su čekali da se zaustavi. Otvorila su se vrata s vozačke strane. Iz automobila je izišla Nancy Moore. Potom su se otvorila i vrata sa suvozačke strane.

Odande je izišao Patrick Moore.

Brooke se ukočila uočivši izraz njihova lica. Sebi u bradu promumljala je: »Ni oni ne donose dobre vijesti.«

31.

Ponovno su se nalazili u kuhinji, gdje je sve i započelo.

Patrick, Nancy i Brooke sjedili su za kuhinjskim stolom. Myron i Win stajali su postrani, dovoljno blizu da čuju, ali ne i da sudjeluju. Patrick je sjedio leđima okrenut prema velikim staklenim vratima, i to namjerno, pretpostavio je Myron. Majka je sjedila do njega i držala ga za ruku. Brooke je čekala, sjedeći nasuprot njemu.

Patrick je pogledao majku. Ona mu je kratkim pokretom glave pokazala da počne. Patrick se zapiljio u stol pred sobom. Kosa mu je bila kratko podšišana, gotovo obrijana. Na trenutak je rukama protrljao glavu, a onda ih je spustio na stol.

»Rhys je mrtav, gospodo Balchvin.«

Myron je kratko pogledao Brooke. Ona se bila pripremala za to. Nije pokazala gotovo ništa. Myron je pogledao Wina. Lice mu je bilo bezizražajno, baš kao i lice njegove sestrične.

»Umro je još davno«, rekao je Patrick.

Brookein glas ostao je postojan. »Kako?«

Patrick nije podignuo glavu. Ruke su mu bile sklopljene na stolu ispred njega. Majka ga je i dalje držala za podlakticu.

»Otetu smo iz ove kuhinje«, započeo je Patrick. »Ne sjećam se mnogih stvari. Ali sjećam se toga.«

Glas mu je sada bio ukočen, jezovit u bezličnosti.

»Ti ljudi strpali su nas u stražnji dio nekog kombija.«

»Koliko njih?« upitala je Brooke.

»Brooke, molim te.« Bio je to glas Nancy Moore. »Ovo je prvi put da je uopće u stanju govoriti. Samo ga pusti da kaže do kraja, može?«

Brooke nije rekla ništa. Ponovno je pogledala Patricka. Patrick je i dalje gledao dolje. »Ispričavam se«, rekla je, odviše službenim tonom. »Molim te, nastavi.«

»Strpali su nas u stražnji dio nekog kombija«, ponovio je, gotovo, pomislio je Myron, kao da je netko vratio prikaz na blesimetru. »Dugo smo se vozili. Ne znam koliko dugo. Zaustavili smo se na nekakvoj farmi. Na njoj je bilo životinja. Krava, svinja, kokoši. Rhys i ja dijelili smo sobu u kući.«

Patrick je zašutio, i dalje pognute glave. Tišina je sve gušila. Brooke je željela nešto upitati, možda i mali milijun stvari, ali činilo joj se da je u tom trenutku sve krhko i prolazno poput mjehura od sapunice. Nitko se nije ni pomaknuo. Nitko nije ništa rekao. Nitko se nije usudio ništa poremetiti.

Nancy je stisnula sinovu podlakticu. Patrickse pribrao i nastavio.

»Bilo je to davno«, nastavio je. »Ponekad imam osjećaj da je sve bio samo san. Ondje je bilo lijepo. Na toj farmi. Bili su... bili su dobri prema nama. Često smo se smjeli igrati. Trčati uokolo. Hranili smo životinje. Ne znam koliko dugo. Tako je moglo biti možda nekoliko tjedana. Možda i nekoliko mjeseci. Ponekad mise čak čini nekoliko godina. Jednostavno ne znam. Rhys i ja baš nismo vodili evidenciju.«

Patrick je ponovno zašutio. Myron je pogledao kraj njega, prema stražnjem prozoru i onome sumnjivom dvorišni, sve do drveća u pozadini. Pokušao je zamisliti ono što je Patrick rekao, muškarce koji upadaju u kuću, uzimaju dvojicu dječaka, nestaju iza kuće.

»A onda se jednoga dana«, rekao je Patrick, »to promijenilo.« Sada je više oklijevao, a riječi su nailazile neobičnim ritmom, neravnomjerno.

»Počeli su dovoditi muškarce«, rekao je Patrick. »Mene su... zlostavljali.«

Brooke se i dalje nije ni pomaknula, nije ni najmanje promijenila izraz lica, ali sad se činilo kao da Patrickove riječi ubrzavaju proces starenja. Ništa u vezi s Brooke nije se promijenilo, no Myron je ipak jasno vidio da visi na najtanjem mogućem koncu.

»Rhys... je bio jači od mene. Hrabriji. Pokušao me spasiti. Pokušao je... nije htio dopustiti da to učine i njemu. Suprotstavio im se, gospođo Balchvin. Fizički. Jednog tipa olovkom je ubo u oko. Baš ga dobro pogodio. I...« Patrick i dalje nije uspijevao podignuti pogled sa stola, ali je uspio nekako napola slegnuti ramenima. »Ubili su ga. Ustrijelili u glavu. Mene su prisilili...«

Ramena su mu počela podrhtavati. Myron je vidio i suzu koja je kapnula na stol.

»Natjerali su me da s njima pođem do te nekakve gudure.« Više nije bilo onog monotonog glasa. Patrickov glas sada je odražavao sirovu bol, riječi je izgovarao s mukom. »Prisilili su me da gledam...«

Majka mu je sad stavila ruku na rame. »Sve je u redu«, prošaptala je. »Ovdje sam, uz tebe.«

»Vidio sam sve... Bio sam ondje... Jednostavno su... jednostavno su njegovo tijelo bacili u tu rupu, usjek u zemlji. Kao ništa. Kao da je Rhys baš ništa...«

Brooke je prigušeno zastenjala. Bio je to zvuk kakav Myron nikada nije čuo.

»Žao mi je, gospođo Baldwin.«

A onda su oboje zaplakali.

Kad je Nancy počela žurno odvoditi sina prema vratima, Win joj se ispriječio na putu.

»Moramo doznati još toga«, rekao je Win.

Patrick je sada nekontrolirano jecao.

»Ne danas«, rekla je Nancy i progurala se kraj njega. »Doktor Stanton upozorio me da bi mu ovo moglo biti previše. Sad znate istinu. Užasno, užasno mi je žao.«

Žurno je krenula van. Win je dao znak rukom Myronu, pa krenuo prema Brooke. Myron je brzo pošao za Nancy i Patrickom. Kad su se njih troje našli vani, Myron je povikao: »Koliko već dugo znaš, Nancy?«

Ona se naglo okrenula prema njemu. »Molim?«

»Koliko već znaš da je Rhys mrtav?«

»Što ti... Patrick nam je rekao tek jutros.«

Myron je dlanom protrljao bradu. »Baš neobičan odabir trenutka.«

Patrick je i dalje plakao. Suze su izgledale stvarno, no nešto ponovno nije bilo kako treba.

»Što bi to trebalo značiti?« upitala je Nancy.

»Patrick«, rekao je Myron, sada se usredotočujući na uzrujanog tinejdžera, »Što si jučer radio u New Yorku s Tarryn Rogers?«

Odmah je reagirala Nancy. »Kakve to ima veze s tobom?«

»Znala si?«

»Morao je malo izaći iz kuće«, rekla je Nancy.

»Zbilja? Znači da si znala?«

»Naravno.«

»Kako to da je išao busom? Kako to da ga nisi odvezla?«

»To te se ne tiče.«

»Našao se s Tarryn Rogers. Vidio sam ih zajedno.«

»Pratio si mojeg sina?«

»Da.«

Nancy je položila dlanove na bokove, trudila se pokazati gnjev, no vidjelo se da je to više nekakva predstava. »Odakle ti pravo?« podviknula je. »Izišao je sam i počeo razgovarati s nekom vršnjakinjom. Ne pripisuj tome nekakvo veće značenje.«

»Hmmm«, rekao je Myron. Sada je krenuo prema njima. »Tvoja priča poklapa se s njezinom.«

»Pa?«

»Čak i užasnutost zbog toga što sam ih pratio. Татрып Rogers sve je to izrekla gotovo identično kao ti.«

»Slijedio si mojeg sina. Imam se pravo ljutiti.«

»Je li on tvoj sin?«

Patrick je prestao plakati. Gotovo istog trenutka.

»O čemu ti...?«

Myron se pokušao zagledati mladiću u oči, no ovaj je opet imao pognutu glavu. »Oboje ste nekako korak ispred nas, ne čini li ti se tako, Patrick?«

Nije odgovorio, nije ga pogledao.

»Ja se suočim s Татрып Rogers. A tvoja se priča odjednom poklapa s njezinom. Win i ja tvojem tati kažemo kako si Debelom Gandhiju rekao da je Rhys mrtav. I ti se odjednom oporaviš dovoljno da to ispričaš gospodi Moore.«

Nancy je daljinskim upravljačem na ključu otključala automobil. »Jesi li ti poludio?«

Myron se sagnuo u struku, pokušao natjerati Patricka da ga pogleda. »Jesi li ti doista Patrick Moore?«

Bez ikakva upozorenja mladić je zamahnuo rukom i šakom raspalio Myrona po glavi. Myron baš nije bio u najboljem položaju za održavanje ravnoteže, jer se bio sagnuo naprijed, no ovo je ipak bio neiskusni tinejdžer koji je zamahnuo nepromišljeno i nasumično.

Myron se trebao samo još malo sagnuti, ne puno. tek koji centimetar, ne dovoljno da posrne i izgubi ravnotežu, te pričekati da protivnikova ruka bezopasno proleti iznad njegove glave.

Njegovim pokretima odmah je počeo upravljati instinkt za preživljavanje, udružen s njegovom obukom, nudeći mu raznorazne mogućnosti za suprotstavljanje. Najočitiije rješenje sastojalo se u tome da pričekati još milisekundu. Kad posve ispruži ruku, tinejdžer će biti posve nezaštićen. Myron je imao savijena koljena. Mogao bi ga raspaliti po grlu, nosu ili preponama.

Ali to neće učiniti.

Umjesto toga. ostao je stajati, malo pognut, čekao da vidi kako će mali reagirati. Posluživši se inercijom promašenog udarca, Patrick se dao u trk. Myron se uspravio, već se spremajući pojuriti za njim, kada ga je Nancy počela šakama udarati po leđima.

»Ostavi na miru mog sina! Što je tebi, dovraga? Jesi poludio?«

Myron je još nekoliko trenutaka trpio udarce. Posve se uspravio u trenutku kad je Patrick već nestao, s prilaznog puta skrenuo u ulicu i nestao iz vidokrug. Nancy je pritrčala automobilu i otvorila vrata.

»Molim te«, rekla je molećivim glasom, sjedajući i već ubacujući u rikverc. »Molim te, ostavi mog sina na miru.«

Myron se već spremao vratiti u kuću kad mu je zazvonio mobitel. Zvao ga je nećak, Mickey.

»Imamo nešto o Татрып Rogers«, rekao je Mickey. »Ovo će te svakako zanimati.«

»Gdje si?«

»Kod Eme.«

»Već krećem.«

Win je ostao kod Brooke. U međuvremenu joj je prenio sve najnovije informacije. Najviše od svega zbunilo ju je to što se u zemlju vratila njezina nekadašnja obiteljska pomoćnica, *au pair* Vada Linna, sada poznata pod imenom Sofia Lampo.

»Zašto bi se Vada vratila?« upitala je Brooke. »Ne shvaćam.«

Ni njima nije bilo jasno.

Dva kamena lava čuvala su prilazni put vili u kojoj je Ema živjela s majkom, bakom i djedom. Vrata u ogradi bila su zatvorena. Myron se nagnuo kroz prozor. Čuvar ga je prepoznao i pritisnuo tipku. Vrata su se otvorila uz škripu.

U Myronovu djetinjstvu, vlasnik tog imanja bio je jedan poznati mafijaški don, šef ili *capo*, kako god želite nazvati prvog čovjeka mafijaške organizacije. Pričalo se da na imanju postoji i peć u kojoj don spaljuje tijela žrtava. Kad je kuća kasnije prodana, iza prostora na kojem se nalazio bazen doista je pronađena neka peć. Ni dan-danas nitko nije znao je li se koristila za roštiljanje vikendom ili su te glasine doista bile točne.

Vila je bila užasno velika, raskošno uređena, s tomjčićima u stilu škotskih zamaka, i mračna. Izgledala je kao da je netko spojio kakvu srednjovjekovnu utvrdu i neki Disneyjev zamak. Cijelo je imanje bilo vrlo prostrano i po svoj prilici - a upravo je to i privuklo sadašnje vlasnike - pružalo najviše privatnosti u cijelome kraju.

Na imanju se nalazio heliodrom, tako da su mogli dolaziti i odlaziti, a da ih nitko ne vidi. Kuća je glasila na neku korporaciju, kako bi se zaštitio identitet stvarnog vlasnika. Sve do prije nekoliko mjeseci, čak ni Emini najbližiji prijatelji nisu znali da živi ovdje, kao ni zašto to taji.

Alka na vratima bila je u obliku lavlje glave, no prije nego što ju je Myron uspio uhvatiti, Angelica Wyatt otvorila je vrata. Srdačno mu se nasmiješivši, rekla je: »Bok, Myrone.«

»Bok, Angelica.«

Iako su se znali godinama, iako je jedno vrijeme čak bio i njezin tjelohranitelj, trebalo mu je nekoliko trenutaka da Angelicu Wyatt vidi kao osobu, a ne plakat ili nekakav daleki celuloidni prikaz na velikome plamu. Kako to, razmišljao je često Myron, zacijelo mora izgledati - biti toliko lijep i slavan da ljudi, možda čak i oni koji su ti bliski, uvijek gledaju kroz tu maglicu filmske slave?

To slavno lice sada se nagnulo i poljubilo ga u obraz.

»Čujem da se ženiš«, rekla je Ema.

»Da.«

Prije petnaest godina, kada je Angelica Wyatt rodila kći, tabloidi su bili užasni, pratili su ih bez prestanka, snimali ih teleobjektivima kad god bi izišli iz njezine kuće u Los Angelesu, tražeći odgovore o djetetovu ocu. Sve je bilo puno naslova poput ANGELICA WYATT ŠOKIRALA TAJNIM DJETETOM ili MI ZNAMO TKO JE OTAC, DOK SU SE u člancima IZNOSILA NAGAĐANJA O NEKOME KOLEGI s kojim je nedavno snimala ili nekome arapskom sultanu ili čak, u jednome slučaju, bivšem britanskom premijeru.

Takva pozornost postajala je prevelikim teretom za djevojčicu. Počele su je mučiti noćne more. Angelica Wyatt čak je na dvije godine prestala snimati, s djetetom je nestala, otišla u Francusku, no to je izazvalo samo nove glasine i druge probleme, a najveći od njih bila je činjenica da je Angelici Wyatt nedostajalo snimanje filmova. Bio je to njezin poziv.

I što učiniti u takvoj situaciji?

Angelica Wyatt u tajnosti se vratila u Sjedinjene Države i pronašla to izolirano imanje u New Jerseyju. Kći je upisala u javnu školu pod imenom Emma Beaumont, iako su je s vremenom svi počeli zvati Ema. Kad je Angelica bila na snimanju, za Emu su se brinuli njezini roditelji.

Nitko nije znao tko je otac njezine kćeri, osim, dakako, same Angelice.

Čak ni Ema.

»Baš mi je drago zbog tebe«, rekla mu je Angelica Wyatt.

»Hvala. Kako si ti?«

»Dobro. Sutra idem na snimanje u Atlantu. Nekako sam se nadala da će Ema možda ići sa mnom, no sada se, ovaj... čini da ima drugog posla.«

»Misliš s Mickeyjem?«

»Da.«

»Dobri su to klinci.«

»On joj je prvi dečko«, rekla je Angelica.

»Bit će dobar prema njoj.«

»Znam, ali moja mala curica... Je li prevelik kliše da kažem da je tako brzo odrasla?«

»Stvari postaju klišeima jer odražavaju istinu.«

»Srce mi puca.« Angelica se ipak nasmiješila. »U podrumu su. Znaš put?«

On je kimnuo. »Hvala.«

Filmski plakati s Angelicom Wyatt nizali su se uza stube koje su vodile u podrum. Ema ih je onamo postavila unatoč majčinu protivljenju. Podrum je, objasnila je tada Ema, jedino mjesto na kojem ne želi skrivati ništa o svojem pravom ja. Myroni se činilo da to ima određene logike.

Troje tinejdžera - Mickey, Ema i Žlica - bilo je zavaljeno u tri divovske i skupe punjene vreće za sjedenje. Sve troje nešto je velikom brzinom tipkalo na prijenosnim računalima.

»Bok«, rekao im je Myron.

Svi troje rekli su samo »Bok«, uopće ne podignuvši pogled.

Ema je prva zatvorila računalo i ustala. Danas je bila u kratkim rukavima i Myron je sada vidio nebrojene teto važe. U početku su mu dosta smetale. Koliko god teto važe danas bile uobičajene, Ema je bila tek učenica drugog razreda srednje škole. Mickey mu je objasnio da su to samo privremene tetovaže, da majstor tetovaža po imenu Agent na Emi samo iskušava razne kombinacije i prikaze te da će sve to za nekoliko tjedana izbljedjeti.

Mickey je rekao: »Hej, Žlica?«

»Samo trenutak, da malo posložim to što smo otkrili«, rekao je Žlica. »Razgovarajte među sobom.«

Ema i Mickey prišli su Myroni. On je dugo odvagivao bi li ih uopće trebao upetljati u takvo što - već su doživjeli i previše takvih stvari za svoje nježne godine - no kao što je istaknuo i Mickey, to im je posao.

Myron se sada nečega prisjetio. »Esperanza je rekla da se želiš vidjeti s njom.«

»Prije ja, nego on«, rekla je Ema.

»Oboje«, rekao je Mickey. »Razgovarali smo i s Velikom Cyndi.«

»O čemu?«

Mickey i Ema načas su se pogledali. Ema je rekla: »O Maloj Pocahontas i Velikoj Mami.«

»Što je s njima?«

»Možda su nekoć bile smiješne«, rekla je Ema. »No danas više nije tako.«

»Obični kič«, rekao je Myron. »Ne misle ništa loše. To je sve dio nostalgičnog povratka u prošlost.«

»To je rekla i Esperanza«, rekla je Ema.

»Vremena se mijenjaju, Myrone«, dodao je Mickey.

»Samo smo predložili da stupe u vezu s mojom prijateljicom iz naroda Navajo. «

»I kako je to prošlo?« upitao je Myron.

»Ne znam. Još nisu razgovarale.«

Žlica je rekao: »Evo ga.« Počeo je mahati Myroni. »Dođi i pogledaj.«

Žlica je ostao na onoj divovskoj sjedilici. Myron se sagnuo, pri čemu mu je ozlijeđeno koljeno malko zaškripalo, pa se spustio kraj njega. Žlica je pridignuo naočale i pokazao prema ekranu.

»Татруп Rogers«, započeo je, »nije gotovo uopće prisutna na društvenim mrežama. Ima otvoren Facebook i Snapchat, ali se njima rijetko koristi. Sve što čini zatvoreno je za širu javnost. Pretpostavljamo da je razlog to što joj je otac imućni menadžer u investicijskome fondu. Obitelj se općenito drži povučeno. Pratiš me?«

Myron se smjestio u naslonjač, vreću punjenu zrnjem. Nije bilo jednostavno pronaći udoban položaj. »Pratim.«

»Znamo za to da tijekom ljeta kao pripravnica radi na televiziji. Znamo da joj je šesnaest godina. Znamo da pohađa elitni internat St. Jacques u Švicarskoj.« Žlica je pogledao Myrona. »Znaš li da je u Švicarskoj protuzakonito imati samo jednog zamorca?«

Ema je rekla: »Žlica.«

»Ne«, rekao je Myron.

»Moraš ih imati u paru«, objasnio je Žlica. »Znaš, oni su ti vrlo društveni, pa bi stoga bilo okrutno imati samo jednoga. Tako barem misle Švicarci. «

Ema je ponovila: »Žlica!«

»Da, oprost. Bilo kako bilo, od fotografija Татруп Rogers naišao sam samo na profilnu sliku s Facebooka. Stoga sam je upotrijebio za pretraživanje fotografija. I nisam pronašao ništa. To, dakako, nije osobito neobično. Takva pretraga pronalazi jedino identične fotografije. Zašto bi netko drugi imao njezinu profilnu sliku? I dalje me pratiš?«

»I dalje te pratim«, rekao je Myron.

»Stoga sam odlučio prijeći na višu razinu. Pronašao sam jedan beta-program koji se služi softverom za verifikaciju lica na više različitih društvenih medija. Tu tehnologiju možda si upoznao na Facebooku.«

»Nemam Facebook.«

»Kako, molim?«

Myron je slegnuo ramenima.

»Ali svi stariji ljudi imaju Facebook«, pobunio se Žlica.

Ema je rekla: »Žlica.«

»Da, u redu, onda ću objasniti. Recimo da na Facebooku objaviš skupnu fotografiju prijatelja. Facebookima novi softver za umjetnu inteligenciju koji se zove DeepFace i koji odmah pretražuje fotografiju radi verifikacije lica.«

»A to znači...?« upitao je Myron.

»A to znači da će ti prepoznati prijatelje. Objavio si fotku, a Facebook će odjednom zaokružiti neko lice i pitati: >Želiš li tagirati Johna Smitha?<«

»Stvarno?«

»Da.«

»To sad već rade?«

»Da.«

Myron je odmahnuo glavom, sretan što je tako naivan.

»Primijetit ćeš«, rekao je Žlica, »i da sam rekao >verifikacija lica<, a riječ je o tehnologiji koja prepoznaje da se na dvije snimke nalazi isto lice, za razliku od uobičajenijeg prepoznavanja lica, pokušaja da se lice poveže s nekim imenom. A to je velika razlika. Stoga sam profilnu fotografiju Татруп Rogers ubacio u taj beta - program - >beta< znači da je još u fazi ispitivanja -da vidimo što bi se tako moglo otkriti. Ooo!«

Žlica se pljesnuo po čelu.

»Skoro sam zaboravio. To sam prvo iskušao na Patricku Mooreu. Uspio sam presnimati jedan kadar gdje se dobro vidi u onom televizijskom intervjuu. Pomislio sam, čovječe, možda ga je netko negdje fotografirao. Možda uspijem pronaći nešto o njemu, pa tako i o Rhysu.«

»I?«

»Ništa. Ni jedan jedini rezultat. Osim... dopusti da ti pokažem.«

Pritisnuo je tipku miša ugrađenu u računalo. Na ekranu se pojavila jedna skupna fotografija s dvadesetero, možda dvadeset petero tinejdžera. Ispod nje je pisalo drugi razred, a ispod toga nizala su se imena.

»Ova fotografija pojavila se na stranici onih koji su pohađali St. Jacques. Pogledaš li ovamo« - počeo je pokazivati kursorom - »prepoznaješ li ovu mladu damu?«

Myron ju je prepoznao. »To je Tatryn Rogers.«

»Upravo tako, Myrone. Izvrsno.«

Myron je pogledao Emu, da vidi ruga li mu se Žlica ili ne. Ema je samo slegnula ramenima, kao da želi reći: »A što ja tu mogu?«

»Pogledaš li potpis pod slikom« - Žlica se ponovno poslužio kursorom - »vidjet ćeš da se navode samo krsna imena. Pretpostavljam da to ima određene veze s programom zaštite privatnosti u toj školi, ali to ne mogu pouzdano tvrditi. Tatryn je četvrta u drugome redu... Vidiš?«

Myron je vidio. Pisalo je jednostavno: Tatryn.

»I?«

»Tako smo i mi mislili«, rekao je Žlica, »u početku. Štoviše, ovaj... priznat ću da ja baš nisam jako uspješan kad su u pitanju pojedinosti. Nekako sam više od šire perspektive... kužiš?«

»Pretpostavljam da kužim.«

»E, ta ti je dobra! Upravo je naša Ema... Ema, hoćeš mu pokazati?«

Ema je prstom pokazala mladića koji je stajao neposredno iza Tatryn Rogers. Myron se namrštio i još malo sagnuo, da bolje vidi.

»Ne trebaš naprezati oči, Myrone«, rekao je Žlica. »Pogotovo u tim godinama. Povećat ću sliku.«

Žlica je počeo klikati, a slika se sve više uvećavala. Bila je to dobra snimka, snimljena nedavno i pristojnom opremom, no na ekranu su pikseli sada ipak postajali sve mutniji. Žlica je prestao klikati. Myron se ponovno zagledao.

»Mislite, znači...?« zaustio je Myron.

»Ne znamo«, rekao je Žlica.

»Ja znam«, rekla je Ema.

Myron je pogledao mladićevo ime i naglas ga pročitao: »Paul.«

Mladić na snimci imao je dugu i valovitu plavu kosu - kao pravi polaznik elitne škole koji pokušava pokazati neovisnost. Kosa Patricka Moorea bila je podšišana na četku i tamna. Činilo se da »Paul« na fotografiji ima plave oči. Patrick Moore imao je smeđe oči. I nos im je bio različit. Paulov je izgledao možda nešto manje drukčijeg oblika.

Pa ipak...

Myron to ne bi bio uočio sam od sebe, ali sad, kad se malo bolje zagledao...

»Znam što misliš«, rekla je Ema. »I ja bih se vjerojatno složila. Svi su tinejdžeri slični. To nam je svima jasno. Ja vjerojatno ne bih ni pomislila na to, ali to je tako mala škola. U drugome razredu imaju samo dvadeset troje učenika. Patrick Moore izišao je u grad i našao se s Tatryn Rogers. Zašto? Bio je usamljen. To smo uočili i kad smo ga posjetili.«

Micky je kimao. »To je prevelika podudarnost, Myrone. Mislim, ošišaš kosu.

Kontaktim lećama promijeniš boju očiju. Možda još neka plastična operacija lica, ne znam... Ali Ema mi je ovo pokazala i ja sam ga gledao i u prvi mah nisam ništa vidio, a onda...«

Mickey je pokazao prema licu na ekranu. »Čini mi se da se Tamrynin školski kolega Paul sada zove Patrick Moore.«

Myron se trkom vratio do automobila. Odmah je nazvao Esperanzu.

»Treba nam sve do čega je moguće doći o tom nekom klinču, Paulu koji je pohađao školu St. Jacques u blizini Ženeve. Najvažnije je prezime. Roditelji, bilo što.«

»Neće baš ići brzo«, rekla je Esperanza. »Škola je zatvorena, u inozemstvu je, a ja nemam nikakve veze u Švicarskoj. Osim toga, pretpostavljam da su takve ustanove proketo tajnovite.«

Esperanza je, dakako, imala pravo.

»Samo učini sve što možeš. Žlica će ti mailom poslati fotografiju.«

»Već sam dobila njegov mail, prije nego što si nazvao«, rekla je Esperanza. »Znaš li da je najčešća lozinka korisnika elektroničke pošte 123456?«

»Da, to je naš Žlica.«

»Gledam dvije slike - na jednoj je taj mali Paul, na drugoj Patrick za vrijeme onog intervjua na televiziji. Ako ih bolje pogledam, da, vidim sličnost, ali bih li ikada pretpostavio da su Paul i Patrick zapravo jedan te isti mladić?«

»Ne«, rekao je Myron. »No u tome vjerojatno i jest stvar.«

»O, pronašla sam onog učitelja iz petog razreda koji je predavao Clarku i Francesci.«

»Gospodina Dixona?«

»Roba Dixona, da.«

»Gdje je?«

»I dalje predaje petom razredu u osnovnoj školi Collins. Dogovorila sam ti sastanak s njim danas u pola osam.«

»Kako si to izvela?«

»Rekla sam mu da si čuo kako je divan nastavnik, a da ti pišeš knjigu o svojim iskustvima.«

»Kakvim iskustvima?«

»To nisam rekla. Na sreću, gospodin Dixon gledao je onaj dokumentarac o tebi na ESPN-u. Slavnima s D-liste otvaraju se sva vrata, mali moj.«

Nakon što su prekinuli vezu, Myron je nazvao Wina i rekao mu što je doznao.

»Mali znači samo glumi«, rekao je Win.

»Ne znam. I dalje postoji mogućnost da je riječ tek o dvojici sličnih tinejdžera.«

»I koji slučajno znaju Татрын Rogers?«

»Da, izgleda malo nategnuto«, rekao je Myron. »Samo za svaki slučaj, i Татрын i Patrick - zvat ćemo ga Patrick radi jednostavnosti - tvrde da su se igrom slučaja našli u Ripley'su.«

»Slučajno se našli?«

»Da.«

»Ta današnja mladež«, rekao je zdvojno Win. »Čovjek bi nekako pomislio da su u stanju smisliti uvjerljivije laži.«

»Istini za volju, Татрын smo posve zatekli. Kako je Brooke?«

»Blokira«, odgovorio je Win. »A to je vjerojatno dobro. Trenutačno je vrlo usredotočena na pitanje zašto se njezina bivša pomoćnica vratila u Sjedinjene Države.«

»Ima kakve teorije?«

»Ni približno. Što će tebi biti sljedeći korak?«

»Nastavit ćemo prikupljati informacije«, rekao je Myron.

»Hej, lakše malo s tim detaljima.«

»Nancy Moore i dalje odlučno tvrdi da je spašeni klinac njezin sin koji je nestao, Patrick.«

»Točno.«

»Stoga se pitam hoće li te fotografije Paula imalo promijeniti njezino mišljenje.«

»Ideš onamo?«

Myron je s lijeve strane sada ugledao kuću obitelji Moore. Kad se pred njom zaustavio, u garaži je ugledao Lexus.

Bila je kod kuće.

»Upravo sam stigao.«

Myron nije ni pokušao ući na glavna vrata. Garaža je bila otvorena, pa se uputio prema Lexusu. Kad je vidio da su vrata između kuće i garaže napola otvorena, počeo se pomalo brinuti.

Provirivši glavom, zazvao je: »Ima li koga?«

Ništa.

Ušao je i prešao na suprotnu stranu kuhinje. S kata su se čuli neki zvukovi. Nije bio naoružan, što je bilo glupo, no dosada nije bilo osobite potrebe za oružjem. Polagano je stubama krenuo na kat.

Tko god bio na katu, nije nastojao prikriti kretanje.

Myron je došao do najviše stube. Onaj zvuk dopirao je iz Patrickove sobe. Polagano je prilazio vratima, leda priljubljenih uza zid, što u ovakvim slučajevima može, ali i ne mora biti djelotvorno. Bilo je to teško odrediti. Došao je do vrata, pričekao još nekoliko trenutaka, pa brzo zavirio unutra.

Nancy Moore sustavno je uništavala sobu.

»Bok«, rekao je Myron.

Poskočila je na zvuk njegova glasa, pa se naglo okrenula prema njemu. Gledala ga je razrogačenih očiju, gotovo manijakalno. »Što ti radiš ovdje?«

»Je li sve u redu?«

»Izgleda li sve u redu?«

Nije izgledalo u redu. »Što se događa?«

»Ti baš ništa ne shvaćaš, zar ne? Misliš... Ne znam što misliš. Pokušala sam zaštititi sina. Osjetljiv je i krhak. Proživio je užasno puno ružnih stvari. Kako to ne shvaćaš?«

Myron je samo šutio.

»Znaš li koliko mu je trebalo da učini to što je danas učinio? Da ponovno preživi užase koji su mu se dogodili? Kao i Rhysu?«

»To je trebalo učiniti, Nancy«, rekao je Myron. »Da je bilo obrnuto, da se Rhys vratio kući...«

»Brooke Balchvin učinila bi što je najbolje za njezino dijete, a ne moje.« Nancy se sada posve uspravila. »Da ne bi bilo zabune: majka uvijek štiti svoje dijete.«

Čovječe.

»Čak i na račun drugoga?«

»Patricknije bio spreman govoriti. To smo znali. Samo smo mu željeli dati dovoljno vremena da povрати snagu. Što je još koji dan nakon deset godina? Dr. Stanton imao je pravo. Bilo mu je to jednostavno previše. A onda, kao da to već nije bilo dovoljno, kao da nije bilo dovoljno teško reći Brooke da je Rhys mrtav, ti si...« - optužujući je pokazala prema njemu - »nasrnuo na njega. Patrickje pobjegao zbog tebe.«

»To nije Patrick.«

»Molim?«

»Mladić kojeg smo doveli kući nije Patrick.«

»Jest Patrick.«

»Zove se Paul.«
»Van!« rekla je ona.
»Zašto ne daš ispitati DNK, Nancy?«
»U redu, ako ćete nas onda svi pustiti na miru. hoću, dobro? A sad, molim te, odlazi.«
Myron je odmahnuo glavom. »Trebala bi pogledati ove fotografije.«
Zbunjeno ga je pogledala. »Koje fotografije?«
Pružio joj je dvije isprintane fotografije koje je dobio od Žlice. Još nekoliko trenutaka Nancy ih nije uzela. Samo je nepomično stajala. Myron ih joj je još malo više približio, držeći fotografije sve dok ih ona na koncu nije nevoljko uzela.
»Ne razumijem.«
»Ta skupna fotografija snimljena je u jednom internatu u Švicarskoj«, rekao je Myron.
Ona je piljila u nju. »I?«
»Na toj je slici i jedan mladić. Zove se Paul. Još ne znamo prezime. Ali doznat ćemo. Na drugoj je snimci uvećan.«
»I dalje ne shvaćam.« Ruke Nancy Moore sada su se tresle. Gornju fotografiju stavila je ispod donje. »Ne misliš valjda...?«
»Paul i tvoj Patrick ista su osoba.«
Odmahnula je glavom. »Griješiš.«
»Ne bih rekao.«
»Praktički nisu ni slični.«
»Sjećaš se kad sam te pitao za Tatryn Rogers?« Myron je uzeo fotografije i na vrh stavio skupnu snimku. »Ovo je Tatryn. Ista ona djevojka s kojom se Patrick jučer vidio.«
»Rekli smo ti...«
»Da, da su se tada prvi put u životu susreli ispred Ripley'sa. Bio sam ondje, Nancy. Vidio sam ih. To nije bio slučajan susret. Otprije su se znali.«
»To ne možeš znati samo na temelju toga što si ih vidio«, rekla je ona, no glas joj je sada već bio slabašan, resigniran.
»Te fotografije upravo sam poslao forenzičnoj antropologinji po imenu Alyse Mervosh. Ona će Paulovu sliku usporediti sa snimkom Patricka tijekom jučerašnjeg intervjua. Moći će potvrditi da je riječ o istome mladiću.«
Ona je odmahnuo glavom, no ni u tome nije bilo neke odlučnosti.
»Nancy, dopusti da ti pomognem.«
»Misliš... što... da se lažno predstavlja? Griješiš. Majka uvijek zna.«
»Rekla si da majka štiti dijete«, rekao je Myron, trudeći se da mu glas bude što ravnomjerniji i blaži. »Možda ta želja, ta potreba, može iskriviti i percepciju.«
»Ovo je Patrick«, ponovila je ustrajno Nancy. »To je moj sin. Napokon se vratio kući. Nakon toliko godina, konačno mi se vratio.« Podignula je pogled. Bijesno ga pogledala. »A ti si ga sad prestrašio i otjerao.«
»Dopusti da ti ga pomognem pronaći.«
»Čini mi se da si učinio više nego dovoljno. To je moj sin. Znam. Jednostavno *znam*. Ne glumi. I ne zove se Paul.«
Progurala se kraj njega i krenula prema stubama. Myron je pošao za njom.
»Kad dođe kući. možemo obaviti ispitivanje DNK-a, da svi vi već jednom ušutite. Ali trenutačno moram nekamo otići.«
Nancy se nije zaustavila. Prošavši kroz garažu, sjela je u auto i upalila motor.
»Ne vraćaj se, Myrone. Nikada.«
Win i Brooke sjedili su u kuhinji, u kući obitelji Balchvin. Fotografije iz onog švicarskog

internata ležale su na stolu pred njima.

Myron je upravo dovršavao telefonski razgovor s Alyse Mervosh, forenzičnom antropologinjom. Nakon što je završio, Brooke i Win pogledali su ga s iščekivanjem.

»Po njezinu mišljenju«, rekao je Myron, »to je isti mladić.«

Brooke je ponovno pogledala fotografiju. Myron se nagnuo preko nje, pokazujući.

»Taj je Paul ošišao i obojio kosu«, rekao je Myron. »Boju očiju lako je promijeniti kontaktnim lećama. Nos je mogao biti izmijenjen plastičnom operacijom.«

Brooke je samo sjedila s fotografijom u ruci. »I Nancy to ne uvida?«

»Tako je rekla. Tvrdi da je ovo Patrick.«

»Vjeruješ joj?«

»Vjerujem da ona u to vjeruje.«

»Znači da se zavarava?«

Myron je napola slegnuo ramenima. »Ne znam.«

Sad se prvi put oglasio Win. »Moramo, dakle, prokljuviti tko je taj Paul. Moramo doznati gdje živi, tko su mu roditelji...«

»Na tome radi Esperanza. Ali malo će potrajati...«

»Ja ću nazvati neke ljude u inozemstvu. Da vidim možemo li malo ubrzati stvar.«

»Nije mi jasno...« rekla je Brooke. »Lažno se predstavlja? Cilj mu je prevariti obitelj?«

»Moguće.«

»Čitala sam o jednome takvom slučaju«, rekla je Brooke. »Kad ti nestane sin, onda... U svakom slučaju, bilo je to možda negdje potkraj devedesetih. Jednoj obitelji iz Teksasa nestao je sin kad mu je bilo dvanaest-trinaest godina. Tri godine poslije neki varalica iz Francuske počeo je tvrditi da je taj nestali dječak. Prevario je mnoge.«

Myron se mutno sjećao te priče. »Koji mu je bio motiv?«

»Ne sjećam se. Dijelom novac, ali čini mi se da mu se najviše sviđalo što tako vara ljude. I nije se prvi put predstavljao kao netko drugi. Bio je izopačen. Čini mi se da je obitelj dijelom nasjela i zbog toga što je željela da to bude istina.« Podignula je pogled. »Što se događa, Myrone?«

»Ne znam.«

»Ništa od svega ovoga nema nikakvog smisla.«

»Moramo doznati nešto više.«

Kao da mu je to bio nekakav znak, oglasio se Myronov mobitel. Pogledao je Wina. »Zove Joe Corless iz labosa za DNK.«

»Uključi zvučnik.«

Myron ga je poslušao, i mobitel odložio na stol. »Joe?«

»Myrone?«

»Joe, ovdje sam, s Winom.«

»Čovječe! Win se vratio?«

Sad se oglasio Win. »Molim te, daj nam rezultate.«

»Odmah ću prijeći na stvar«, rekao je Joe Corless. A onda je rekao nešto što je zateklo Myrona: »Taj je mali doista Patrick Moore.«

Myron je pogledao Wina. Brooke je posve probljedjela.

»Siguran si?«

»Uzorci kose koje ste dali potječu od žene. DNK s četkice za zube od muškarca. Njih su dvoje prvi krvni srodnici, brat i sestra.«

»Sto posto sigurno?«

»Ne može biti sigurnije.«

Uto je netko zazvonio na ulaznim vratima. Win je krenuo prema njima.

»Hvala, Joe«, rekao je Myron.

Zatim je prekinuo vezu.

»To je ipak Patrick«, rekla je Brooke. Lice joj je i dalje bilo mirno, no jedan kut usana sad joj je podrhtavao. »Nije uljez. To je Patrick.«

Myron je samo nepomično sjedio.

»Zašto se onda Vada vratila? Zašto se Patrick našao s tom Tatryn?«

»Zapravo je obrnuto«, rekao je Myron.

»Kako to misliš?«

»Paul ne glumi Patricka. Paul jest Patrick.«

Prije nego što je to uspio dodatno pojasniti, Win se vratio u kuhinju sa Zorrom. Ako se i iznenadila što u svojoj kući vidi transvestita izrazito muškog izgleda, Brooke to ničim nije pokazala.

»Zorra ima novosti o *au pair*«, rekao je Zorra.

Brooke je ustala. »Vadi?«

»Sada se predstavlja kao Sofia Lampo«, rekao je. »Jučer je avionom doputovala u zemlju. Na aerodromu Newark unajmila je Ford Focus.«

Brooke je rekla: »Kako ćemo je onda pronaći?«

»To je već riješeno, srećice«, rekao je Zorra. »Svi auti iz rent-a-cara opremljeni su GPS-om - za slučaj krađe. Ili ako prijedeš u drugu saveznu državu, pa ti mogu zaračunati više. I sličnih razloga.«

»I dopuštaju ti da ih samo tako pratiš?«

Zorra je objema rukama popravio položaj perike u stilu Veronice Lake i nasmiješio se. Zubi su mu bili crveni od razmazanog ruža. »>Dopuštaju< baš i ne bi bio izraz kojim bi se poslužio Zorra. Ali novac tvojeg rođaka... jako je uvjerljiv argument.«

»I gdje je Vada?« upitala je Brooke.

Zorra je izvadio mobitel. »Zorra je prati na ovome.«

Pokazao im je ekran. Plava točkica treperila je na mjestu na kojem se nalazio automobil.«

»Gdje je to točno?«

Zorra je pritisnuo jednu ikonu na ekranu. Kartu je zamijenio satelitski prikaz. Plavu točku okruživalo je zelenilo. Ondje se nalazilo jezero koje je čak i s velike visine izgledalo poznato.

»Jezero Charmaine«, rekao je Myron. »Vada je kod Huntera Moorea.«

32.

Učionica petog razreda gledala je na veliko i komplicirano igralište s toboganima, ljuljačkama i utverdama, piratskim brodovima, tunelima, cijevima i ljestvama. Rob Dixon dočekao je Myrona čvrstim stiskom ruke i srdačnim osmijehom. Bio je u smeđem odijelu tipičnome za zamjenike ravnatelja srednjih škola i jarkoj kravati kakvu je Myron obično povezivao s pedijatrima koji se previše trude. Kosa mu je bila vezana u rep i bio je svježe izbrijan.

»Bok, ja sam Rob Dixon«, rekao je.

»Myron Bolitar.«

Još u kući obitelji Baldwin bili su odlučili da će se Win odvesti do Huntera, na jezeru Charmaine, a da će Myron otići na dogovoreni susret s učiteljem petog razreda i ostati u blizini

»Idem i ja«, rekla je tada Brooke. »Poznajem Vadu. Mogu pomoći.«

Njezin ton nije ostavljao prostora za raspravu.

»Molim vas«, rekao je Rob Dixon, »sjednite.«

Stolovi u učionici bili su pravi školski, maleni, učvršćeni za stolicu. Myron se morao malo pomučiti da se uvuče na jedno takvo učeničko mjesto. Sama učionica bila je upravo bezvremena. Naravno, školski se programi mijenjaju i Myron je pretpostavljao da negdje postoje i skriveni tragovi modernosti, no ovo je jednako tako mogla biti i učionica u kojoj je on pohađao peti razred. Na vrhu ploče bila je, malim i velikim pisanim slovima ispisana abeceda. Mnoštvo različitih učeničkih radova i projekata zauzimalo je zid s lijeve strane. Izresci iz novina bili su pričvršćeni ispod rukom ispisanog natpisa AKTUALNI DOGAĐAJI.

»O, žao mi je«, rekao je Rob Dixon.

»Molim?«

»Gledao sam *Sudar*... a sad sam vas smjestio tako da vam to sigurno smeta koljenu.«

»Sve je u redu.«

»Ne, molim vas, sjednite na moju stolicu.«

Myron se lecnuo i ustao. »Možda možemo jednostavno stajati, ako vam to ne smeta.«

»Naravno. Baš sam uzbuđen zbog vašeg istraživanja. Usput - ne znam hoće li vas to zanimati ili ne - u ovoj istoj učionici petim razredima predajem sada već dvadeset iednu godinu.«

»Svaka čast«, rekao je Myron.

»Obožavam ih u toj dobi. Više nisu mala djeca koja ne mogu shvatiti neke dublje pojmove, a još nisu adolescenti sa svim onim poteškoćama koje to donosi. Peti je razred na samome pragu novog razdoblja. To je važna prijelazna godina.«

»Gospodine Dixon...«

»Molim vas... samo Rob.«

»Robe, siguran sam da si izvrstan nastavnik. Izgledaš kao onaj fora mladi nastavnik kojeg smo svi obožavali, samo što si sad stariji i vjerojatno mudriji, ali pritom nisi postao blaziran i ciničan.

Nasmiješio se. »Sviđa mi se kako ste to rekli. Hvala.«

»I hvala tebi. Ali ja sam ti ovamo došao s lažnom pričom kao izlikom.«

Prinio je ruku bradi. »Da?«

»Došao sam razgovarati o jednome konkretnom, tragičnom događaju.«

Rob Dixon ustuknuo je za korak. »Ne razumijem.«

»Ja sam spasio Patricka Moorea«, rekao je Myron. »Ali i dalje pokušavam otkriti što se dogodilo Rhysu Baldwinu.«

Rob Dixon zagledao se kroz prozor. Neki dječak, Myron je pretpostavio da bi mu moglo biti oko šest godina, dotrčao je do jednog užeta i počeo se na njemu ljuljati. Ta radost na njegovu licu - Myron se upitao kad je posljednji put vidio nekoga tko se toliko izgubio u čistome užitku.

»Zašto ste onda došli baš meni?« upitao je. »Nisu mi bili učenici. A vjerojatno i ne bi bili. Zna, nastojimo izbjeći da nastavnici dobiju djecu iz istih obitelji. Nije to baš neko čvrsto pravilo. Ali ravnatelj jednostavno smatra da to baš nije pametno. Dolazite s unaprijed oblikovanim predodžbama ili, u najmanju ruku, s prošlošću koju su oblikovali roditelji. Dakle, čak i da su ostali u školi, vjerojatno ne bih predavao ni jednome, ni drugome.«

»Ali predavao si Clarku Baldwinu i Francisci Moore.«

»Kako znate?«

»Rekao mi je Clark.«

»I?« Dixon je odmahnuo glavom. »O tome ionako ne bih smio govoriti. Mislio sam da ste postali sportski agent. Tako su rekli i u dokumentarcu. Nakon ozljede, završili ste pravo na Harvardu i otvorili vlastitu agenciju.«

»I to je točno.«

»Zašto ste onda upetljani u ovo?«

»Time se bavim«, odgovorio je Myron.

»Ali u dokumentarcu su rekli...«

»U dokumentarcu nije ispričana cjelovita priča.« Myron je zakoračio prema njemu.

»Treba mi tvoja pomoć, Robe.«

»Ne shvaćam kako bih mogao pomoći.«

»Sjećaš se tog dana?«

»O tome ne smijem s vama razgovarati.«

»Zašto?«

»To su povjerljive informacije.«

»Robe, jednog mladića i dalje nema.«

»Ne znam ništa o tome. Ne mislite valjda...«

»Ne, ni slučajno. Samo te pitam. Sjećaš li se onog dana kad su ti dječaci nestali?«

»Naravno«, rekao je Rob Dixon. »Takvo se što ne zaboravlja.«

Myron je prvo malo razmišljao što će sljedeće pitati, no onda je jednostavno prešao na stvar: »Jesu li Clark i Francesca bili ovdje?«

Rob Dixon nekoliko je puta ubrzano zatreptao. »Molim?«

»Onog dana kad su im oteli braću«, nastavio je Myron, »jesu li Clark i Francesca bili u tvojoj učionici? Jesu li oboje bili u školi? Jesu li ranije otišli kući?«

»Kakvo je to uopće pitanje?«

»Pokušavam rekonstruirati što se dogodilo.«

»Nakon deset godina?«

»Molim te«, rekao je Myron. »Rekao si da se sjećaš tog dana. Rekao si da se takvo što ne zaboravlja.«

»To je točno.«

»Stoga mi samo odgovori na to jednostavno pitanje. Jesu li i Francesca i Clark bili u tvojoj učionici?«

Već je nešto zaustio, pa je zatvorio usta, a onda pokušao još jednom. »Naravno da jesu. Zašto ne bi bili? Normalno smo imali nastavu. Bila je srijeda, točno se sjećam.« Dixon je odlučnim korakom krenuo u stražnji dio učionice te se zaustavio kraj jedne stolice u pretposljednem redu. »Clark Baldwin sjedio je ovdje. Bio je u crvenome košarkaškom dresu jedne lokalne amaterske momčadi. Čini mi se da ju je te godine nosio dvaput tjedno. Francesca

Moore« - došao je do prvog reda i stolice na kraju reda, sa strane -»sjedila je ovdje. Bila je u žutoj bluzi. To joj je bila najdraža boja. Žuta. Na svakom testu ili zadaći crtala je žute tratinčice.«

Dixon se zaustavio i pogledao Myrona. »Zašto to, zaboga, uopće pitate?«

»Oboje su bili ovdje cijeli dan?«

»Cijeli dan«, ponovio je on. »Gospođa Baldwin nazvala me u pola tri.«

»Brooke Baldwin?«

»Da.«

»Osobno te nazvala?«

»Da. Preko tajništva. Nazvala je ravnateljev ured i zatražila mene. Rekla je da je hitno.«

»Što ti je rekla?«

»Rekla je da se dogodio incident privatne prirode i da će jedan policajac doći po Francescu i Clarka. Upitala je mogu li djecu zadržati malo duže, dok policajci ne dođu. Rekao sam da nema problema.«

»Znao si za otmice?«

»Ne, tada još ne.« Odmahnuo je glavom. »I dalje ne shvaćam što radite ovdje, gospodine Bolitar.«

To nije bilo jasno ni Myronu. Mogao mu je izverglati istu onu pjesmicu o sumanutom traženju igle u stogu sijena, ali činilo mu se da to ne bi imalo smisla.

»Je li murjak došao u patrolnome vozilu?«

»Nije«, rekao je. »Došla je policajka. U civilu i automobilu bez oznaka. Ne vidim baš nikakvu svrhu ovoga.«

»Pričaj mi o Clarku i Francesci.«

»Što o njima?«

»Znaš da su cimeri na faksu?«

Dixon se nasmiješio. »To je lijepo.«

»Jesu li bili bliski i u petom razredu?«

»Naravno. Čini mi se da su se jako zbližili zahvaljujući tom zajedničkom iskustvu.«

»A prije otmice?«

On je malo razmislio o tome. »Bili su tek kolege iz razreda. Ne bih rekao da su se inače družili ili takvo što. Ali jako mi je drago što su imali jedno drugo, osobito zbog Francesce.«

Osobito zbog Francesce.

Igla? Ovo je moj dragi prijatelj Stog.

»Zašto to kažeš za Francescu?« upitao je Myron.

»Ona je tada proživljavala pomalo teško razdoblje.«

»Kakvo?«

»To doista ne bi bilo u redu, gospodine Bolitar.«

»Samo Myron, na ti smo.«

»Svejedno nije u redu.«

»Robe, informacije kojima raspolažeš stare su deset godina. Ta učenica petog razreda koja je proživljavala teško razdoblje sada je studentica.«

»Ta su mi djeca vjerovala.«

»I jasno mi je zašto. Dobar si. Brižan. Želiš im sve najbolje. I ja sam imao divnih nastavnika u osnovnoj školi. Sve ih pamtim. U višim razredima i srednjoj školi baš i ne. Ali dobri nastavnici u najranijoj dobi...? Zauvijek ih nosiš u srcu.«

»Na što ciljaš?«

»Ne želim da narušiš to povjerenje. Ali nešto je tog dana jako pošlo po zlu. Ne, ne to što je najočitije. Znamo da su nestala dva dječaka. Ali još nešto. Nešto krupno. Nešto što moramo

doznati želimo li ikada doprijeti do istine. Stoga te molim, najljepše te molim da mi vjeruješ. Zašto je Francesca proživljavala teško razdoblje?»

Rob Dixon još se nekoliko trenutaka lomio. »Roditelji«, rekao je na koncu.

»Što je s njima?«

»Oni su proživljavali teško razdoblje.«

Zašutio je.

»Možeš li mi reći nešto određenije?«

Rob Dixon ponovno je pogledao kroz prozor. »Njezin je otac u majčinu mobitelu pronašao određene poruke.«

Myron je ponovno bio u automobilu i sada je vrtoglavom brzinom jurio prema Sveučilištu Columbia. Prilikom posljednjeg posjeta uzeo je Clarkov broj mobitela i sad ga je nazvao. Clark se javio nakon što je telefon zazvonio treći put.

»Molim?«

»Gdje je Francesca?« upitao je Myron.

»Sjedimo u dvorištu.«

»Ne miči se. Ne daj joj da nekamo ode.«

Na mostu George Washington vladala je gužva. Myron je pokušao skrenuti na prečac, u Jones Road. Uštedio je nešto malo vremena. Autocesta Henry Hudson bila je posve zakrčena, pa je Riverside Driveom došao do 120. ulice i parkirao kraj vatrogasnog hidranta. Riskirat će da mu pauk digne auto. Potrčao je 120. ulicom, pa Broadwayem i ušao na Sveučilište u blizini Havemeyer Halla. Studenti su se okretali za naoko starijim muškarcem koji trči sveučilišnim kompleksom. Njemu se fućkalo.

Kompleks se širio pred njim, a on je jurio kraj Low Libraryja s kupolom i grčkim stupovima, najistaknutijeg zdanja na Sveučilištu. Spustio se stubama, trčao obrnuto od Rockyja¹⁶, te prošao kraj skulpture Atene u sjedećem položaju i došao na travnati South Field East.

Oboje su još bili ondje, i Francesca i Clark, sjedili su u zelenome dvorištu uglednog sveučilišta. Myron je znao da postoji malo takvih mjesta, malo trenutaka u životu koji su toliko čisti i bogati i nedužni i zaštićeni kao kad si student koji sjedi u travnatome dvorištu između zgrada. Je li to stvarnost ili iluzija? Nema veze. Nema veze što će on u slučaju to dvoje mladih ljudi sve to raspršiti i uništiti.

Sada je već nadomak istini.

Francesca je podignula pogled u trenutku kad je Myron usporio i zaustavio se pred njima. Clark je ustao i upitao: »Što je toliko važno?«

Myron je već razmišljao o tome da ih pozove unutra, da razgovaraju negdje gdje će moći biti nasamo, no sad su bili vani i nitko im zapravo nije bio dovoljno blizu da ih čuje. Osim toga, više nije bilo vremena za igrice, odugovlačenje i olakšavanje situacije Francesci.

Sjeo joj je nasuprot, »indijanski«, kako se to nekad govorilo, a sada možda, kad se prisjetio onoga što mu je o tome rekao Mickey, »prekriženih nogu«. Čovjek nije morao biti *velemajstor zaključivanja* da vidi da je Francesca izvan sebe. I dalje je plakala. Oči su joj bile krvave i podbuhle.

»Ne želi mi reći što se dogodilo«, rekao je Clark.

Francesca je čvrsto stinula kapke. Myron je ponovno pogledao Clarka. »Možeš nas na trenutak ostaviti nasamo?«

Clark je rekao: »Francesca?«

¹⁶ *Rocky Balboa*, lik iz popularne istoimene serije američkih filmova (prvi 1976.) o boksaču talijanskog porijekla kojeg je glumio Sylvester Stallone - prev.

I dalje zatvorenih očiju, kimanjem mu je pokazala da se smije udaljiti.

» Bit ću u kafiću u Lerner Hallu«, rekao je Clark.

Clark je prebacio ruksak preko desnog ramena i polagano se počeo udaljavati. Francesca je napokon otvorila oči. Kad se on našao dovoljno daleko, Myron je rekao: »Moraš mi reći istinu.«

Ona je odmahнула glavom. »Ne mogu.«

»To te uništava. Uništava ti brata. Ionako ću doznati. Stoga mi dopusti da ti pomognem. I dalje možemo sve ispraviti.«

Samo je otpuhнула i ponovno zaplakala. Neki od studenata u blizini zabrinuto su pogledali prema njima. Myron ih je pokušao umiriti osmijehom, ali je pretpostavio da to izgleda ili kao da stariji muškarac prekida s mladom djevojkom ili, nadao se, kao da profesor studentici priopćava loše vijesti.

»Upravo sam razgovarao s gospodinom Dixonom«, rekao je Myron.

Ona ga je zbunjeno pogledala. »Molim?«

»Predavao ti je u petom razredu.«

»Znam o kome je riječ, ali zašto...?«

Zašutjela je.

»Ispričaj mi što se dogodilo«, rekao je Myron.

»Ne razumijem. Što je rekao gospodin Dixon?«

»To je dobar čovjek. Nikako nije htio iznevjeriti tvoje povjerenje.«

»Što je rekao?« ponovila je Francesca.

»Tvoji roditelji imali su problema u braku«, rekao je Myron. »Ti si s njim o tome razgovarala.«

Francesca je otrgnula vlat trave. Na licu su joj se vidjele pjegice. Čovječe, pomislio je Myron, kako samo izgleda mlado. Gotovo ju je mogao točno zamisliti u toj učionici, tu preplašenu učenicu petog razreda koja se boji da joj se urušava cijeli svijet.

»Francesca?«

Podignula je pogled.

»Tvoj je otac pronašao poruke na majčinu mobitelu, nije li tako?«

Posve je probljedjela.

»Francesca?«

»Molim vas, nemojte reći Clarku.«

»Neću reći nikome.«

»Nisam znala, dobro? Nisam znala dok...« Odmahnula je glavom. »Clark mi to nikada neće oprostiti.«

Myron se malko premjestio, pa su sada bili izravno okrenuti jedno prema drugome. S prozora jedne studentske sobe počela je treštati glazba. Pjesma je počinjala tako što nam je pjevač dao do znanja da je nekoć bio sedmogodišnjak. Već koju sekundu kasnije bilo mu je jedanaest godina.

Da, pomislio je Myron, zagledan u na djevojku, to mi je razumljivo.

»Ispričaj mi što se dogodilo, Francesca. Molim te.«

Samo je šutjela.

»Tvoj je otac pronašao te SMS-ove«, rekao je Myron, u nastojanju da je izvuče iz neprobojne ljušture. »Jesi li bila kod kuće kad se to dogodilo?«

Odmahnula je glavom. »Došla sam nekoliko minuta nakon toga.«

Tišina.

»Je li ti brat bio kod kuće?«

»Nije. Bio je na gimnastici. Imao je treninge ponedjeljkom.«
»U redu«, rekao je Myron. »Znači, vratila si se kući. Došla si iz škole?«

Francesca je kimnula.

»Roditelji su se svađali?«

Ponovno je čvrsto stisnula oči. »Nikad ga nisam vidjela takvog.«

»Misliš na oca?«

Ponovno je kimnula. »Bili su u kuhinji. On je vikao na mamu. Ona se bila sagnula i pokrila je uši. Nisu ni primijetili da sam se vratila.«

Myron je pokušao zamisliti taj prizor. Desetogodišnja Francesca otvara vrata. Čuje kako Hunter viče na Nancy koja u kuhinji uzmiče od njega.

»Što si učinila?«

»Sakrila sam se«, rekla je ona.

»Kamo?«

»Iza sofe u dnevnoj sobi.«

»U redu. I što je bilo nakon toga?«

»Tata... udario je mamu.«

Oko njih je bujao sveučilišni život. Studenti su se smijali i šetali uokolo. Dvojica mladića golog torza dobacivala su se frizbijem. Neki je pas lajao.

»Moj tata... nije puno pio, jer kad bi pio...« - Francesca je ponovno zažmirila - »to je onda bilo užasno. Pijanog sam ga vidjela možda tri ili četiri puta. Ne više. I uvijek je bilo gadno. Ali ne tako.«

»Što se zatim dogodilo, Francesca?«

»Mama ga je užasno izvrijeđala. Otrčala je u garažu i sjela u svoj auto. Tata...«

Ponovno je zašutjela.

»Što je učinio tata?«

»Potrčao je za njom«, rekla je. Riječi je sada izgovarala polagano, odmjereno. »Ali prije toga odložio je ono što je držao u ruci.«

Pogledi su im se susreli.

»Što je odložio?« upitao je Myron.

»Pištolj.«

Myron je osjetio kako mu se jeza uz kralježnicu penje do zatiljka.

»Istrčao je za njom, pa sam ja ustala. Izišla sam iza kauča.«

Francesca ga je sad gledala razrogačenih očiju. Sad se ponovno našla ondje, u kući.

»Krenula sam prema kuhinji. Ondje sam ugledala pištolj. Na kuhinjskom stolu. Drhtala sam od samog pogleda na pištolj. Nisam znala što učiniti. Tata je bio užasno bijesan. Bio je pijan. Nisam mogla samo tako ostaviti pištolj na stolu.«

»I što si učinila, Francesca?«

»Molim vas«, rekla je. »Nisam znala sve do sada. Morate mi povjerovati. Sve su mi ove godine lagali. Nisam znala dok se Patrick nije vratio kući.«

»Sve je u redu«, rekao je Myron. Položio joj je ruke na ramena. »Francesca, što si učinila kad si ugledala taj pištolj?«

»Bojala sam se da će ga tata upotrijebiti.« Suze su joj klizile niz obraze. »Zato sam ga uzela. Sakrila sam ga gore u svojoj sobi.«

»A onda?« upitao je Myron.

»Onda ga je pronašao Patrick.«

33.

Vozim Brooke preko mosta Dingmans Ferry.

Zorra ne ide s nama. Ovo mogu riješiti i sam. On mora rješavati druge stvari.

Načas gledam sestričnu. Nepomično gleda ravno naprijed. Sjećam se jednog obiteljskog odmora u vrijeme kad smo oboje bili tinejdžeri. Bili smo na djedovu imanju na Fishers Islandu. Otok je dugačak petnaestak, a širok oko kilometar i pol. Nalazi se ispred obale Connecticuta, ali službeno pripada New Yorku. Vjerojatno niste bili ondje. Ondje baš nisu oduševljeni strancima.

Jedne večeri i Brooke i ja smo se napušili i napili na plaži. Ja sam rijetko bio napušten. Myron se tome protivi, a malo je drugih ljudi kojima vjerujem toliko da bih bio voljan pred njima izgubiti nadzor nad sobom. U jednom trenutku Brooke je predložila da pođemo u noćnu vožnju kanuom.

Tako smo krenuli.

Bilo je već kasno, vjerojatno i blizu ponoći. Neko smo vrijeme veslali, a onda smo samo nastavili plutati. Oboje smo ležali na leđima. Razgovarali smo o životu. Čak se i dan-danas sjećam svega, od riječi do riječi. Ležao sam zagledan u nebo, u beskonačno mnoštvo blistavih zvijezda.

Bio je to spektakularan pogled.

Ne znam je li stvar bila u tome što smo bili napušteni ili jer smo bili toliko posvećeni razgovoru ili nas je možda ljepota neba bacila u trans. Ali odjednom smo začuli šum koji je postajao sve glasniji. Naglo smo se pridignuli i vidjeli da posljednji noćni trajekt ide ravno na nas. Trajekt je velik - dovoljno velik da s kopna na naš otok prevozi i putnike i vozila.

Išao je ravno prema nama. Ne, već je bio gotovo nad nama.

Nećemo se stići udaljiti veslanjem.

Brooke se pokrenula prva. Poskočila je s mjesta na kojem se nalazila i snažno me gurnula, tako da smo se oboje našli u moru. Počeli smo mahnito plivati, a trajekt nam se i dalje približavao. Čak i sada, dok sjedim u ovome autu, osjećam kako mi taj pramac prelazi preko leđa. Više puta našao sam se na rubu smrti. No tada je to, prijatelji moji, bilo najbliže.

Nisam reagirao na vrijeme. Brooke jest.

Brooke pilji naprijed, kroz vjetrobransko staklo. »Rhys je mrtav, zar ne?« »Ne znam.«

Ona me gleda.

»Mislim da jest«, kažem, »ali još ne odustajem.«

»Sada mi postaje sve jasnije. Moj je sin mrtav. I čini mi se da to oduvijek nekako znam. Osjećam. Ali nikada se nisam željela osloniti na majčinsku intuiciju. Oslanjam se na činjenice, a ne emocije. Emocije sam isključila kad mi je sin prije deset godina nestao.«

»Dobra si majka Clarku.«

Zamalo se smiješi. »I jesam, zar ne?«

»Najbolja.«

»Dobar je to dečko«, kaže. »Toliko je propatio ovih godina. Sjećaš se pogreba mogega oca?«

»Naravno.«

»Meni je bilo jedanaest. Tebi dvanaest. Nisam vidjela tijelo. Srčani udar bio je posve neočekivan. Moja je majka tražila da lijes bude zatvoren. Nije imalo smisla gledati ga u tom stanju. Tako su mi svi govorili. Ali... Imala sam jednu prijateljicu, vojnkinju. Ona mi je rekla da oni uvijek ulažu velik trud u to da poginule vrata kući, zbog toga čak riskiraju vlastiti život, kako bi obitelj mogla tugovati. Rekla je da obitelji treba nešto opipljivo kako bi mogla poći dalje. Svi

se mi moramo oprostiti, Win. Moramo to prihvatiti, koliko god bilo užasno, i potom krenuti dalje. Znala sam da je Rhys mrtav, i prije nego što mi je Patrick rekao. Ipak, iako znam da više nikad neću vidjeti svog dječčića, i dalje se nadam.«

Samo šutim.

»A mrzim nadu«, kaže Brooke.

Dolazimo do jezera Charmaine. Netko je ponovno podignuo onaj natpis i lanac omotao oko stupa. Ja jednostavno prolazim autom. Lanac popušta bez problema. Hunterov kamionet i dalje stoji na prilaznome putu. Na GPS-u ponovno provjeravam lokaciju onog unajmljenog automobila. Nije se pomaknuo, to znači da je i dalje kod te kuće. Vadim svoj revolver. Smith & Wesson 460, i gledam Brooke.

»Smijem li te zamoliti da ostaneš ovdje dok to ne riješim?« pitam.

Ona umjesto odgovora otvara vrata automobila i izlazi. I mislio sam da će pitanje biti čist gubitak vremena, ali čovjek mora barem pokušati. Krećemo prilaznim putem, onako kako sam tim putem išao i s Myronom. Hunter sjedi u istome onom drvenom naslonjaču. U krilu ima pušku.

Prilazimo mu i Hunter nas primjećuje. Počinje ustajati, a pušku okreće prema nama.

»Nemoj ga ubiti«, kaže Brooke.

Pucam mu u nogu. Pada na koljeno. Pucam mu u rame. Puška pada daleko od njega. Sada mu prilazim. Brooke mi je za petama.

Hunter podiže pogled prema meni, pa prema Brooke. Plače.

»Tako mi je užasno žao«, kaže.

»Gdje je?« pitam.

»Užasno mi je žao.«

Saginjem se, pronalazim ranu na njegovu ramenu, pa je stišćem svom snagom.

On vrišti od boli.

»Gdje je?«

Ulazna vrata kuće odjednom se otvaraju. Izlazi neka mlada žena duge kose.

Brooke me hvata za podlakticu i kima.

»To je Vada«, kaže.

34.

Mayron je zatekao Nancy Moore iza kuće.

Sjedila je u sjenici kraj ružičnjaka. Dlanovima je obavijala šalicu s kavom. Nije se okrenula kad joj se Myron približio.

»Rekla sam ti da više ne dolaziš ovamo«, rekla je.

»Da, znam. Je li ti se Patrick javio?«

Odmahnula je glavom.

»Nisi zabrinuta?«

»Naravno da jesam. Ali njemu je sve ovo novo, mora se priviknuti. Treba mu malo slobode.«

»Nije ga bilo deset godina«, rekao je Myron. »Čovjek bi nekako pomislio da baš ne žudi za takvom slobodom.«

»Myrone?«

»Da...«

»Fućka mi se što ti misliš. Želim da odeš odavde «

Myron se nije ni pomaknuo. Samo je tako stajao dok ga nije pogledala. A ni tada se nije pomaknuo, nego ju je samo nepomično gledao. Zatim je rekao: »Znam, Nancy.«

»Što znaš?«

Bila je to puka formalnost. To joj je jasno vidio u očima.

»Francesca mi je ispričala.«

»Ona je zbunjena. Brat joj se vratio nakon toliko godina i to ju je posve pomutilo.«

»Mrtav je, zar ne? Mislim, Rhys.«

»To ti je rekao Patrick.«

»Ne, Patrick nam je ispričao priču. Na tome si s njim dobro poradila. Bila je to ujedno dobra priča - najbolja koja se može ispričati shrvanoj majci. Patrick je rekao da Rhysu nitko nikada nije ništa učinio. Rhys je bio sretan. Bio je hrabar. Umro je brzo i prije nego što su počeli svi užasi. Dok sam to slušao, nisam mogao ne pomisliti koliko je to baš zgodno i prikladno.« »Odlazi.«

Myron je stao uz nju. »Znamo da je Vada na jezeru.«

Nancy je posegnula za mobitelom, no Myron joj ga je oduzeo prije nego što ga je uhvatila.

»Vrati mi to.«

»Ne.«

»Ne razumiješ baš ništa«, rekla je Nancy.

»O, čini mi se da baš razumijem«, rekao je Myron. »Nije ni čudo da si uvjerala Chicka u to da ne govori o onim SMS-ovima. Mislio je da je razlog to što bi time odvrtili pozornost od drugih stvari. Murjaci bi se počeli baviti vama, misleći, ne znam, da ste se upustili u vezu, pa da je netko od vas dvoje onda poludio ili nešto. Ali nije bila stvar u tome. Znala si da je sve počelo od tih poruka. Chickto nije znao.«

Nancy Moore sad je ustala i počela se vraćati prema kući. Myron je pošao za njom.

»Hunter ti je zaprijetio pištoljem. Jesi li znala da ga je Francesca sakrila? To objašnjava i zašto si sve to tajila od nje. Ili si možda shvatila da je tek dijete. Nikada ne bi mogla čuvati tako veliku tajnu. Možda nisi željela da krivi sebe. Da je barem ostavila tatin pištolj gdje je bio. Da je barem nije brinulo to što bi Hunter s njime mogao učiniti.«

Nancy je zastala kraj stražnjeg ulaza u kuću. Sklopila je oči.

»Stoga je pištolj sakrila u svojoj sobi, a Patrick ga je pronašao«, rekao je Myron. »Ne znam točno kada. Nije znala ni Francesca. Nekoliko dana poslije. Možda tjedan. Je li Hunter na njega zaboravio - ili ga se bojao spomenuti? Ne znam. Nije baš ni važno. Patrick ga je pronašao. Ti i Hunter često ste se svađali. Patrick to možda zna. Možda zna i zašto. Možda krivi Chicka Balchvina ili cijelu njegovu obitelj.«

»Ne«, rekla je Nancy. »Ni slučajno tako nešto...«

»Zapravo i nije važno. Riječ je o šestogodišnjem dječaku. Ima očev nabijeni pištolj. Drži ga u ruksaku. Nosi ga u školu. Jednog dana - možda čak i onoga kad je pronašao pištolj, to ne znam - igra se s Rhysom Baldwinom. Igraju se u onome šumovitom području iza kuće. Tako si barem ispričala Francesci. Ona pomoćnica, Vada Linna, baš previše ne pazi na njih. Ili možda pazi. Ne znam. Riječ je o prestrašenoj djevojci iz inozemstva. Što ona zna?«

Nancy Moore stajala je posve nepomično. Myronu se činilo da ni ne diše.

»Ne znam jesu li se igrali. Ne znam je li pištolj opalio slučajno. Ne znam je li Patrick bio bijesan u vezi s ocem. Ne znam ništa od toga. Ali znam da je jedan šestogodišnjak ubio drugoga.«

»Bio je to nesretan slučaj«, rekla je Nancy.

»Moguće.«

»Bio je.«

»A ono što se događalo nakon toga?«

»Ne razumiješ«, rekla je Nancy.

»O, čini mi se da razumijem. Došla si Baldwinovima, po sina. Pretpostavljam da je Patrick ustrijelio Rhysa neposredno prije nego što si došla onamo. I to nekoliko sekunda prije. Jer da ga je ubio, recimo, deset minuta ranije, Vada bi bila nazvala policiju.«

»Čula sam pucanj«, rekla je Nancy. »Parkirala sam i...«

Myron je kimnuo. To je već imalo smisla. »Odjurila si iza kuće.«

»Vada i ja... Obje smo potrčale prema njemu. Ali bilo je prekasno. Metak... Rhysa je pogodio u glavu. Nije mu bilo pomoći.«

Tišina.

»Zašto nisi jednostavno nazvala policiju?« upitao je Myron.

»Znaš zašto. Pištolj je bio naš. Točnije moj. Ja sam ga kupila. Hunter i ja... optužili bi nas. Ima takvih slučajeva. Čitala sam o jednom ocu koji je pod krevetom držao nabijenu pušku. Pronašao ju je njegov šestogodišnjak. Počeo se s četverogodišnjom sestrom igrati kauboja i Indijanaca. Ubio ju je. Oca su osudili za ubojstvo iz nehaja. U zatvoru je proveo osam godina.

Razmišljala sam o tome. I o Patricku. Da. znao je da se svađamo. Čuo je neke svađe. I premda mu je bilo tek šest godina, što bi bilo da je netko to počeo potencirati? Recimo da je netko ustvrdio da to nije učinio slučajno, da ga je ubio namjerno. Patrick bi ostao doživotno obilježen - kao dijete koje je ubilo drugo dijete. A tu su onda još i Chick i Brooke. Izgledaju li ti i jedno i drugo kao osobe koje lako opraštaju?«

»I zato si inscenirala otmicu.« Myron se trudio govoriti mirno, postojanim glasom.

Nije se ni potrudila odgovoriti.

»Kako si Vadu navela na suradnju?«

»Rekla sam joj da će policija reći da je ona odgovorna. Ona je trebala paziti na djecu. Rekla sam da će okriviti nju i zatvoriti je. Da je najbolje da učini što joj kažem. Da zaštiti sebe. Vada je bila prestrašena, odviše smetena da mi se usprotivi. Kad se počela predomišljati, već je bila preduboko uvučena u sve.«

»I ti si lijepo počistila mjesto zločina. Pretpostavljam da je bilo krvi.«

»Ne puno. I sve je to bilo u šumi. Počistila sam to mjesto.«

»Uskladila si priču s Vadam. Vezala je u podrumu. Otišla i nazvala Brooke Rekla joj da si upravo došla do kuće. ali da nitko ne otvara ulazna vrata.«

»Tako je.«

Myron je s mukom progutao slinu. »Gdje je bio Patrick?«

»Odvela sam ga kući. Rekla sam mu da se sakrije do očeva dolaska. «

»A Rhys?«

Nancy ga je pogledala u oči. Nije ni na trenutak neodlučno zastala prije nego što je rekla: »Ostavila sam ga u kanti za smeće iza naše garaže.«

Ostalo je bilo posve jasno i očito.

»Je li te Hunter, kad se vratio kući, pokušao odgovoriti?«

»Jest. Želio je odmah sve priznati. No tada je već bilo prekasno. Ja sam već bila odglumila otmicu. A takve su stvari... poput lavine. Hunter nije bio ni najmanje kriv. On je slabić. Nije se mogao nositi s time što smo učinili. Počeo je piti. Ostalo vjerojatno možeš zaključiti i sam. Nije bilo teško nabaviti lažne dokumente, iako je i to malo potrajalo s obzirom na murjake koji su se stalno vrzmali uokolo. Hunter je čuvao Patricka u kući na jezeru. S vremenom smo ga potajno otpremili u inozemstvo. Otada se zvao Paul Simpson. «

»Zašto ste ga sad doveli kući?«

Slegnula je ramenima. »Bilo je previše bliskih susreta. Postrožile su se i provjere prošlosti u školi. Ljudi su počeli zapitkivati. To nismo mogli održavati zauvijek. Francesca je nekako morala doznati da joj je brat živ. No najveći je razlog bilo to što je i Patrick htio doći kući. Stoga smo Hunter i ja razgovarali o svemu. Namjeravali smo to izvesti tako da Patrick jednostavno dođe na policiju i ispriča izmišljenu priču o bijegu. No to bi dovelo do još više novih pitanja.«

»Stoga ste poslali anonimni e-mail Winu.«

»Znala sam da Win nikada nije dignuo ruke od toga. Ako on pronađe Patricka - ako ga spasi - sve će biti još uvjerljivije. Tako sam barem mislila. I tako sam organizirala da se Win nađe kod Kings Crossa u isto vrijeme kad i Patrick. Nije bilo teško pronaći odgovarajuće mjesto. I na internetu možeš doznati gdje su mjesta za maloljetnu prostituciju.«

»To baš i nije išlo po planu.«

»Stvar se, u najmanju ruku, izjalovila«, rekla je. »Kad je Win ubio one ljude, Patrick je pobjegao. Uspaničeno me nazvao. Rekla sam mu da pronađe neki hotel i da se ne miče. Ali tada ga je pronašao onaj Debeli Gandhi.«

»Znači, kad si mi u suzama zahvaljivala na tome što sam mu spasio život...«

»Nisam glumila.« Zagledala se u Myronove oči, nadajući se utjesi ili kakvom tračku ljubaznosti. »Doista si mu spasio život. Ja sam zeznula. Od samog početka. Pitat ćeš možda zašto to nisam učinila ovako ili onako. Ne znam. Kod razmatranja svih situacija činila sam ono što sam smatrala najboljim za svojeg sina. U početku je to bila dobra odluka. Patrick je zaboravio što se dogodilo. Moja sestra živi u Francuskoj. Često je boravio kod nje. Obožavao je onaj internat. Bio je sretan. Naravno da smo mu mi nedostajali. I nedostajala mu je sestra. Da, bila je to jedna od onih teških odluka - to što Francesci nismo rekli istinu. No ona ne bi bila u stanju čuvati tajnu - to ne bi išlo u slučaju desetogodišnjakinje. Pokušavali smo je utješiti, uvjeriti da je s njezinim bratom zapravo sve u redu, ali naravno da je patila. Bila je to teška odluka.«

Malo je nakrivila glavu. »Ti bi joj bio rekao?«

Myron je htio reći da nikada ni ne bi krenuo tim smjerom, no računao je da je to nekako očito. »Ne znam«, rekao je. »Ali sve si ih upropastila, zar ne? Tvoj suprug nije mogao živjeti s time. Brooke, Chick, Clark... što si im učinila, što su zbog tebe preživjeli...«

»Rhys je bio mrtav«, rekla je. »Ne shvaćaš? Ništa ga više nije moglo vratiti. Ja ga nisam

mogla spasiti. Mogla sam spasiti jedino svog sina.«

Myron je osjetio kako mu u ruci vibrira Nancyn mobitel. Pogledao je broj i pročitao joj ga.

»To je Patrick!« Nancy je šćepala mobitel i prinijela ga uhu. »Molim? Patrick?«

Myron je čuo da mladić plače. »Mama?«

Zvučao je daleko mlađe, ne kao šesnaestogodišnjak.

»Tu sam, srce.«

»Znaju što sam učinio. Želim... želim samo umrijeti.«

Nancy je Myrona prostrijelila pogledom. »Ne, ne, poslušaj mamu. Sve će biti u redu.

Samo reci mami gdje si.«

»Znaš gdje sam.«

»Ne. ne znam.«

»Pomogni mi, mama.«

»Gdje si, Patrick?«

»Želim se ubiti. Želim se ubiti, tako da mogu biti s Rhysom.«

»Ne, dušo, slušaj me.«

»Zbogom, mama.«

Prekinuo je vezu.

»O, Bože!«

Mobitel joj je ispao iz ruke.

»Biti s Rhysom«, ponovio je Myron sebi u bradu. Zatim ju je šćepao za ramena. »Kamo si bacila Rhysovo tijelo?«

Ona se odjednom istrgnula iz njegova zahvata te potrčala prema automobilu. Myron je pošao za njom i prestigao je.

»Ja ću voziti«, rekao je. »Gdje je?«

Nancyje oklijevala.

Myron se prisjetio Patricka kako sjedi za kuhinjskim stolom. Govorio je ukočeno, gotovo mehanički, jer je lagao. No na kraju mu se glas promijenio, poprimio više emocija...

»Vidio sam sve... Bio sam ondje... Jednostavno su... jednostavno su njegovo tijelo bacili u tu rupu, usjek u zemlji. Kao ništa. Kao da je Rhys baš ništa...«

Jer je tada govorio istinu.

»Želiš li da ti sin preživi ili da umre?« povikao je Myron. »Gdje je ta gudura, Nancy?«

35.

Prema Myronovoj aplikaciji, vožnja do jezera Charmaine, uz aktualnu situaciju u prometu, trajat će više od sat i pol. Myron je prvo nazvao ured šerifa za okrug Pike te ih izvijestio o situaciji. Iz ureda su ga spojili izravno sa šerifom, Danielom Yiannikosom.

»Trenutačno sam u patrolnom vozilu«, rekao je šerif. »Gdje je mali?« »Idite na završetak Old Oak Rooda u blizini jezera Charmaine«, rekao je Myron. »Krenete li pješice četiristo-petsto metara na jug. naići ćete na jednu guduru.«

»Znam gdje je«, rekao je Šerif Yiannikos.

»Zove se Patrick. Ondje je.«

»Mogao bi skočiti? Ne bi bio prvi.«

»To ne znam. Ali zaprijetio je samoubojstvom.«

»U redu, ja sam na osamnaest minuta od te lokacije. Koliko je Patricku godina?«

»Šesnaest.«

Nancy ga je pokušavala dobiti još otkako su krenuli. Nije se javljao. »Kako mu je puno ime?« upitao je Yiannikos.

»Patrick Moore.«

»Zašto mi je to ime nekako poznato?«

»Bio je u vijestima.«

»Onaj mali spašeni?«

»Pod velikim je pritiskom«, rekao je Myron.

»U redu, bit ćemo pažljivi.«

»Recite mu da mu dolazi i mama.«

Myron je prekinuo vezu i odmah nazvao starog prijatelja Jakea Courtera, također šerifa, samo u okrugu Bergen, u New Jerseyju. Objasnio mu je situaciju i zatražio policijsku pratnju.

»Pratnja kreće odmah«, rekao je Jake. »Pokupit ćemo te na Route 80. Samo nastavi voziti.«

Dvadeset minuta poslije, kada se napokon javio šerif Yiannikos, Nancy Moore ščepala je Myrona za podlakticu toliko snažno da je on bio uvjeren da će mu od toga ostati tragovi.

»Molim?«

»Patrick je živ«, rekao je šerif, »za sada.«

Myron je odahnuo.

»Ali stoji na rubu gudure s pištoljem prislonjenim na sljepoočnicu. «

Nancy se zamalo onesvijestila. »O, Bože.«

»Za sada je sve mirno. Govori nam da se ne približavamo, pa se i ne približavamo.«

»Je li još što tražio?«

»Samo želi biti siguran da mu dolazi majka. Rekli smo da dolazi. Pitali smo želi li razgovarati s njom. Rekao je da ne, da se samo želi vidjeti s njom. Rekao je da se ne približavamo, jer će se inače ustrijeliti, pa smo ga poslušali. Koliko ste daleko odavde?«

Kao što je i bilo dogovoreno, patrolna vozila iz okruga Bergen pridružila su im se na Route 80 u smjeru zapada. Myron je nagazio papučicu gasa. Policija mu je pomogla da se probije kroz najveće prometne gužve.

»Polu sata, možda četrdeset minuta.«

»U redu«, rekao je šerif Yiannikos. »Javit ću ako se nešto promijeni.«

Myron je prekinuo vezu i na brzinu nazvao Wina, a potom upitao Nancy: »Zašto se Vada vratila?«

»A što misliš?«

»Vidjela je izvještaje«, rekao je Myron, »o tome da se Patrick vratio kući.«

»Da.«

»Želi ispričati istinu.«

»Tako kaže. Mi smo je, ovaj, malo zavlačili. Ništa opasno. Samo smo je uvjerali da dođe na jezero, da o svemu razgovaramo. Potom smo joj uzeli ključeve automobila i zamolili je da nam da još nekoliko dana. Da je odgovorimo od toga.«

»A ako ne pristane?«

Nancy je slegnula ramenima. »Nekako više volim smatrati da bismo već pronašli nekakvu mogućnost.«

»Hunter ju je čekao. Kad smo bili ondje.«

»Da. Došla je pola sata nakon vašeg odlaska.«

»Hunter neće spriječiti Wina.«

»Ne, vjerojatno neće«, rekla je Nancy. »Možeš, molim te, još nekako ubrzati?«

»A Tatryn Rogers?«

»Patrickova djevojka iz škole. Mislila sam da bi s njom možda mogao prekinuti kad dođe kući. Ali znaš kakvi su tinejdžeri. Tvoj je nećak imao pravo, zar ne? Tinejdžeri postanu usamljeni. Traže nekoga. Stoga se iskrao iz kuće. I to ne bi bilo ništa strašno, naravno, da ga nisi pratio.«

Prešli su most Dingmans Ferry. Prema aplikaciji, do odredišta im je trebalo još osam minuta.

»Sada je gotovo«, rekao je Myron.

»Da, valjda. Ali jednostavno moram nekako spasiti sina. Sada se sve svodi na to. A onda, nakon toga... svi nekako idemo dalje, nije li tako? Policija će iz klanca uspjati izvući Rhysovo tijelo. Oni će ga moći dostojanstveno pokopati. Prije nego što sam krenula u ovo, raspitala sam se kod odvjetnika. Znaš kada nastupa zastara za zločin skrivanja tijela?«

Myron je snažnije stisnuo upravljač.

»Nakon deset godina. Promisli malo... U konačnici sam sakrila tijelo i malo utjecala na dokaze. Policiji ispričala pokoju laž. Huntera razdire grizodušje. On će pristati na optužnicu, ali će u zamjenu za priznanje dobiti manju kaznu i odležati vrlo malo, ako i toliko. Stoga, da, Myrone, uspijemo li spasiti mojeg sina, sve će biti završeno.«

»Posve završeno«, rekao je Myron.

»Tako mora biti.«

»Ništa od ovoga nije se moralo dogoditi.«

»Rhys je bio mrtav. Nisam ga mogla spasiti.«

»I misliš da si spasila Patricka? A što misliš, kako je to djelovalo na jednog šestogodišnjaka, to što si ga natjerala da tako laže?«

»Bilo mu je tek šest godina.«

»I ti si to sve lijepo pomela pod tepih. Suprug ti se propio. Kći ti se morala nositi s gubitkom brata. Vada, uopće ne znam koliki si kaos unijela u njezin život. A Brooke, Chick i Clark... Imaš li ti ikakvu predodžbu o tome što si učinila svima njima?«

»Tebi se ne moram opravdavati. Majka štiti svoje dijete. Tako to ide. I sada ću opet imati svog sina. Osigurat ćemo mu pomoć. Sve će biti u redu. Odvest ću ga kući. A kad bude kod kuće, sve će opet biti u redu.«

Myron je skrenuo na Old Oak Road. Na završetku puta bila su parkirana četiri policijska vozila. Šerif Yiannikos se predstavio. »Držali smo se podalje od njega. Traži majku.«

»To sam ja«, rekla je Nancy. Odmah je pojurila prema šumi. Myron je krenuo za njom.

»Ne«, rekla mu je ona. »Ostani ovdje.«

Ušla je u šumu. Myron se okrenuo prema šerifu Yiannikosu. »Ne smijem ići dalje, ali ne možemo je ostaviti ni samu. Moram je nekako slijediti.«

»Idem i ja«, rekao je šerif.

Myron je kimnuo. Žurno su pošli za njom, slijedeći je uzbrdicom. Neka ptica oglasila se u daljini. Nastavili su napredovati. Nancy se osvrnula, i dalje u trku, ali se nije zaustavila, niti je išta rekla. Željela je samo što prije doći do Patricka.

Majka štiti svoje dijete.

Na vrhu uzvisine naglo je zastala. Dlanovima se uhvatila za lice, kao da je šokirana. Myron je ubrzao, Skrenuo udesno. Šerif Yiannikos bio je uz njega. Kad su došli na čistinu, ugledali su isto što i Nancy.

Patrick je pištoljem ciljao svoju glavu. Nije plakao. Nije bio histeričan.

Smiješio se.

Nancy je oprezno zakoračila prema njemu. »Patrick?«

Patrickov glas u šumskoj je tišini odjeknuo posve čisto i jasno. »Ne približavaj se.«

»Sada sam ovdje«, rekla je Nancy. »Došla sam te odvesti kući.«

»Ovo je moj dom«, rekao je on.

»Ne razumijem.«

»Doista si mislila da sam ostao u autu?«

»Molim, srce? Nije mi jasno...«

»Dovezla si me ovamo. Rekla si da ostanem u autu i da žmirim.« Patrick se ponovno nasmiješio, cijevi pištolja naslonjene na sljepoočnicu. »Misliš da sam te poslušao?«

»Vidio sam sve... Bio sam ondje... Jednostavno su... jednostavno su njegovo tijelo bacili u tu rupu, usjek u zemlji. Kao ništa. Kao da je Rhys baš ništa...«

»Ja sam ga ubio«, rekao je Patrick, a u tom trenutku niz obraz mu je kliznula jedna jedina suza. »A ti si ga ovdje bacila. I prisilila me da s time dalje živim.«

»Sve je u redu«, rekla je Nancy, uzdrhtala glasa. »Sve će biti u redu...«

»To gledam svaki dan. Misliš da sam se nekako oslobodio te uspomene? Misliš da sam si ikada oprostio? Ili tebi?«

»Molim te, Patrick.«

»Ubila si i mene, mama. I mene si bacila u tu guduru. A sad za to moramo platiti.«

»I hoćemo, dušo.« Nancy je očajnički gledala oko sebe, tražila bilo što čime bi mu spasila život. »Čuj. Patrick, ovdje je i policija. Zna sve. Sve će biti u redu. Molim te, srce, spusti taj pištolj. Došla sam te odvesti kući.«

Patrick je odmahnuo glavom. Kad je ponovno progovorio, glas mu je bio leden.

»Nisi zato došla, majko.«

Nancy se spustila na koljena. »Molim te, Patrick, samo odloži taj pištolj. Idemo kući. Molim te.«

»Bože moj«, promumljao je šerif Yiannikos, »on će se ubiti.«

To je jasno vidio i Myron. Već je razmišljao o tome što bi mogao poduzeti, kako pojuriti prema mladiću, no znao je da nikako ne bi stigao na vrijeme. »Ovo je meni dom«, rekao je Patrick. »Ovamo pripadam.«

Zategnuo je udarac pištolja.

Nancy je povikala: »Ne!«

»Nisam te pozvao da me spasiš«, rekao je Patrick. Prst mu je zadrhtao kad je počeo povlačiti otklonac. »Pozvao sam te da vidiš kako okončavam...«

A onda je neki drugi glas - ženski - povikao: »Stani!«

Na trenutak se baš sve posve zaustavilo. Myron je pogledao lijevo. Brooke Baldwin stajala je na suprotnoj strani čistine s Winom.

Brooke je krenula prema mladiću. »Gotovo je, Patrick.«

Patrick nije spustio pištolj. »Gospođo Balchvin...«

»Rekla sam ti da je gotovo.«

»Ne prilazite«, rekao je Patrick.

Brooke je odmahнула glavom. »Bilo ti je samo šest godina. Patrick. Bio si dijete. Bio je to nesretan slučaj. Ja te ne krivim. Jesi li me čuo, Patrick?« Približila mu se još za korak. »Gotovo je.«

»Želim umrijeti«, povikao je on. »Želim biti s Rhysom.«

»Ne«, rekla je Brooke. »Dosta je i smrti i upropaštavanja života. Molim te. Patrick. Molim te, ne pojačavaj mi bol.« Ispružila je ruku prema njemu. »Pogledaj me.«

Patrick ju je pogledao. Brooke je pričekala da se uvjeri da je gleda izravno u oči.

»Opraštam ti«, rekla je. »Bio si tek dijete. Nisi ti kriv. Rhys, moj sin, tvoj prijatelj... Ni on nikako ne bi htio da to učiniš, Patrick. Da je bilo obrnuto, da je Rhys ustrijelio tebe, bi li mu oprostio?«

Pištolj je u Patrickovoj ruci zadrhtao.

»Bi li?«

Patrick je kimnuo.

»Molim te, Patrick. Daj mi pištolj.«

Činilo se da se i vjetar zaustavio. Nitko se nije micao. Nitko nije disao. Izgledalo je kao da čak i drveće čeka suspregnuta daha. Brooke je brzo prešla razmak među njima. Patrick je još malo oklijevao i Myron se na trenutak učinilo da će ipak povući okidač.

Kad je Brooke ispružila ruku i uzela pištolj, Patrick joj se bacio u zagrljaj. Zatimivši grleni krik, počeo je jecati. Brooke je zatvorila oči i snažno ga privila.

»Žao mi je. Tako mi je užasno, užasno žao.«

Brooke je pogledala na suprotnu stranu klanca u kojem je njezin sin ležao posljednjih deset godina. Još je snažnije stisnula mladića, te se i sama napokon slomila i zaplakala s njim. Tako su stajali, njih dvoje sami - majka mrtvog dječaka u zagrljaju s mladićem koji ga je ubio.

Nancy Moore oprezno je krenula prema njima. Brooke ju je pogledala preko Patrickova ramena. Pogledale su se u oči. Nancyje bez glasa usnama oblikovala riječ »Hvala«, a Brooke je kimnula. Ali nije ispuštala Patricka. Nije ga pustila sve dok mladić nije prestao plakati.

36.

Policija je tijelo iznijela nakon četiri sata. Hunter Moore bio je u bolnici, zbog rana zadobivenih od metaka. S njime će sve biti u redu. S Vadam Linnom također je sve bilo u redu. Winu i Brooke rekla je cijelu istinu. I doista se vratila zbog toga. Huntera možda očekuje optužnica za otmicu. To se još nije moglo pouzdano znati.

Nancy Moore odvedena je u pritvor, no njezin odvjetnik, Hester Crimstein, izvukao ju je za manje od sata, samo uz potpisano jamstvo da će se eventualno pojaviti na sudu budu li je pozvali. Nancy je imala pravo. Neće joj se moći prišiti nikakve ozbiljnije optužbe.

Win je rekao: »Trebao bi poći kući.«

Myron je odmahnuo glavom. Kad je ostao ovoliko dugo, sada još neće otići.

Od tijela su sada bile preostale tek kosti, no odjeća je bila netaknuta. Brooke je prišla i pomilovala crveni pulover i male traperice.

»Rhysova odjeća«, rekla je.

Brooke je bez riječi ustala i krenula prema automobilu. Win je pošao za njom, no ona je samo odmahnuo glavom. »Ti se vrati s Myronom. Treba mi malo samoće. A Chicku to moram priopćiti sama.«

Win je rekao: »Čini mi se da to baš nije najpametnije.«

»Volim te«, rekla je ona, »ali zapravo mi se fućka za to što misliš.«

Gledali su kako se Brooke udaljava, uspravnih leđa. Ušla je u automobil i odvezla se.

»Dođi«, rekao je Win. »Idemo kući.«

Win je vozio. Nakon nekoliko minuta vožnje Mickey je nazvao da čuje novosti. Uz njega su bili Ema i Žlica.

»Gotovo je«, rekao je Myron nećaku.

»Pronašli ste Rhysa?«

»Mrtav je.«

Myron je čuo kako Mickey to prenosi Emi. A onda je začuo i kako Ema plače.

Win je parkirao u garaži iza Dakote. Kad su ušli u stan, Terese je odjednom zagrlila obojicu. Tako su stajali u zagrljaju sve dok nije zavibrirao Winov mobitel. Win se ispričao i poželio im laku noć. Myron se zagledao u Teresine oči.

»Jedva čekam da se vjenčamo«, rekao je.

Dugo se tuširao vrućom vodom. Terese mu se pridružila. Nisu ništa govorili. Još je bilo prerano. Večeras to neće spominjati. Vodili su ljubav. Žestoko, sirovo i savršeno, možda čak i ljekovito. Myron zapravo nije zaspao u zaručičinim rukama, nego se onesvijestio. Nije sanjao. Samo je još dugo bio u njezinu zagrljaju. Sat. Možda i dva.

A onda mu se leđima odjednom počela prikradati blaga jeza.

»Što je bilo?« upitala ga je Terese. »Što se dogodilo?«

»Pištolj«, rekao je Myron.

»Koji pištolj?«

»Patrick je imao pištolj«, rekao je Myron. »Što je bilo s tim pištoljem?«

EPILOG

TRI MJESECA POSLIJE

Nadate se možda kakvome obratu ili sretnome završetku.

Mislite da se negdje možda potkrala neka greška, da to nije bilo tijelo Rhysa Baldwina, da se dijete nekako možda ipak vratilo Brooke i Chicku. No ponekad nema obrata. I često nema sretnog završetka.

Međutim, ovo je ipak uistinu sretan dan.

Prije dva tjedna Мyтoπи sam organizirao možda i najlegendarniju momačku zabavu svih vremena. Koliko legendarnu? Recimo samo da smo bili na četiri kontinenta. Myron je, dakako, bio više nego dobar i pristojan dečko. Uvijek je takav. Ja sam, uveselit će vas i taj podatak, bio dovoljno zločest za obojicu. Baš kao i Esperanza i Velika Cyndi.

Što, pitat ćete, i žene su bile na momačkoj?

Vremena se mijenjaju, prijatelji moji.

Danas sam u fraku, kao Myronov kum. Neobično je to. Myron oduvijek sanja o ovome danu, o braku s ljubavi svoga života, smirivanju i osnivanju obitelji. Nažalost, bogovi su mu bili namijenili drukčiju sudbinu. Ja, pak, nikada nisam poticao takvo razmišljanje. Zapravo i ne shvaćam cijelu tu priču u vezi s »ljubavi«.

Ili je barem nisam shvaćao.

Myron mi nije samo najbolji prijatelj. Mladi taj naš odnos sada nazivaju »bromanceom«,¹⁷ što je možda i prikladno. Volim Myrona. Želim - ne, imam potrebu - da bude sretan. Nedostajao mi je posljednjih godinu dana, iako sam mu često bio bliže nego što je mislio. One večeri kad je gledao mjuzikl *Hamilton*? Sjedio sam tri reda iza njega. Kad je pronašao brata, Brada, na onome užasnom mjestu, nisam baš bio daleko.

Za svaki slučaj.

Volim ga. I želim da bude sretan.

U mojem je životu bilo i drugih ljubavi, a najveća među njima bila je Jessica. No s Terese je drukčije. To se primjećuje kad ste s njima. Kad su odvojeni, onda su jedno. No kad su zajedno, to je nešto posve drugo, upravo spektakularno. Ukratko, ako su sve zapravo kemijske reakcije - a vjerujem da jesu - ta dva sastojka spajaju se tako da čine upravo ekstatičnu cjelinu.

Kucam na vrata. Terese kaže: »Naprijed.«

Ulazim.

»I?« kaže ona, pa mi prilazi uz okret.

Jeste li kada vidjeli prelijepu i sretnu mladenku u vjenčanici ? Onda znate.

»Čovječe!« kažem.

»Zvučiš kao Myron.

Uzimam je za ruku i ljubim joj nadlanicu.

»Samo sam ti htio poželjeti sve najbolje«, kažem. »I želim ti reći da ću ti, sviđalo ti se to ili ne, uvijek biti tu negdje, na raspolaganju.«

Ona kima. »Znam.«

»A slomiš li mu srce, ja ću tebi polomiti noge.«

»Znam i to.«

¹⁷ Blizak prijateljski odnos dvojice muškaraca - prev.

Ljubim je u obraz i izlazim.

Vjerojatno se pitate što je još bilo nakon pronalaska Rhysova tijela. Dopustite da vas uputim. Kao što ste vidjeli i u vijestima, na vidjelo je izašla potpuna istina. Nitko, dakako, neće optužiti Patricka ni za kakav zločin. Kao što je Brooke rekla na rubu onoga kanjona, bio je tek dijete.

Obitelj Balchvin - Brooke, Chick i Clark - dobro je, koliko je to moguće s obzirom na okolnosti. Myron običava reći da je čak i najružnija istina bolja od najljepših laži. Nisam siguran je li to uvijek baš tako, no izgleda da ovdje vrijedi. Sada znaju. Brooke je pokopala Rhysa u našoj obiteljskoj grobnici nadomak Philadelphie. Tuguju, a tugovat će i dalje.

Ali istovremeno nastavljaju i živjeti.

Clark je i dalje Francescino bliski prijatelj i cimer. Ona nije znala istinu sve do Patrickova povratka. Nancy Moore smatrala je da će joj kći tada biti dovoljno snažna i zrela da se nosi s time.

Naravno da se prevarila.

Hunter Moore oporavio se, manje-više, od ozljeda. Bit će optužen, uglavnom zbog te gotovo nevoljke otmice Vade Linne. Ne znam kako će završiti ta priča. Vidjet ćemo.

A kad je riječ o Nancy Moore, policija i pravosuđe aktivno je traže, iako sumnjam da im je to baš neki prioritet. Nakon što je one večeri puštena na slobodu uz obećanje da će se odazvati na svaki poziv, Nancy Moore povelala se, kako se činilo, za primjerom sina i jednostavno nestala. Vlasti tvrde da neće imati mira dok je ne pronađu.

Myron me upitao hoćemo li je i mi tražiti - hoćemo li pomoći da se izvede pred lice pravde.

Nećemo, rekao sam. Sve smo činili radi Brooke. Ako je priča završila za nju, onda je završila i za nas.

Ali dosta je sada o tome.

Myron se danas ženi. Stojim uz njega na podiju. Njegova buduća supruga pojavljuje se iza ugla i u trenutku kad ju je ugledao u vjenčanici, čujem kako mumlja: »Čovječe.«

Smijem se i kažem: »Slažem se.«

Tereseini roditelji nisu živi, pa je do mladoženje dovodi Al, Myronov otac. Gledam okupljene. Svi su ovdje. Velika Cyndi je kuma. Esperanza se pojavljuje iza zastora. Ona će, vrlo ubrzo, izvesti obred vjenčanja. Da, možda se pitate što je točno s Malom Pocahontas i Velikom Mamom. Obje su odlučile odbaciti nekadašnje indijanske pseudonime. Neki će zbog toga možda žaliti. Esperanza neće. »Nitko nikad nije umro«, rekla mi je Esperanza, »od iskazivanja previše poštovanja nekoj kulturi.«

Vremena se mijenjaju, prijatelji moji.

Myron duboko uzdiše. Vidim kako mu se u očima skupljaju suze. Stavljam mu ruku na rame, kako bismo obojica imali više snage. Zahvaljuje mi jednakim kratkim pokretom. Čekamo da Myronov otac dovede Terese.

Velik dio obreda meni prolazi u magli.

Na Esperanzin znak Myroni dodajem prsten.

Najbolji smo prijatelji i volim ga.

Ali, žao mi je. ponekad je najljepša laž uistinu bolja od istine.

Stoga to ipak nikada neću reći Myronu. lako se pitam sumnja li on barem malo.

Nazvao me onog jutra nakon što je pronađeno Rhysovo tijelo. »Gdje je pištolj?« upitao je.

»Molim?«

»Patrickov pištolj?«

»Ah, to«, slagao sam. »Policija ga je zaplijenila.«

Malko je oklijevalo - možda tek sekundu predugo - a onda rekao: »U redu.«

Možda mislite da sam ja zadržao pištolj. Nisam.

Prisjetit ćete se da je upravo Brooke uzela pištolj od Patricka.

A onaj poziv koji sam primio kad smo se vratili u Dakotu? Nazvala me Brooke. Otišao sam k njoj i pomogao joj s raščišćavanjem. Policija je, čak i nakon deset godina, uspjela pronaći dovoljno ostataka da identificira mojeg rođaka Rhysa.

No to nikako neće biti slučaj i s Nancy Moore.

Nitko nikada neće pronaći ni najmanji trag.

Da, bit će slučajeva da je netko negdje uoči. Anonimni pozivatelji tvrdit će da su je vidjeli na nekoj plaži na Fidžiju. Netko će reći da živi u jednome samostanu usred toskanskih brežuljaka. Ili će je možda netko uočiti u Londonu, gdje je Zorra trenutačno u posjetu jednom oblome pedofilu.

Nancy Moore zauvijek će ostati skrivena, prava zagonetka.

Obred završava. Gledam kako Myron pridiže Teresein veo. Zastaje jer -znam ga dobro, znate - želi upiti sve, totalno uživati u tom trenutku. Shvaća koliko je to rijedak trenutak, pa želi zastati i posve ga doživjeti. Želi samo da taj trenutak potraje. Myron je dobar u tim stvarima.

Ne znam slažem li se s time što je Brooke učinila i bih li ja na njezinu mjestu postupio jednako. Ali nije na meni da propitujem njezine odluke. Nancy Moore oduzela joj je ne samo jednog sina, nego i mogućnost da na ovakav ili onakav način zaključi tu priču. Nemjerljivo je naškodila Chicku i Clarku. Deset godina znala je istinu i svejedno dopuštala da ona pati. Oduzela je Brooke sam život. Oduzela joj dijete, malo djetesce, i poput smeća ga bacila u onu guduru.

I sad mi vi recite koja bi trebala biti cijena za to. Priznajem da sam možda pomalo i seksist. Da je Nancy Moore bila muškarac - da je Hunter Moore onoga dana pronašao tijelo i bacio šestogodišnje dijete kao nekakav otpad, time uništavajući živote, uništavajući moju sestričnu, njezina supruga, njezino mlado dijete, bih li uopće razmišljao o tome trebam li ga natjerati da plati ?

Čovjek se mora pitati. Brooke i ja smo slični. Veže nas čvrsta spona. Ta tijesna veza možda i nije uvijek najbolja stvar. Je li Brooke djelovala u trenutku razumljivog majčinskog gnjeva? Bi li to ponovno učinila kad bi imala vremena još malo odvagnuti stvari ? Ne znam.

Ali razmišljam i o odlukama Nancy Moore kao majke. Je li se Nancy Moore u početku više bojala odlaska na policiju jer bi je optužili za zločin ili jer bi njezin sin zauvijek nosio ožiljke ili jer je Chick imao neke sumnjive poslovne partnere koji bi joj mogli nauditi?

Ili je Nancy shvaćala da najopasniji bijes potječe od majke koja je ostala bez djeteta?

Ali sada gledam kako Myron staje na čašu i razbija je¹⁸. Svi ustaju i gromoglasno kliču. Myron Bolitar, taj oženjeni muškarac, trči središnjim prolazom sa svojom mladenkom punom ljubavi.

Poštedjet ću vas suza, zagrljaja i čestitanja.

Prijeći ću stoga na uvodnu pjesmu. Urnebesna je, iako baš tipična za Myrona. DJ poziva Myrona i njegovu majku, Ellen, da kao majka i sin otvore ples. Ellen Bolitar tresse se od Parkinsonove bolesti, no Myron je uzima za ruku i odvodi na plesni podij.

Nitko se ne miče.

Počinje glazba. Ellen je odabrala Brucea Springsteena. Slušam kako The Boss prikladno pjeva:

»Zaostanem li za tobom,

¹⁸ Tradicija na židovskim vjenčanjima - prev.

pričekaj me.«

Svi gledamo kako plešu. Gledam na suprotnu stranu prostorije i promatram lica. Velika Cyndi histerično plače. Uopće ne suspreže žalosne jecaje. To je baš dražesno. Myronova sestra doputovala je iz Seattlea. Vratili su se i njegov brat Brad i Bradova supruga, Kitty. Stoje kraj Mickeyja i Eme. Mickey i Ema drže se za ruku. Nastojim ne piljiti.

DJ kaže: »Molim da se svi pridruže Myronu i njegovoj majci, Ellen, na plesnome podiju!«

Myronov otac, Al, dovodi Terese na podij. Mladi Mickey preuzima Myronovu ulogu i pleše s bakom, onako nespretno i nelagodno kako to može samo jedan tinejdžer. Esperanza pronalazi Myrona. Njih dvoje, moji najdraži prijatelji, sad plešu zajedno.

Pridružuju im se i drugi i ispunjavaju podij. Meni je dovoljno što gledam.

To je, prijatelji moji, život.

Hej, i ja sam tu i tamo za malo sentimentalnosti.

Prvo osjećam kako zastaje kraj mene, a onda mise obraća.

»Ti si Win, zar ne?«

Okrećem se prema Emi.

»Jesam.«

»Mama mi je rekla da te pozdravim.«

Uspijevam kimnuti. »Reci Angelici da i ja pozdravljam nju.«

Gleda me još nekoliko dugih trenutaka. A onda pita: »Jesi li za ples?«

Nema pojma što mi to znači. Ili možda zna? Mislio sam da joj majka nikada neće reći. Je li rekla? Ili je moguće da je Ema tako nevjerovatno pronicljiva i ima takvu intuiciju?

Možda to nosi u genima.

Teško uspijevam doći do postojanoga glasa. »Bilo bi to lijepo«, uspijevam izustiti.

Odlazimo na plesni podij. Okrećemo se jedno prema drugome. Ona mi stavlja jednu ruku na rame, a drugom me drži za ruku. Počinjemo plesati. U jednom trenutku Ema mi prilazi bliže. Stavlja mi glavu na rame.

Gotovo se ne mičem. Jedva dišem.

Samo želim da taj trenutak traje.

Zahvale

Autor (koji svako malo o sebi voli govoriti u trećemu licu] htio bi zahvaliti ovim osobama, bez nekog osobitog reda: Michelle Singer, Andyju Morganu, Ricku Kronbergu, Lindi Fairstein, Ianu Rankinu (on je birao pivo], Billu Friedmanu, Ricku Friedmanu (dvojica Friedmana nisu u srodstvu - barem mislim da nisu], Selini Walker, Benu Sevieru, Christine Bali, Jamie Knapp, Carrie Swetonic, Stephanie Kelly, Liši Erbach Vance, Diane Discepolo, Craigu Cobenu i dr. Anne Armstrong- Coben.

Priče o Mickeyju Bolitaru i njegovim prijateljima Emi i Žlici objavljene su u trilogiji romana za mlade *Shelser*, *Seconds Away* i *Found*. Čini mi se da bi mogli biti zanimljivi i vama, odraslima. I Myron se pojavljuje u toj seriji, jer obrati su uvijek fer i dopušteni.

Autor zahvaljuje i Jocu Corlessu, Robu Dixonu, Neilu Huberu, Alyse Mervosh, Denise Nussbaum, Jesseu i Mindy Rogers, Chrisu Alanu Weeksu i Daniclu Viannikosu. Ti su ljudi (kao i njihovi voljeni] dah velikodušan prilog dobrotvornim organizacijama koje sam odabrao u zamjenu za mogućnost da se njihovo ime pojavi u romanu. Želite li ubuduće sudjelovati u tome, posjetite stranicu www.HarlanCoben.com ili zatražite pojedinosti na adresi giving@harlancoben.com.